

Schommelaar

Een spannend avontuur van Maaïke en Joyce

INHOUD

	Pagina
De hoofdpersonen	3
Familiebanden	3

Hoofdstuk

1. Draad en Oratio	5
2. Uitleg	9
3. Kristallen bol-beeld uit Grinziga	15
4. Joyce	25
5. Oorbel	28
6. Caruso	31
7. Joyce ontmoet Oratio en Draad	38
8. Caruso	42
9. Maaïke	49
10. Joyce	51
11. Veenmeren	55
12. Het rijk alleen	60
13. Varen	66
14. De Boomklever	73
15. Gevonden	79
16. Showtime	85
17. Mislukt	87
18. Wat Oratio zag	92
19. Irini	95
20. Reflectras' oefening	101
21. Ontsnapt	104
22. Contact	107

23. Irini en Reflectra	109
24. Schommelen	113
25. De Boomklever	116
26. Maaïke en Irini	117
27. Thuis	123
28. Vergeetmewel	127
29. Botanische tuin	131
30. Voorbereiding	135
31. Spiegelwereld	138
32. Xerdu	140
33. Achter de spiegels	142
34. Toch gevangen	148
35. Contact	151
36. Draad	156
37. Verdriet	163
38. Sleutel	165
39. Buitendeur	170
40. Xerdu	171
41. Spiegelbeelden	172
42. Vertrek	174
43. Weerzien	176

De hoofdpersonen

Maaïke Ruiters

Joyce de Wit

Ellen (de tante van Maaïke)

Caruso (de kat van tante Ellen)

Draad (de kruisspin)

Oratio (de ora-tor)

Reflectra (de spiegelheks)

Xerdu (de boze tovenaars)

Nihilius (hulp van Xerdu)

Armal (hulp van Xerdu)

Iriani, het meisje dat door de spiegel getrokken wordt

Familiebanden

Ouders van Maaïke: Petra Haagsma en Bart Ruiters

Ouders van Joyce: Lenie Vervoort en Theo de Wit

Maaïke heeft 2 broers: Jan en Wouter

Joyce is enig kind

Ellen Haagsma (tante Ellen): zus van de moeder van Maaïke

1. Draad en Oratio

Wat was dat?! Met een ruk zat Maaïke rechtop in haar bed. Ze knipte het leeslampje aan en keek om zich heen. ‘Niks te zien, angsthaas’ mompelde ze tegen zichzelf. Ze keek op haar wekkertje. Tien over twee. Sjeez, midden in de nacht. Nog lang geen tijd om op te staan. Gelukkig maar. Die wekker gaat sowieso altijd al onwijs vroeg. Net toen ze weer wilde gaan liggen en het dekbed lekker hoog wilde optrekken, zag ze een dikke kruisspin zitten. Op de muur. Een beetje links van het bed. Vette shit, dacht ze. Dat is echt een monsterachtige spin. Hoe krijg ik die de kamer uit? Geen denken aan dat ik ga slapen zolang dat beest op de muur zit. Stel je voor dat hij dichterbij komt. Of dat hij zich op mijn gezicht laat zakken. Misschien wel in mijn mond. Dan zou ik ‘m zelfs kunnen doorslikken. Ze kreeg al kotsneigingen, door er alleen maar aan te denken. Doodslaan kan ik ‘m niet, dacht ze. Dat is zielig. En het zou een afschuwelijke vlek op de muur geven. Om maar niet te denken aan de ruzie die ik met tante Ellen zou krijgen. Ellen zou mij vermoorden, als ik een spin dood zou slaan. Ze is ze nu aan het andere eind van de wereld, op vakantie in Nieuw Zeeland. Maar ze zou het toch te weten komen als ik een spin dood zou slaan. Dan zou ze uit haar dak gaan van kwaadheid. Ach, eigenlijk heeft ze gelijk. Waarom zou ik bang zijn voor een spin? Nou, dacht ze toen, omdat ze heel snel zijn en je nooit weet waar ze heen gaan en omdat ze harige poten hebben en kunnen bijten. Ze raakte bijna in paniek van haar eigen gedachten.

Rustig nou, Maaïke, dacht ze. Niks aan de hand, ik ben zoveel groter dan die spin. Als ik mijn voet op 'm zet, is-ie dood. Geen schijn van kans, die spin. Van die gedachte werd Maaïke weer wat dapperder. Ze keek nog 's naar de spin. Hij is een stukje dichterbij gekomen, dacht ze paniekerig. 'Hij zit naar me te kijken, ik zweer het!' fluisterde ze. Ze moest moeite doen om niet te gaan gillen. 'Maaïke Ruiters' fluisterde ze tegen zichzelf. 'Het is gewoon een spin. Stel je niet aan! Pak een glas en een velletje papier. Vang die spin en zet 'm buiten. Je hebt het je tante een miljoen keer zien doen. Je hoeft die spin niet eens aan te raken. Makkie!' Zichzelf moed insprekend liep ze naar de badkamer om een glas te pakken. Even later plofte ze trots op haar bed neer. 'Gelukt!' giechelde ze. 'Kan ik slapen zonder zo'n monster boven mijn hoofd. En die spin kan lekker buiten muggen vangen. Ellen zou trots op me zijn!'

'Fantastisch gedaan, Draad! Ik ben diep onder de indruk. Je was werkelijk uitzonderlijk goed. Ach jongen, je zou je eigen gezicht moeten zien. Ik heb nog nooit een spin zo beteuterd zien kijken. Toen ze dat glas omkeerde. Je tuimelde als een babyspinnetje naar beneden. Hilarisch!' 'Makkelijk praten, tor' gromde Draad, de spin. 'Doe jij het dan, als je zo goed weet hoe het moet.' Oratio, de tor, keek naar boven. 'Ze heeft het raam niet goed dicht gedaan' zei hij. 'Ik zou naar binnen kunnen kruipen en met haar kunnen praten. Mensen zijn niet bang voor torren, ze zal niet in paniek raken als ze mij ziet. Dat hadden we eigenlijk wel eerder kunnen bedenken.'

Dat mensen bang zijn voor spinnen maar niet voor torren. Toch?!

‘Wat NOU weer? Getver! Er kriebelt iets.’ Weer zat Maaïke rechtop in haar bed. Dit moet geen gewoonte worden, dacht ze chagrijnig. Ze knipte haar leeslampje weer aan en keek op de wekker. Vijf over half drie. ‘Het spookuur is vannacht zeker verschoven van 12 uur naar tussen twee en drie’ momperde ze. Ze krabde op haar hoofd. Er had echt iets in haar haren gekriebeld. ‘Hier’ hoorde ze ineens. Ze keek om zich heen. Niks te zien. ‘Op je nachtkastje’ hoorde ze toen. Ze keek. Niks. ‘Andere kastje, sorry’ hoorde ze. Ze schoof naar de andere kant van haar bed en keek op het nachtkasje. ‘Als ik niet zeker wist dat ik wakker was, zou ik denken dat dit een droom was. Een idiote droom ook nog’ mompelde ze. ‘Ik voel gekriebel en hoor stemmen en er is niks te zien. Irritant. En waar komen al die insecten vandaan? Nou weer een kever. Gelukkig heb ik dat glas niet teruggebracht naar de badkamer. Kan ik dat beest meteen vangen en buiten zetten.’ ‘Laat dat glas nou even’ hoorde ze. Het moet echt niet gekker worden, dacht Maaïke. Ik zou zweren dat ik die kever hoor praten. Er zat zeker een beetje teveel drank in de tiramisu die we toe gegeten hebben. ‘Sorry dat we je uit je slaap hebben gehaald, Maaïke’ zei de tor. ‘Maar we hebben je hulp nodig.’ Maaïke staarde met open mond naar het insect op haar nachtkastje. ‘Ik begrijp dat je er niets van snapt’ zei de tor. ‘Als je even hebt, zullen Draad en ik je vertellen wat er aan de hand is. Maar laat ik ons eerst even voorstel-

len. Draad, daar rechts op de muur. Een fraai exemplaar uit de kruisspinfamilie. En ikzelf ben Oratio, aangenaam.' Maaïke schudde haar hoofd. 'Een giga spin en een pratende kever. Ik ga zo wakker worden' zei ze. 'Dit kan echt niks anders dan een droom zijn.' 'Kleine correctie' zei de kever. 'Ik ben geen kever maar een tor. Een ora-tor om precies te zijn. Dat is de enige torrensoort die de mensentaal kan spreken.' 'Helaas blijft het niet bij spreken' hoorde Maaïke de spin zeggen. 'Een woordenbreier, een spraakwaterval, een kletsmajoor. Dat zouden allemaal betere benamingen zijn dan ora-tor.' 'Mpppf' pufte de tor. 'Voorlopig luistert Maaïke naar mij en heeft ze ons niet het raam uit gegooïd. Zover ben jij niet gekomen.' Maaïke klapte in haar handen. 'Even attentie alsjeblieft' zei ze. 'Als jullie me niet snel uitleggen wie jullie zijn en wat jullie midden in de nacht komen doen, dan vang ik jullie alsnog. Dan laat ik jullie de rest van de nacht in dit glas zitten. Weet ik zeker dat ik nog een paar uurtjes rustig kan slapen.'

2. Uitleg

‘Als ik trouwens eerlijk ben, lijkt je verdacht veel op een lieveheersbeestje’ zei Maaïke. Vanaf de muur klonk gelach. ‘Dat valt even tegen, hè Oratio’ zei de spin. ‘Jij denkt altijd dat je de mooiste tor van het universum bent. Nu hoor je het eens van een ander. Je lijkt op een doodordinair lieveheersbeestje.’ ‘Fffoeh’ zuchtte de tor, ‘altijd nog beter dan een kruisspin. Daar zijn er miljarden van. En die lijken echt allemaal op elkaar. Acht poten en een kruis op hun rug. Geen greintje fantasie. Bij lieveheersbeestjes is er tenminste nog verschil in het aantal stippen.’ ‘Zeg, hoor ‘s’ zei Maaïke. ‘Zijn jullie midden in de nacht mijn kamer binnengekomen om een potje te gaan zitten bekvechten? Doe dat dan lekker buiten. Kan ik weer verder slapen. Jeez, ik kan gewoon niet wachten tot ik over een paar uurtjes wakker word. Gewoon, als de wekker gaat. Ik kan me mijn dromen nooit herinneren. Meestal vind ik dat jammer. Maar nu komt dat heel goed uit!’ ‘Je hebt gelijk. Sorry Maaïke’ zei de tor. ‘Komt omdat we hier in jouw kamer zijn. Hier hebben we te weinig kracht.’

FLITS.

‘Nog een keer sorry hoor. Je hebt je toch geen pijn gedaan?’ Ongerust keek de tor naar Maaïke. Die zat, in haar nachtop, achterstevoren op een keukenstoel. Eén van haar tantes keukenstoelen. In haar tantes keuken. Ze keek verdwaasd om zich heen. ‘Uh...eh... deze droom loopt een beetje uit de hand’

zei ze aarzelend. 'Waar is mijn bed gebleven?' 'Toe, pak iets te drinken uit de koelkast en ga daarna gewoon zitten' zei de tor. 'Dan kunnen Draad en ik je eindelijk vertellen wat er aan de hand is.' 'Volgens mij wil ik dat helemaal niet weten' mopperde Maaïke. 'Ik wil terug naar mijn bed. Slapen. Wakker worden. Ontbijten en zelfs naar school. Nooit gedacht dat ik nog eens blij zou zijn om naar school te gaan. Nou, nu ben ik dat. Echt wel! Nergens een insect te zien. Niks aan de hand!' 'Zouden wij ook wel willen. Dat er niks aan de hand is,' knikte de tor. 'Maar Caruso heeft je hulp nodig. Xerdu is weer eens aan het proberen weg te komen uit Grinziga.' 'Ik denk dat ik slapen wel kan vergeten' zuchtte Maaïke. Ze liep naar de koelkast. Pakte een blikje cola en ging aan de keukentafel zitten. 'Vertel op' zei ze. 'Jullie zeggen dat Caruso jullie gestuurd heeft. Maar Caruso zit in een dierenpension nu tante Ellen met vakantie is. Ik had hem wel bij ons in huis willen nemen maar mijn broer Jan is allergisch voor katten. Joyce en ik wilden natuurlijk wel op Caruso passen, in het huis van tante Ellen maar we hebben nog geen vakantie. We moeten nog 2 weken naar school. Zodra we vakantie hebben, gaan we weer in het huis van tante Ellen wonen en halen we Caruso uit dat pension. Onze ouders weten het nog niet maar ze gaan het goed vinden. Zeker weten. Er is toch niks met Caruso? vroeg ze toen ongerust. 'Hij heeft het toch wel goed in dat pension? Tante Ellen brengt hem daar altijd als ze lang weg moet.' De spin, die op de kap van de keukenlamp zat, liet zich naar beneden zakken. Tot hij net boven Maaïkes'

hoofd hing. De tor vloog van het randje van de keukenstoel naar de tafel en streek recht voor Maaïke neer. ‘Eh, meneer de spin, zou u misschien ook op tafel willen gaan zitten’ vroeg Maaïke voorzichtig. Het was echt een enorme spin. Ze vond het idee dat hij vlak boven haar hoofd hing niet bepaald prettig. Zo laat hij zich in mijn haar zakken, dacht ze. De griezels liepen bij voorbaat over haar rug. Draad liep langs de draad van de lamp omhoog en daarna via het plafond naar de muur en naar beneden. Langs de tafelpoot klom hij omhoog en liep naar het midden van de tafel. ‘Zo beter?’ vroeg hij. Maaïke knikte. Als hij maar rustig ergens zit, waar ik hem kan zien is het goed, dacht ze. ‘Maak je geen zorgen, Maaïke,’ zei de spin. ‘Met Caruso is alles goed. Het is echt een prima pension. Toch moet hij er weg. Hij moet namelijk bij de kristallen bol kunnen komen om contact te maken met de wachters. Een neef van mij is als rapporteur gestationeerd op Grinziga. Hij heeft gerapporteerd dat Xerdu weer eens een manier probeert te vinden om te ontsnappen. Alles wat mijn neef gezien heeft, heeft hij vastgelegd in een beeldverslag. Dat beeldverslag heeft hij in de kristallen bol achter gelaten. Oratio wees naar de spin, ‘Draad en ik willen dat verslag dolgraag zien,’ zei hij. Natuurlijk moet Caruso het ook zien. En jijzelf Maaïke. En Joyce en later ook Ellen. Het enige dat we nu weten is dat Xerdu werkt aan krimpfolie en dat hij een schommelaar wil vangen. ‘Krimpfolie? Is dat om iets kleiner te maken? En een schommelaar? Wat is dat’ vroeg Maaïke nieuwsgierig. ‘Later Maaïke’, zei Oratio, ‘later zullen we je alles vertellen. Nu

moeten wij eerst het verslag in de kristallen bol zien. Dat is van het grootste belang. Bovendien moet jij Caruso uit dat pension halen.’ ‘Ik? Hoe dan?’ vroeg Maaïke. ‘Je zult een plan moeten bedenken’ zei Oratio. ‘Wij helpen je wel. Maar niet nu, nu brengen we je terug naar je eigen huis en je bed. Dan kan je nog een paar uurtjes slapen voor de wekker gaat en je op moet staan.’

Als je morgen terug wilt komen, gaan we naar zolder en kunnen we zien wat mijn neef op Grinziga gehoord heeft. Dat moeten we echt eerst weten, zodat we een manier kunnen vinden om Xerdus’ plannen te dwarsbomen. Maar eerst moeten wij een plan bedenken om te zorgen dat Caruso uit dat pension komt. ‘Morgen komt goed uit’, knikte Maaïke. Morgenmiddag heb ik onverwachts het laatste uur vrij, de lerares scheikunde is ziek. Dan kan ik naar Elens’ huis komen zonder dat ze me thuis missen.’

‘Voor vannacht is het wel genoeg, Oratio’ zei Draad. ‘Maaïkes’ hoofd staat vast op ontploffen. Ze hoort dit allemaal voor het eerst. Laten we haar maar terugbrengen naar haar bed.’ De tor knikte. ‘Ik zou haar het liefste een beetje droomstuifmeel geven. Dan denkt ze dat ze alles gedroomd heeft. Voelt ze zich morgen niet in de war. Hoogstens een beetje moe.’ ‘Hé, heb ik ook nog iets te zeggen?’ sputterde Maaïke tegen. ‘Jullie behandelen me als een klein kind. Daar baal ik van! Trouwens, jullie willen toch dat ik morgen terug kom. En dat ik iets verzin om Caruso uit dat pension te halen? Da’s best maar dan moet ik me alles wel herinneren.’ ‘Zit wat in, Draad’

zei Oratio. 'Ze is per slot van rekening een volle nicht van Ellen. Ze kan wel tegen een stootje.' Draad en Oratio keken Maaïke ernstig aan. 'Zeker weten, meisje, dat je dit alles niet wilt vergeten?' Maaïke knikte. 'Heel zeker' zei ze. 'Mooi!' lachte Draad. 'Dat scheelt een hoop tijd.'

WHOESJJJJ.

Dit gedoe zou verboden moeten worden, dacht Maaïke. Waar ben ik nou weer? Ze keek om zich heen. Ze was terug in haar eigen huis. Haar bed voelde heerlijk zacht aan. 'Weten jullie wat ik het allerliefste zou willen?' vroeg ze aan Draad en Oratio. 'Ik zou Joyce willen bellen en alles vertellen. Zij zou vast wel een plan kunnen bedenken. Ze is superslim. Caruso uit het pension halen en Xerdu verslaan daar draait Joyce haar hand niet voor om. Wedden? Maar ze is in het buitenland, met haar ouders. Ze heeft speciaal verlof van school gekregen omdat haar vader voor zijn werk weg moest. Joyce en haar moeder mochten mee. Lekker naar Griekenland. In de zon. De bofkonten. Toevallig heb ik haar gisteren nog gebeld. Zij had allemaal leuk nieuws, over het mooie strand en het leuke stadje en het heerlijke weer. Ik had niks te vertellen. Er gebeurt hier toch nooit wat. Dus als ik haar nu zou bellen, zou ze haar oren niet geloven als ik haar zou vertellen dat ik jullie heb ontmoet. En dat Xerdu weer probeert te ontsnappen. Zeker weten dat ze dan staat te trappen om terug naar Holland te vliegen.' Maaïke schudde haar hoofd en zei: 'hoe leuk het ook zou

zijn om Joyce te spreken, ik moet mijn geduld bewaren. Ze kan natuurlijk niet eerder terug. Trouwens, ze is nog maar 3 dagen weg. Ik wil haar laatste paar dagen vakantie niet verpesten.'

Maaïke gaapte hartgrondig en wreef in haar ogen. 't Is mooi geweest, Oratio' zei Draad. 'We kunnen vannacht toch niks meer doen. We hebben allemaal slaap nodig. Maaïke kruip jij maar lekker onder je dekbed. Morgen is er weer een dag.' 'Is goed', knikte Maaïke. 'Maar geen dromenkruimels of hoe dat ook mag heten' zei Maaïke. 'Ook niet stiekem. Ik wil me morgen alles herinneren.'

3. Kristallen bol-beeld uit Grinziga

Nog nooit was een dag zo langzaam omgegaan als deze dag. Maaikes' hoofd was helemaal vol. Ze had niet meteen kunnen slapen. Haar gedachten waren maar door blijven draaien. Ze had in haar hoofd een plan uitgewerkt om Caruso uit het pension te halen. Ze probeerde zich voor te stellen wat er allemaal zou kunnen gebeuren en dan meteen te bedenken, wat ze dan moest doen. Uiteindelijk was ze toch in slaap gevallen want ze schrok om 7 uur wakker van de wekker. Voor haar doen was ze supersnel uit bed (meestal drukte ze op snooze en draaide ze zich nog een keer om, totdat de wekker weer begon te ratelen. Soms deed ze dat nog een keer. Daar kreeg ze dan later altijd spijt van want dan moest ze zich onwijs haasten om op tijd te zijn). Nu sprong ze haar bed uit om te douchen, aan te kleden en te ontbijten. Na het ontbijt fietste ze naar school. Ze deed echt haar best om op te letten maar ze kon niet anders dan aan vanmiddag denken. Ze was zo benieuwd naar het beeldverslag. Toen de laatste bel van die dag geklonken had, rende ze naar de fietsenstalling en fietste ze als een speer naar het huis van tante Ellen. Tegen haar moeder had ze gezegd dat ze de post uit haar tantes' huis zou halen. Ze had geprobeerd of ze in het huis van tante Ellen zou mogen blijven maar haar ouders vonden dat niet goed. 'Je zult nu nog heen-en-weer moeten, meid', had haar vader gezegd. 'Als Joyce terug is van vakantie, zullen we er nog eens over praten of jullie samen in het huis van tante Ellen kunnen wonen. Tot Ellen terug is uit Nieuw

Zeeland.’ Hij had naar Maaïke geknipoogd. ‘Het komt wel goed Maaïk’ had hij gezegd. ‘Je moet nog even geduld hebben. Als jullie er met z’n tweeën heen kunnen, mag het wat je moeder en mij betreft wel. Maar verheug je er nog niet te veel op, de ouders van Joyce moeten het ook nog goed vinden. En wie weet heeft Joyce er wel helemaal geen zin in.’ ‘Weinig kans, pap, het was super cool vorige keer om voor onszelf te zorgen. Dat wil Joyce echt wel!’ Maaïke begreep wel dat haar ouders niet wilden dat ze alleen in het huis van tante Ellen zou blijven. Trouwens, met z’n tweeën was het sowieso gezelliger.

‘Draad, Oratio, zijn jullie er?’ vroeg ze, toen ze in de keuken stond. ‘Hier, Maaïke, op de lamp’ hoorde ze Oratio zeggen. Maaïke keek omhoog. ‘Als jullie daar blijven zitten, krijg ik een stijve nek van het omhoog kijken’, lachte ze. ‘Snap ik’ knikte Oratio. ‘We komen naar beneden.’

‘Blij dat je er bent, Maaïke’ zei Draad. ‘Samen met jou kunnen we naar de zolder. Jij kunt de trap naar beneden trekken. Dat lukt ons niet. Op zolder kunnen we je in de kristallen bol laten zien wat mijn neef op Grinziga heeft gezien. Kom mee.’

Maaïke klom naar boven. Draad en Oratio waren elk op een schouder gaan zitten. ‘Dat scheelt weer. Nou hoeven wij niet te klimmen’, lachte Oratio.

Op zolder pakte Maaïke de kristallen bol. ‘Jee, nooit gedacht dat ik die nog eens nodig zou hebben. Zou het nog werken?’ ‘Dat weten we gauw genoeg,’ zei Draad. ‘Wrijf maar over de bol en zeg “beeldrappor-

tage uit Grinziga”. Als het goed is, krijgen we dan het beeld dat mijn neef heeft achtergelaten.’

Maaike deed wat Draad gezegd had. Ze hield haar adem er bij in, zo spannend vond ze het. De bol werd eerst troebel en daarna verscheen een beeld. Ze zagen een kale stenen muur. Toen verschoof het beeld en hoorden ze ook geluid.

‘Niet zo strak meester. Zo kan ik niet ademen.’ Nihilus keek smekend naar Xerdu, de tovenaar, die over hem heen gebogen stond. Hij wilde rechtop gaan zitten. Dat lukte niet. Hij werd tegengehouden door iets taais. Een vel. Of een stuk plastic of zoiets. Hij lag op de lange smalle tafel in Xerdus’ werkkamer. Voorzichtig draaide hij zijn hoofd. Hoe ben ik hier terechtgekomen, dacht hij. Ik herinner me niet dat ik naar Xerdus’ kamer ben gegaan. En waarom is het licht zo fel? Het is net of er iemand met een hele felle lamp in mijn ogen staat te schijnen. Zijn hart sprong in zijn keel en begon steeds sneller te slaan. Paniekerig keek hij om zich heen. Hij kneep zijn ogen tot spleetjes want dat felle licht kwam van een lamp recht boven de tafel. Voorzichtig stak hij zijn hand uit. Weer raakte hij dat vel. Het lijkt wel een plastic zak, dacht hij geschrokken. De meester zal me toch niet weg willen gooien, gewoon bij het afval? Hij begon woest te trappelen. Het hielp niet. Integendeel, het plastic ging steeds strakker zitten. Het leek wel een worstenvel. Ineens schuifelde Armal zijn blikveld binnen. Armal en zichzelf, Nihilus, waren de helpers van Xerdu. ‘Armal, help me. Maak me los.’ Hij wilde schreeuwen maar hij had zo’n

droge mond dat er bijna geluid over zijn lippen kwam. ‘En geef me wat water. En doe dat licht uit. Alsjeblieft.’ Armal bewoog niet maar keek angstig naar Xerdu. Die stond nog steeds naast de tafel waarop Nihilius lag. ‘Geef hem dat water maar’ zei Xerdu tegen Armal. ‘Ik kan vandaag toch niet verder. Het krimpfolie is nog niet helemaal volmaakt. Het krimpt nog niet ver genoeg.’ In zichzelf mompelend liep Xerdu weg van de tafel, naar de lichtschaakelaar bij de deur. Hij deed de felle lamp boven de werktafel uit en het gewone licht aan. ‘Dank u, meester’ zei Nihilius met schorre stem. Xerdu antwoordde niet en liep de kamer uit. Weer wilde Nihilius rechtop gaan zitten. En weer lukte het niet. Hij werd nog strakker vastgesnoerd. ‘Hou je rustig, Nihilius’ zei Armal. ‘Meester heeft je ingepakt in krimpfolie. Dat is een soort vershoudfolie maar meester heeft het veranderd. Alles wat er in verpakt wordt, wordt samengeperst zodat het steeds kleiner wordt. Je kunt je er niet uit losmaken. Hoe harder je spartelt of trapt, hoe strakker het folie gaat zitten. Alleen als je je helemaal ontspant en 10 minuten volkomen stil blijft liggen, gaat het folie loszitten en kan je het van je af trekken. Dus hou’ je nou rustig. Anders kom je nooit los.’ ‘Hoe weet jij dat? En waarom ...’ begon Nihilius. ‘Rustig nou’, zei Armal. ‘Ik was vorige week de werkkamer van meester aan het stoffen toen hij opeens binnen kwam. Hij had me niet in de gaten. Liep in zichzelf te mompelen en in een pan te roeren. Hij zette de pan op een brander en bleef maar roeren. Steeds haalde hij de lepel er uit om te kijken. Ineens begon hij te lachen. Hij draaide

zich om en zag mij. Ik dacht dat hij wel zou gaan schelden en mij weg zou sturen. We mogen toch nooit in zijn werkkamer komen als hij aan het werk is. Maar hij lachte en zei tegen me dat ik getuige was geweest van de geboorte van een geniale uitvinding. Krimpfolie. Toen vertelde hij wat hij er mee wilde doen. Ik zei dat ik dacht dat jij dat helemaal niet leuk zou vinden. De meester zei dat we hier alle drie graag weg willen en dat we daar ook alle drie wat voor over moeten hebben. De dagen daarna hoorde ik meester niet meer over dat krimpfolie praten. Ik dacht dat het misschien toch mislukt was. Of dat meester iets anders aan het bedenken was. Ik weet ook niet hoe hij je hier gekregen heeft. Vanochtend waren we nog samen in de keuken. Ik liep vanmiddag toevallig langs de werkkamer en zag jou liggen. Ik durfde eigenlijk niet maar ik ben toch naar binnen gegaan. Nou ja, de rest weet je. Je bent in krimpfolie gewikkeld en het werkt bijna goed. Meester kan je alleen nog niet zover verkleinen als hij wil. Wacht, ik geef je wat water en dan moet je 10 minuten helemaal stil en ontspannen zijn. Anders blijft dat spul voor altijd om je heen zitten. Daar schrok Nihilus van. Hij nam dankbaar een slok water, ademde diep in en uit en bleef toen onbeweeglijk liggen. Na wat wel 10 jaar leek in plaats van 10 minuten, voelde hij dat het spul waarin hij gewikkeld was losser ging zitten. Voorzichtig bewoog hij een arm. Niks, er gebeurde niks. Het spul ging niet strakker zitten. Langzaam ging hij rechtop zitten en zwaaide zijn benen over de rand van de werktafel. Hij moest zich vasthouden, hij werd duizelig. ‘Rustig aan’, zei Ar-

mal bezorgd. ‘Je hebt een hele tijd op die tafel gelegen, je zult wel helemaal stijf zijn. Wacht ik haal die stoel dichterbij. Dan kan je daar op gaan zitten.’ ‘Dank je wel’ zuchtte Nihilius toen hij in de stoel zat. Hij veegde de laatste resten krimpfolie op de grond en trapte het weg. ‘Wat een rotspul’ zei hij, ‘ik werd echt helemaal fijngeknepen. Waarom? Waarom heeft de meester nou juist mij daarin verpakt? Heb ik iets verkeerd gedaan?’ Armal keek hem medelijdend aan. ‘Meester wil hier weg’, zei hij ‘en hij denkt dat hij een manier heeft gevonden om te ontsnappen. Daar heeft hij een schommelaar voor nodig. Die moet vanuit de mensenwereld naar Grinziga toe komen. Dat doet-ie natuurlijk niet vrijwillig. Meester heeft alleen jou en mij om uit te kiezen. Jij lijkt het meest op een mens. Dus meester heeft jou gekozen. Jij moet die schommelaar gaan ophalen.’ ‘Maar ik kan hier toch ook niet weg’ zei Nihilius verbaasd. ‘Toen meester naar Grinziga verbannen werd mocht hij alleen ons meenemen en verder niks. We zitten hier vast met z’n drieën. Dat is ons lot.’ Armal knikte. ‘Toch denkt meester dat er een manier is’ zei hij. ‘Hij heeft geprobeerd dingen naar buiten te krijgen. Eerst probeerde hij het met vloeistof. Dat lukte niet. Het bleef terugstromen. Daarna probeerde hij het met hele buigzame, flexibele voorwerpen. Lukte ook niet. Ze bleven steeds ergens achter haken. Het volgende dat meester probeerde was kleine ronde dingen naar buiten duwen. Dat lukte wel! Dus nou wil hij jou heel klein maken. En je dan in een oorbel stoppen. Die wil hij dan naar buiten duwen zodat de schommelaar ‘m zal vinden. Zodra de

schommelaar de oorbel draagt, zal Xerdu haar, want het is een meisje, naar Grinziga kunnen halen.’ Ongelovig keek Nihilus Armal aan. ‘Dat lijkt me wel heel toevallig allemaal’, zei hij, ‘dat nou net dat éne meisje die oorbel vindt en in haar oor doet. Zelfs als dat zou gebeuren, waarom moet ik dan in die oorbel zitten?’ ‘Omdat meester een beetje van zijn toverkracht naar jou wil overbrengen. Dat beetje toverkracht zal er voor zorgen dat de schommelaar de oorbel vindt. En door dat beetje toverkracht zal meester de oorbel, met jou erin, terug kunnen halen. Dan komt de schommelaar vanzelf mee. Hoofdschuddend stond Nihilus op uit de stoel. ‘Krankzinnig’ mompelde hij. ‘Meester is nu echt krankzinnig geworden. Ik was nu al bijna dood. Als hij me echt zou krimpen tot de grootte van een oorbel, dan overleef ik dat niet.’ ‘Dat heb ik ook tegen meester gezegd’, zei Armal. ‘Maar hij luisterde niet. Hij heeft me vreselijk geslagen en gedreigd mij ook te zullen krimpen.’ Hij bood Nihilus één van zijn armen aan, om op te steunen. Samen liepen ze de werkkamer uit.

Dat is interessant nieuws, dacht de grote spin die in een donkere hoek van de werkkamer zijn web had gemaakt en alles had gehoord. Het zal nog wel even duren voordat Xerdu dat folie vervolmaakt heeft. Als dat al ooit gaat lukken. Toch lijkt het me beter om de wachters te waarschuwen. Dan kunnen ze de grenzen van Grinziga extra goed in de gaten houden. Alle spullen die door Xerdu naar buiten geduwd worden, moeten in beslag worden genomen. Stel je

voor dat het Xerdu echt zou lukken een schommelaar naar Grinziga te halen. Ik wist trouwens helemaal niet dat er nog schommelaars bestonden. Die komen alleen nog maar in hele oude kindersprookjes voor. De spin liet zich aan een lange draad zakken en rende door de kamer. Onder de deur van de werkkamer zat een kier. Precies groot genoeg voor de spin. In de gang keek hij of hij iemand zag. Niemand. De spin rende de gang door, tot bij het raam. Daar klom hij tegen de muur omhoog tot op het kozijn. In het raam zaten barsten. Die waren er in gekomen toen Xerdu dacht via het raam te kunnen ontsnappen. Loser, dacht de spin. Alsof de wachters zo'n gammele gevangenis zouden maken. De spin wriemelde twee van zijn poten in de barst en duwde voorzichtig. Hij mompelde de gloednieuwe breukspreek. Dat was een speciaal door de wachters bedachte spreek. Xerdu kende 'm niet. En hij stond ook niet in spreukenboek. Xerdu kon 'm dus niet opzoeken en leren.

Een scherf liet los en viel naar buiten. De spin glipte door het gat. Buiten pakte hij eerst de scherf op en zette die zorgvuldig weer vast met de, ook nieuwe, lijm-spreuk, voordat hij naar zijn thuisweb rende. Mazzel, dacht hij, het is precies de goede tijd. Er zullen genoeg mooie dauwdruppels zijn. En ja, in zijn thuisweb hingen een paar grote dauwdruppels. De spin koos de grootste en gebruikte de druppel als kristallen bol. Hij riep één van de wachters op en vertelde over het ontsnappingsplan van Xerdu, het krimpfolie, de oorbel en de schommelaar. 'Ik zal het allemaal als beeldverslag in de kristallen bol zetten,'

zei de spin. ‘Goed werk’ zei de wachter dankbaar. ‘Ga snel terug naar je post en rapporteer als er meer nieuws is.’ De spin knikte. Maar eerst een vette vlieg vangen, dacht hij. Xerdu wacht wel even, hij kan toch nergens heen.

Het beeld in de bol vervaagde, na een halve minuut was de bol weer helemaal helder. ‘Het leek wel een film,’ zei Maaïke verbaasd. ‘Het was net of wij zelf in die kamer waren. Erger nog, het was net of ik zelf op die tafel lag. Ik zou bijna medelijden krijgen met Nihilus.’ ‘Tja, dat heb je er van als je voor een boze tovenaars werkt,’ snoof Oratio. ‘Die zijn niet te vertrouwen, voor niemand.’ ‘Henry heeft goed werk geleverd’ zei Draad. Aan zijn stem konden Maaïke en Oratio horen dat hij trots was op zijn neef. ‘Snap je nu dat we Caruso zo snel mogelijk hier moeten hebben, Maaïke? Hij moet er, samen met de andere wachters, voor zorgen dat Xerdu niks uit Grinziga kan duwen. Ook geen oorbel.’ ‘En we moeten proberen om wij eerder dan Xerdu zo’n schommelaar vinden’ zei Maaïke. ‘Eh, ja, en ook ... nee ...’ Oratio schudde zijn hoofd en keek Maaïke verontschuldigend aan. ‘Wij hebben al een schommelaar. Jij bent er namelijk ééntje.’ ‘Hou’ je moeder voor de gek,’ lachte Maaïke. ‘Ik ben geen schommelaar, hoor. Ik weet niet eens wat het is.’ ‘Toch is het zo,’ zei Draad. ‘Ellen heeft het aan Caruso verteld. Lang geleden al. Zij wist het omdat je als klein kind een keer geschommeld hebt.’ ‘Ja, duh,’ sputterde Maaïke tegen. ‘Elk klein kind schommelt toch? Da’s niks bijzonders.’ ‘Ja, maar jij schommelde naar een ande-

re wereld,' zei Oratio. 'Ellen kon je nog maar net terughalen. Zij kon nog net je jas vastpakken en je terugduwen op de schommel. Anders had je jezelf naar een andere wereld geschommeld. Waarschijnlijk hadden we je dan nooit meer teruggezien. Jij was nog klein en wist niet wat je deed. Laat staan dat jij wist naar welke wereld je ging. Ellen had je nooit kunnen volgen.' Maaïke zat Oratio stomverbaasd aan te kijken. 'Wil je dat nog een keer zeggen?' vroeg ze. 'In blokletters alsjeblieft? Heel langzaam? Je bedoelt toch niet echt dat ik iets magisch kan doen? En dat tante Ellen dat weet terwijl ik dat zelf niet eens weet? En mijn moeder dan? Weet die dit?' Oratio schudde zijn hoofd. 'Jouw moeder heeft niks magisch, die weet van niks,' zei hij. 'Ellen heeft haar kracht van haar oma geërfd en dat is natuurlijk ook de oma van je moeder. Maar Ellen is de enige in de familie die kracht geërfd heeft. Althans, dat dacht ze altijd. Maar sinds dat schommelen weet ze dat jij ook kracht hebt. We weten alleen niet hoeveel.'

4. Joyce

Het is hier prachtig! Maar eigenlijk wil ik het liefst naar huis. Peinzend keek Joyce uit het raam. Ze zat in een kleine taverna achter een groot, ijskoud glas cola. Haar vader had die ochtend een auto gehuurd en met z'n drieën waren ze naar een stadje aan de andere kant van het eiland gereden. Haar ouders waren een strandwandeling gaan maken. Joyce was in het stadje gebleven. Ze had op haar gemakkie in de winkeltjes rondgesnuffeld en een paar souvenirs gekocht.

Als Maaïke hier nou was, dacht ze, dan konden we lekker samen naar het strand. Bij het beach volleybal kijken. Vanmiddag is er weer een training. Die Griekse jongens zijn best lekkere dingen hoor. Maar verder is er niet veel te beleven. Het is nog geen vakantietijd. Er zijn nog amper toeristen en de Griekse jongens en meisjes van mijn leeftijd zijn nog niet vrij. Joyce voelde zich eigenlijk een beetje alleen. De meiden hadden elkaar eergisteren gebeld. Maaïke had haar de oren van het hoofd gevraagd. Ze had Joyce een enorme geluksvogel gevonden, daar in het lekkere warme Griekenland. Alles beter dan Nederland waar het al 5 dagen achter elkaar regende. Of motregende of miezerde of plensde of goot. En tussendoor viel er dan ook nog hier en daar een buitje. Of enige neerslag van betekenis. De weersvoorspellers hadden er hele mooie woorden voor. Maar wat ze bedoelden was dat er nattigheid viel uit de lucht. De hele dag door. 'Geniet er nog even van' had Maaïke gelachen. Zonneschijn, prachtig strand,

een warme zee, wat wil je nog meer. En vergeet niet om een mooi souvenir'tje voor mij te kopen! Dat is het allerbelangrijkste van de hele vakantie.' Lachend, hadden de meiden nog even gekletst en toen opgehangen. 'Einde beltegoed' had Maaïke nog geroepen. 'We spreken elkaar weer als je thuis bent. Oké?' Joyce keek op haar horloge. Half drie, tijd om naar de strandtent te gaan waar ze met haar ouders had afgesproken. Ze riep de ober, betaalde haar cola en ging naar buiten. 'Tot ziens,' zei de ober, 'prettige vakantie.' Grappig, dacht Joyce, de meeste obers hier spreken een paar woorden Nederlands. Er komen hier natuurlijk massa's toeristen. Toch vind ik het knap. Ik ken nog geen woordje Grieks. Ik probeer het wel maar ik kàn die woorden maar niet onthouden.

Joyce slenterde kalmpjes aan naar de strandtent. Haar ouders waren er al. Ze hadden net elk een sorbet besteld. 'Lust ik ook wel,' lachte Joyce, 'heerlijk!' Genietend lepelden ze het ijs naar binnen. Toen ze hun sorbets op hadden pakten ze hun spullen en stonden op om naar de parkeerplaats te lopen. 'Zo eerst de auto terugbrengen. Het was een huurauto, ze hadden er het eiland mee verkend. Dan nog een lekker biertje op het terras en vanavond een échte Griekse maaltijd. Bij Stavros. Geen beter leven dan een goed leven'. Tevreden neuriënd stond Joyces' vader op. 'Behaagt het mijn geëerde echtgenote en dochter om mee te gaan?' vroeg hij plechtig. 'Nou, misschien wil de chauffeur de auto wel even voorrijden,' plaagde Joyces' moeder. 'Dan hoeven wij ons niet moe te maken. Kunnen we hier nog

even van de zon en het uitzicht genieten.’ ‘Stelletje luie mokkels. Vooruit, lopen, of ik ga alleen terug,’ zei Joyces’ vader, zogenaamd verontwaardigd. Ze liepen naar de auto, stapten in en reden over de smalle kustweg, terug naar hun ‘eigen’ dorp. ‘Steil hier, hoor,’ griezelden Joyces’ moeder. ‘Maar wel een fantastisch uitzicht. De zee ziet er schitterend uit. Zo blauw. Het lijkt wel nep. Maar ik durf er eigenlijk niet zo goed naar te kijken. Dat hek langs de weg lijkt een beetje gammel. En het is echt een heel eind, naar beneden. Ik geloof dat ik een beetje last van hoogtevrees heb.’ Joyce keek juist graag naar beneden. Zelfs als het in Nederland mooi weer is, is de zee nooit zo blauw als hier, dacht ze.

5. Oorbel

De volgende dag, de dag voor het einde van hun vakantie, stonden Joyce en haar ouders vroeg op. 't Is de laatst volle vakantiedag, vandaag. Morgen-vroeg vliegen we, terug naar Holland. We hebben zo'n beetje alles wel gezien, hier op het eiland. Wat denken jullie van een luie stranddag? vroeg Joyces' vader. 'Als we eerst wat boodschappen gaan doen kunnen we alle spullen meenemen naar het strand. Daar huren we drie ligstoelen met parasol en smeren ons in met 'factor 25'. Dan moet het ons toch lukken om de dag door te komen?' 'Mmmm, klinkt goed,' zei Joyce. Haar moeder knikte. 'Dan komen we zeker weten helemaal uitgerust thuis. We zijn tot nu toe bijna elke dag wel op pad geweest. Een laatste dag luiere hebben we wel verdiend! Heb ik eindelijk ook eens tijd voor mijn boeken. Ik heb er 3 meegenomen maar tot nu toe nog bijna geen letter gelezen. Veel te veel andere leuke dingen om te doen. 's Kijken of ik toch nog wat uit kan lezen deze laatste dag.' Ze gingen op weg. Kochten frisdrank, fruit en wat van die heerlijk zoete maar ontzettend kleverige Griekse gebakjes, alles voor op het strand. Toen installeerden ze zich lekker in een ligstoel. Haar vader dook in de Nederlandse krant die hij gekocht had. Haar moeder pakte haar boek. Joyce zette haar zonnebril op en begon ook te lezen. Na een tijdje werd ze het zat. 'Ik ga een eindje lopen, Oké?' vroeg ze. Lui knikten haar vader en moeder. 'Zet een pet op, ' zei haar moeder. 'De zon is echt ontzettend fel.'

Joyce liep een eind langs het strand, raapte af en toe een schelp op en genoot van het water dat over haar voeten spoelde, elke keer als er een golf het strand op liep. Ze dronk een slokje en stopte het flesje terug in haar rugzak. 't Was nog heerlijk koud, toch handig die koelelementen. Af en toe liep ze het water in en sprong in de golven. zand. Verderop liepen 2 jongens. Te spetteren en te dollen. Ze kon ze verstaan, het waren Nederlanders. Eén van de jongens bleef staan. Hij raapte iets op uit het zand. De andere jongen liep naar hem toe. Samen stonden ze te kijken naar wat de éne jongen had opgeraapt. Ze keken om zich heen. 'Hé, meisje', riepen ze. 'Is dit soms van jou?' Joyce liep naar de jongens toe. Ze lieten haar zien wat ze hadden gevonden. Een oorbel. Het was een ringetje met een klein rond hangertje er aan. Een steentje of zoiets. Het was een beetje troebel. Er leek wel een figuurtje in te zitten dat stond te zwaaien maar Joyce kon het niet goed zien. 'Geef eens?' vroeg ze. Ze keek goed maar kon nog steeds niet zien wat er nou precies in de oorbel zat. Het figuurtje bewoog nu trouwens niet. Zal wel de schittering van de zon geweest zijn, dacht Joyce. Ze schudde de oorbel heen en weer. Hij zag er niet duur uit. Maar het was wel een leuk ding. Joyce schudde haar hoofd. 'Niet van mij' zei ze en gaf de oorbel terug aan de jongen. 'Nou, verder is hier niemand' zei hij. 'Dan neem ik maar het mee. Hij is wel geinig. Misschien wil mijn zusje 'm wel hebben. Het is er maar één maar zij draagt vaker verschillende oorbellen.' Hij stopte de oorbel in zijn badtas. De jongens draaiden zich om. 'Jammer dat we elkaar niet eerder

zijn tegengekomen' zei de één. 'Hadden we misschien iets kunnen gaan drinken ofzo. Nu is het te laat, wij vliegen vannacht nog terug naar huis.' Wij morgen' zei Joyce. 'Dan is de vakantie van mijn vader om.' 'Wij hebben lekker nog een week vakantie tegoed' lachte de éne jongen. 'Niet hier, hoor. We gaan nog een weekje weg in Nederland. Vissen! 's Kijken of we een mooie snoek kunnen vangen.' 'Veel plezier dan' zei Joyce.

6. Caruso

De volgende dag was Maaïke weer naar het huis van tante Ellen gegaan. Ze had de hele dag lopen denken hoe ze Caruso uit het pension zou kunnen krijgen. Het plan dat ze 's nachts bedacht had, zat nu kant en klaar in haar hoofd. Ze besprak het met Draad en Oratio. Met z'n drieën hadden ze het plan nog verder uitgewerkt. Het zou natuurlijk mis kunnen gaan, dacht Maaïke. Maar het is het enige plan dat we hebben. We gaan het dus gewoon doen!

Die dag was het te laat om het plan uit te voeren. Maaïke fietste naar huis om te eten en huiswerk te maken. Ze keek, samen met haar ouders en haar broers nog wat TV en ging vroeg naar bed. De volgende dag had ze de middag vrij. Weer fietste ze naar het huis van tante Ellen en repeteerde alles nog een keer met Draad en Oratio. Nu moest het gebeuren. Ze zette Draad en Oratio in de capuchon van haar jack en ging op weg naar het pension.

‘De kat van mijn tante is bij u in het pension mevrouw. Ik zou ‘m graag even aaien. Mag dat?’ ‘Vertrouw je ons soms niet?’ zei de vrouw van het pension een beetje argwanend. ‘We zorgen echt goed voor de beesten hier, hoor.’ ‘Dat weet ik’ knikte Maaïke. ‘Ik had alleen graag zelf voor de poes gezorgd. Maar dat kan niet. Hij kan niet bij ons in huis zijn. Eén van mijn broers is allergisch voor katten en honden Heel erg. Hij krijgt enge bulten die vreselijk jeuken. Zo jammer. Hij zou ook wel een hond of een kat willen. Echt jammer dat het niet kan.’ Nou voor-

uit dan', zei de vrouw. 'Welke kat is het?' 'Caruso' antwoordde Maaïke. 'Kom maar mee' zei de vrouw. Caruso is in de tuin. Ze draaide zich om. Maaïke volgde haar. 'Ja, dat is Caruso' lachte ze. 'Caruso, poes, poes, poes. Kom dan. Kom 's hier.' De vrouw liep de tuin in en pakte Caruso op. Ze bracht hem naar Maaïke. 'Ga maar even met Caruso in het voorkamertje zitten' zei ze. 'Daar heb ik momenteel geen dieren zitten. Kan je hem even rustig aaien.' 'Bedankt' zei Maaïke. Ze liep met Caruso naar het kamertje. Ging naar binnen en deed de deur dicht. Ze zette Caruso op de tafel. 'Sorry van dat poes, poes, poes Caruso,' lachte ze. 'Ik kon toch moeilijk tegen die mevrouw zeggen dat je me gewoon verstaat.' 'Is al goed, Maaïke' bromde Caruso. 'Is alles goed met jou? Hartstikke fijn dat je zo snel kon komen. Want ik neem aan dat je niet toevallig hier bent maar dat je Draad en Oratio hebt gesproken. Ze zijn ook al hier geweest, in het pension. Maar zij kunnen mij hier niet weg halen. Vandaar dat we jouw hulp hebben ingeroepen.' Maaïke knikte. 'Draad en Oratio waren gisteren in mijn kamer en hebben me verteld dat Xerdu weer probeert om uit Grinziga te ontsnappen. Draad, Oratio, kom maar tevoorschijn. We zijn alleen.' Draad en Oratio kropen onder de kraag van Maaïkes' jack vandaan. 'Je moet een manier bedenken om me hier weg te krijgen, Maaïke' zei Caruso. 'Het is hier niet slecht, echt niet. Maar ik moet naar huis. Ik moet dat beeldverslag zien. Daarna moet ik contact kunnen maken met de andere wachters zodat we kunnen bedenken hoe we Xerdu kunnen tegenhouden. Daar heb ik de kristallen bol-

len voor nodig.’ ‘Ik snap het, Caruso’ knikte Maaike. ‘We hebben er gisteren al over na lopen denken. Dit is wat we bedacht hebben: als ik nou vanuit het pension naar huis bel en zeg dat hier een besmettelijke ziekte is uitgebroken en dat alle dieren terug moeten naar hun huis of naar een ander pension. Dan zegt mama natuurlijk dat je naar een ander pension moet, omdat je niet bij ons kunt zijn. Vanwege de allergie van Jan. En dan zeg ik ‘laat Caruso toch lekker thuis. Het zou zo zielig zijn als hij nu weer ergens anders heen moet. Ik kan voor hem zorgen, samen met Joyce. Die is bijna terug van vakantie.’ Dat vindt mama vast goed. ‘Het is echt een goed plan!’ zei Oratio waardierend. ‘Ik had het zelf kunnen bedenken.’ ‘Jullie horen het’, lachte Draad, ‘Oratio is niet alleen een kletskever, hij is ook nog eens super bescheiden.’ ‘Draad, dat jij nou niet zo slim bent als ik, dat wil ...’ begon Oratio. ‘Kappen, jongens’ gromde Caruso. ‘Hier hebben we geen tijd voor. Maaike, ik vind het ook een goed plan. Maar hoe wil jij in dat kantoor komen en de telefoon daar gebruiken?’ ‘Daar kan jij bij helpen’, grinnikte Maaike. ‘Luister.’

‘Meisje, ben je daar nog? Je kunt niet langer blijven. Ik moet weer aan het werk, de kattenbakken moeten verschoond worden.’ De vrouw van het pension stond voor de deur. ‘Ik ga al mevrouw’, zei Maaike ‘bedankt dat ik de poes even mocht zien.’ Ze stond op en aaide Caruso nog een keer. ‘Dag poes’ zei ze. ‘Lief zijn hoor.’ ‘Ik breng de kat zo wel terug naar zijn hok’, zei de vrouw. Ik zal eerst jou even uitla-

ten.’ Maaïke liep met de vrouw mee naar de buiten-
deur. ‘Nogmaals bedankt mevrouw’ zei ze, ‘gaat u
maar aan het werk. Ik kom er zelf wel uit. Ik zal
even mijn jas pakken. Die ligt nog in uw kantoor.’
‘Is goed’, bromde de vrouw. ‘Wel de deur goed ach-
ter je dicht trekken. Ik wil niet dat de dieren de straat
op glippen.’ Ineens hoorden ze een luid gekrijs. Ze
draaiden zich om en zagen Caruso door de gang
schieten met twee andere katten achter zich aan.
‘Hoe zijn die nou los gekomen?’ zei de vrouw ver-
baasd. ‘Oh jee, dat zijn 3 katers. Dat wordt vechten.
Dat moet ik niet hebben.’ Ze rende de gang in. Die is
wel even bezig, grinnikte Maaïke. Ze zag Caruso
omhoog springen, boven op een kast. Eén van de
andere katten sprong achter hem aan. De ander stond
op de grond te blazen. Caruso sprong weer van de
kast af en gooide daarbij twee vazen om. Ze vielen
met donderend geraas in scherven. Maaïke keek niet
langer maar glipte het kantoor in. Ze liep naar de
telefoon en draaide hun eigen nummer. Wouter nam
op. Maaïke verdraaide haar stem. ‘Goedemorgen
meneer’, zei ze. ‘Bent u de eigenaar van de kat Ca-
ruso? Hij verblijft hier bij ons in het pension.’ ‘Nee’,
antwoordde Wouter. ‘Dat is mijn tante Ellen. Maar
die is met vakantie. Daarom zit de kat bij u.’ ‘Kan
iemand de kat komen ophalen?’ vroeg Maaïke. ‘Er is
hier namelijk een besmettelijke ziekte uitgebroken.
Alle dieren moeten weg.’ ‘Mam’, hoorde ze Wouter
roepen. ‘Telefoon. Het dierenpension. Caruso moet
daar weg. Er is een ziekte.’ ‘Geef maar even’, zei
Maaïkes’ moeder. ‘Met mevrouw Ruiters’ hoorde
Maaïke. Oei, als mam mijn stem maar niet herkent,

schrok Maaïke. Ze schraapte haar keel. ‘Met het dierenpension’ zei ze, haar stem zoveel mogelijk verdraaiend. ‘Ik bel over Caruso.’ ‘Ja, dat hoorde ik van mijn zoon’ zei Maaïkes’ moeder. ‘Klopt het dat er een ziekte in het pension is uitgebroken?’ ‘Ja mevrouw, helaas’ antwoordde Maaïke, ‘de dieren moeten hier zo snel mogelijk weg.’ Ze keek angstig naar de deur, of de eigenares van het pension er niet aankwam. Ze hoorde nog steeds een heleboel geraas in de gang. De kust was nog veilig, Caruso hield de vrouw nog bezig. ‘Bent u zelf wel in orde, mevrouw?’ hoorde ze, ‘uw stem klinkt zo raar.’ ‘Een beetje verkouden’ snifte Maaïke. ‘En gestrest. Het is naar dat alle dieren weg moeten.’ ‘Dat begrijp ik’ zei haar moeder. ‘Als het goed is komt mijn dochter zo thuis. Die kent de kat het beste. Zij komt hem wel bij u ophalen. Dan moeten we maar kijken of we een andere oplossing kunnen vinden. Weet u een ander pension?’ ‘Eh, eh,’ stotterde Maaïke want op die vraag had ze niet gerekend. ‘Ik zal er een paar opschrijven’ zei ze. ‘Dan kan uw dochter dat briefje meenemen zodat u een keuze kunt maken.’ ‘Dat is heel vriendelijk van u’ zei haar moeder. ‘Goedemorgen!’ zei Maaïke snel in de hoorn. Ze hoorde iemand aankomen op de gang. Snel legde ze de telefoon neer en pakte haar jas van de kapstok. ‘Ben jij hier nog?’ zei de vrouw van het pension. ‘Lekkere kat, die Caruso van jullie. Hij heeft gevochten met 2 andere katten. En 2 mooie vazen omgegooid.’ ‘Ik weet zeker dat mijn tante die terug zal betalen, mevrouw’ zei Maaïke. ‘En ik ben hier nog omdat mijn tante net belde. Op mijn mobieltje. Ze komt eerder terug van

vakantie en wil Caruso graag weer thuis hebben. Daarom heb ik even op u gewacht. Als u het goed vindt, kan ik Caruso meteen meenemen.’ ‘Hè?’ zei de pensionhoudster verbaasd. ‘Dat is heel ongebruikelijk. Dat wil ik dan wel graag van je tante zelf horen.’ ‘Die zit denk ik net in het vliegtuig’ improviseerde Maaïke. ‘Ik zal haar een appje sturen en vragen of zij u belt. Dan kom ik Caruso vanmiddag wel halen. Is dat goed?’ ‘Als ze maar weet dat ze het hele verblijf moet betalen’ zei de vrouw. ‘Geen probleem’ knikte Maaïke. ‘Dat begrijpt ze vast wel. Ze zal natuurlijk ook de gebroken vazen vergoeden. Maar ze wil de kat graag bij zich hebben als ze weer thuis is. Ik ga haar zeggen dat ze u moet bellen. Goed dat u de kat niet zomaar meegeeft. Dat zal ze fijn vinden. Tot vanmiddag.’ Maaïke was al pratend naar de deur gelopen en stapte snel naar buiten. De vrouw keek haar argwanend na en deed toen de deur dicht. ‘Zo, jij hoeft niet te twijfelen wat je later moet worden, Maaïke’ zei Oratio waardierend. ‘Wat een verhaal. Geweldig slim bedacht. En je speelde het ook heel goed.’ Maaïke glom van plezier. ‘Het schoot me zo maar te binnen allemaal’ grijnsde ze. ‘Kom, we gaan naar mijn huis. Dan hoor ik daar van mijn moeder dat ik Caruso uit het pension moet halen. Moet ik natuurlijk wel heel verbaasd en bezorgd doen, over die ziekte enzo. Dan bied ik mama aan dat ik Caruso ga halen en bij tante Ellen thuis zet. En dat ik dan, de rest van de tijd dat Ellen met vakantie is, voor Caruso zal zorgen. Samen met Joyce. Als mama dat goed vindt, ga ik eerst langs het huis van Ellen om Carusos’ reismandje te halen. Vanaf het

huis van tante Ellen kan ik dan mooi het pension bellen en zeggen dat ik Ellen ben en dat mijn nichtje Maaïke Caruso komt halen. Hoef ik alleen nog maar naar het pension te fietsen en Caruso mee te nemen.’ ‘Daar is niks meer aan te verbeteren. Een compleet waterdicht verhaal. Mijn complimenten’ zei Draad. Maaïke maakte een diepe buiging. ‘Graag gedaan’ lachte ze.

Aan het eind van de middag was Maaïke bekaft. ‘Dat waren tropenuren,’ zei ze tegen Draad en Oratio. ‘Maar het was het dik waard!’ Caruso gaf haar een kopje. ‘Ik ben je dankbaar, meid,’ snorde hij. ‘Ga jij maar naar huis. Oratio en Draad zullen me vertellen wat Draads’ neef gerapporteerd heeft.’ ‘Ik heb nu al hoofdpijn,’ klaagde Draad. ‘Als Oratio aan het kletsen gaat, houdt hij nooit meer op.’ ‘Pfff, daar geef ik geen eens antwoord op,’ zei Oratio beledigd. Caruso grijnsde naar Maaïke. ‘Nou begrijp ik een beetje wat jij soms moet doorstaan, in een huis met 2 broers, Maaïke,’ lachte hij. Maaïke giechelde. ‘Sterkte, Caruso,’ lachte ze. ‘Ik ga naar huis. Zie jullie snel weer!’

7. Joyce ontmoet Oratio en Draad

‘Klinkt heerlijk Joyce, echt vakantie.’ Maaïke gaf haar vriendin een por. Joyce en haar ouders waren begin van de middag op Schiphol geland, na een vroege vlucht vanuit Griekenland. Joyce had bijna niet kunnen wachten tot de bagage op de band kwam. Toen naar lang parkeren om de auto op te halen en eindelijk naar huis. Ze was zo snel mogelijk naar Maaïke gerend om haar alles van de vakantie te vertellen. 's Avonds was Maaïke naar Joyce gegaan om de vakantiefoto's te bekijken. Joyce had alle foto's al op de computer gezet. Maaïke had nog wel de hele avond willen kletsen maar om een uur of negen vielen Joyces' ogen dicht. ‘Sorry,’ schrok ze wakker. Maaïke grijnsde: ‘als je probeert de schone slaapster na te doen, laat dan maar zitten hoor. Dat slaapster lukt nog wel maar dat schone niet,’ plaagde ze. ‘Duik jij maar lekker in je eigen Hollandse bedje. Jullie hebben een hartstikke lange dag achter de rug. Vliegen is leuk maar waarom die vliegtuigen altijd op een onmogelijk uur van de dag moeten vertrekken of aankomen? Het is mij een raadsel. Ik zie je morgen wel weer. Ik heb jou ook een heleboel te vertellen.’ ‘Is prima’ zei Joyce. ‘Maar je hoeft nog niet weg hoor, ik heb nog helemaal geen slaap.’ Ze gaapte met haar mond wijd open. ‘Nee, dat zie ik, je bent zo fris als een hoentje’ snoof Maaïke. ‘Ach ja, dat krijg je als kleine meisjes een ochtendje vroeg op moeten, daar kunnen ze niet tegen ...’ Lachend dook Maaïke weg toen Joyce haar probeerde te stompen. ‘Leuk geprobeerd, Joycie. Maar een klein kilometer-

tje naast. Doe het morgen nog maar eens over. Als je uitgeslapen bent mik je vast ook beter!’ Maaïke liep naar de deur. ‘Dag meneer en mevrouw De Wit, prettige avond’ zei ze. Met een ‘doei’ naar Joyce ging Maaïke de deur uit.

De volgende ochtend haalde Maaïke Joyce op om naar school en daarna naar het huis van tante Ellen te gaan. ‘Ik heb een verrassing voor je,’ lachte ze naar Joyce. ‘Oh, verrassing’ zei Joyce, ‘heb ik ook: je cadeautje, het zit nog in mijn rugzak. Je krijgt het vanmiddag.’ Na school fietsten ze naar het huis van tante Ellen. Onderweg vertelde Maaïke hoe ze Caruso uit het pension had gekregen. Dus Caruso is nu thuis. Wij moeten voor hem zorgen, tot tante Ellen terug is uit Nieuw Zeeland.’ ‘Prima.’ Antwoordde Joyce. ‘Het is bijna vakantie, dan hebben we helemaal tijd zat.’ ‘Sommige mensen boffen onwijs,’ zei Maaïke. ‘Die zijn net terug uit Griekenland. En dan hebben ze na een paar dagen weer vakantie.’ Ze waren bij het huis van tante Ellen gekomen en zetten hun fietsen bij de schuur. Ze gingen de keuken binnen. Maaïke keek rond, of ze Caruso zag. Zeker even naar de tuin gegaan, dacht ze, voor een sanitaire stop. ‘Ga even zitten, meid,’ zei Maaïke tegen Joyce. ‘Je zult niet weten wat je ziet!’ Ze ging bij de keukentafel staan en vroeg: ‘mag ik je voorstellen aan Oratio?’ Joyce keek naar de keukentafel en toen naar haar vriendin. ‘Ja, natuurlijk mag dat’ zei ze ongeduldig. ‘Rare vraag. Laat hem maar tevoorschijn komen.’ ‘Hoeft niet, hij zit al op tafel’ grijnsde Maaïke. Joyce keek naar de tafel. ‘Dan is-ie zeker onzichtbaar’ zei ze. ‘Of in een lieveheersbeestje ver-

anderd.’ ‘Alweer één die het verschil tussen een lieveheersbeestje en een ora-tor niet ziet’ snoof Oratio. ‘Maaïke, zeg me dat ik droom’ fluisterde Joyce. ‘Het kan toch niet waar zijn dat er op tafel een pratend lieveheersbeestje zit?’ ‘Geen lieveheersbeestje’ antwoordde Maaïke. ‘Een ora-tor. Die kunnen inderdaad praten.’ ‘Ongelovig zat Joyce Maaïke aan te staren. ‘Een ora-tor’ zei Joyce ‘daar heb ik nog nooit van gehoord. Die ben ik in geen één biologieboek tegengekomen.’ ‘Als jij dat zegt, zou je aannemen dat er echt geen ora-torren bestaan’ zei Maaïke. ‘Niemand die zo trouw haar huiswerk doet als jij. Je zit uren te studeren in boeken of op internet. We hebben zat biologie gehad. Als er ergens in een boek een ora-tor zou voorkomen, zou jij het weten!’ ‘Dan hebben die boeken van jullie iets heel belangrijks gemist’ zei Oratio. ‘Want er bestaan wel degelijk ora-torren. Ik ben een gestipte Griekse ora-tor. Maar ook binnen andere soorten zijn er ora-torren. Het is een ere naam. Die hebben we omdat we kunnen praten. Dat komt door een oude betovering. Mijn eigen familiegeschiedenis gaat terug tot 1531. Alexander glansvleugel was de eerste gestipte tor die kon praten en ora-tor werd. Ik kan jullie het verhaal precies vertellen. Er zijn trouwens een heleboel verhalen over mijn familie. Veel dappere gestipte torren die met recht en met trots de naam ora-tor droegen! Zoals ik al zei was Alexander de eerste gestipte ora-tor. Dat kwam omdat de tovenaars Gregorius hem betoverde. Als dank voor zijn hulp bij het overwinnen van ...’ Maaïke gebaarde naar Joyce en wees grijnzend naar de keukenlamp. Daar zat een enorme

kruisspin. Met twee van zijn poten over zijn oren gevouwen. Ineens sprong de spin op. ‘Laat die kletskever zijn kop houden’ gromde hij. ‘Of ik vreet hem op. Ik zweer het!’ ‘Meestal zijn ze vriendelijk tegen elkaar’ zei Maaïke tegen Joyce. ‘Maar Oratio kan echt ongelooflijk kletsen. Soms werkt het mij ook op de zenuwen.’ ‘Ik ben een TOR, geen kever, en al zeker geen kletskever. Hoe vaak moet ik dat nou nog zeggen.’ Oratio keek beledigd naar Draad. ‘Goed, kalm jullie twee’ zei Maaïke. ‘Oratio, er is later vast nog tijd genoeg om de verhalen van de dappere Alexander en de andere torren te horen.’ ‘Ja, moedig hem een beetje aan’ bromde Draad ‘dat heeft hij echt nodig.’ ‘Draad, jij ook ff dimmen. Voor de lieve vrede’ zei Maaïke. ‘Joyce, je hoeft niet bang te zijn. Steek je hand eens uit. Dan kan Draad er op gaan zitten.’

8. Caruso

BOM! hoorden ze ineens. Kletter-de-kletter. ‘Dat was op zolder’ hijgde Maaïke. ‘Zou er ingebroken worden?’ vroeg ze geschrokken. ‘Mraaaauw’ hoorden ze toen ook. Het klonk gedempt en benauwd. ‘MmmrrraaAUUWW.’ ‘Dat lijkt wel een kat’ zei Joyce. ‘CARUSO!’ riep Maaïke. ‘Ik dacht dat hij naar buiten was gegaan, door het kattenluik. Maar zo te horen zit hij op zolder.’ De meiden vlogen de keuken uit, de trap op. Snel trokken ze de zoldertrap naar beneden. Voor ze naar boven konden klimmen, stormde Caruso de trap af. ‘Noodgeval dames’ riep hij. ‘Mijn blaas staat op springen. Ik heb ook een ongelukje gehad op de zolder. Kon het echt niet langer ophouden. Jullie moeten zo maar even opruimen. Die stapel oude kranten in de hoek. Ik moet nu eerst even naar mijn eigen kattenbak.’ Verbouwereerd keken Maaïke en Joyce hem na. ‘Hoe is Caruso nou op zolder gekomen?’ vroeg Joyce verbaasd. ‘Geen flauw idee’, zei Maaïke. ‘Ik heb hem gewoon in de keuken gelaten toen ik gisteren weg ging. Het kattenluik stond open, dus hij kon naar buiten. Ik ga wel even naar boven om op te ruimen.’ Even later kwam ze naar beneden met een stijf opgerolde krant. ‘Kan gebeuren’ lachte ze. Caruso moet het echt benauwd hebben gehad. Joyce deed de zoldertrap weer omhoog. ‘Foei, wat een opluchting’ zei Caruso. Hij liep achter de meiden aan, de trap af. Met z’n drieën gingen ze de keuken binnen. ‘Draad? Oratio? Waar zijn jullie?’ Maaïke keek om zich heen. Toen bukte ze zich en aaide Caruso. ‘Hoe ben jij nou op zolder

gekomen, Caruso? vroeg ze. Caruso gromde. 'Xerdu heeft is aan het rotzooien' zei hij boos. 'Ik weet niet hoe hij het gedaan heeft maar hij heeft contact met Reflectra. Dat is echt een knettergekke heks. Ze is verzot op spiegels. Ze heeft zelfs een soort spiegelwereld gemaakt. We hebben ons nooit met haar bemoeid. Tot nu toe was ze ongevaarlijk. Maar nu lijkt ze samen te werken met Xerdu. Ik begrijp er echt niks van.' Maaïke pakte Caruso op en knuffelde hem. 'Ik ben allang blij dat we je gehoord hebben, Caruso' zei ze. 'Maar waarom zat je nou op zolder? En hoe ben je daar gekomen?' 'Ik probeerde iets te bedenken om bij de kristallen bol te komen' zei Caruso. 'Ik wilde dat beeldverslag graag met eigen ogen zien. Ik wilde niet op jullie wachten om de zoldertrap omlaag te doen. En ik wilde kijken of ik Reflectra kon vinden' zei Caruso. 'Via haar komen we misschien te weten wat Xerdu van plan is.' 'Da's slim!' knikte Joyce waardierend. 'Lukte het?' 'Ja' zei Caruso tevreden. 'Het heeft voordelen om een kat te zijn. Ik ben door het kattenluik naar buiten gegaan. Via de klimop en de goot ben ik naar het dak geklommen en toen, door het dakraam, op de zolder gesprongen. Maar helaas, het dakraam viel het achter me dicht. Het staat altijd op het haakje. Dat moet ik geraakt hebben, toen ik er door klom. Je wilt niet weten hoe ik op mezelf heb zitten schelden. Vond mezelf zo'n onhandige stomkop. Maar ja, dat hielp niks. Ik kon niet meer van die stomme zolder af. Ik hoopte al dat jullie naar het huis zouden komen om de planten water te geven ofzo. 't Duurde wel langer dan ik dacht. Vandaar dat ongelukje op

de zolder. Een hapje eten zou er trouwens ook wel in gaan!’ Hij liep naar zijn bak en begon van de brokjes te eten. Toen dronk hij het schaalte water bijna helemaal leeg. ‘Da’s beter’ bromde hij tevreden. Maaike aaide Caruso nog een keer over zijn kop. ‘Je mag blij zijn dat ik Joyce wilde voorstellen aan Draad en Oratio’ zei Maaike. ‘Anders hadden we hier morgenochtend pas heen gegaan. Ik had het jouw bakje met brokjes goed vol gedaan, gisteren. Caruso knikte. ‘Ik maakte me ook echt zorgen’ knikte hij ‘en ik ben zeker heel blij jullie te zien!’ ‘Nou, vertel eens wat je ontdekt hebt.’ Caruso knikte weer en zei: ‘dat beeldverslag was echt prima gemaakt. Complimenten aan je neef, Draad. Toen heb ik geprobeerd de spiegelwereld op te roepen in de kristallen bollen. Dat gaat niet echt goed. Het is geen echte maar een gemaakte wereld. Daarom is daar geen wachter om contact mee te maken. Maar ik kon wel wat zien. De wereld is helemaal van spiegelbeelden gemaakt. Op zich heeft Reflectra dat knap gedaan. Op één of ander manier heeft ze ook een stukje spiegelbeeld van het huis van Xerdu op Grinziga bemachtigd. Xerdu heeft dat ontdekt en kan via dat spiegelbeeld met Reflectra praten. Hij is een mooiprater. Een vleier en een charmeur. Hij probeert Reflectra in te palmen. Hij heeft haar allemaal complimenten gemaakt. Over haar haar en haar kleren en haar bril en weet ik niet wat allemaal. Reflectra doet net of het haar niks kan schelen. Maar ze vindt het best leuk om al die dingen te horen. Ze is zelfs een beetje verliefd aan het worden op Xerdu.’ ‘Da’s gevaarlijk,’ zei Oratio. ‘Xerdu zou kunnen proberen Reflectra in zijn macht

te krijgen. In het ergste geval zou hij zelfs kunnen proberen om via Reflectras' spiegelwereld te ontsnappen.' 'Dat dacht ik nou ook,' knikte Caruso. 'We hebben een schommelaar nodig' klonk het ineens, vanaf de keukenlamp. Draad liet zich aan een draad naar beneden zakken tot hij vlak voor Caruso hing. 'Een schommelaar kan naar de spiegelwereld en dan dat spiegelbeeld van Xerdus' huis op Grinziga kapot slaan. Naar Grinziga schommelen lukt niet, de grens die Xerdu binnenhoudt, houdt ons buiten. Maar naar de spiegelwereld, dat moet kunnen. Maaïke is toch een schommelaar? Zij kan gaan.' Draad klom terug naar de lamp. 'Maaïke' gromde Caruso. 'Geen sprake van, ik kan haar niet in gevaar brengen. Zelf zou ik wel willen gaan maar ik kan niet schommelen. Dus dan zullen we op zoek moeten naar een schommelaar. Want ik laat Maaïke niet gaan. Punt uit.' 'Hé, wacht eens even ...' begon Maaïke te sputteren. 'Het is gekkenwerk' gromde Caruso. 'Maaïke weet helemaal niks van magie. Zelfs Reflectra is te sterk voor haar. Die maakt haar in.' 'Misschien' zei Draad. 'Maar ze heeft een kans. Reflectra verwacht haar niet. Maaïke heeft het voordeel van de verrassing. En ze heeft jou. Ik denk namelijk dat het het beste is dat jullie samen naar de spiegelwereld gaan. Dan laat jij je zien aan Reflectra. Zij zal dan achter jou aangaan. In de tijd dat zij op jou jaagt, moet Maaïke het spiegelbeeld van Grinziga vinden en kapot slaan. Daarna kunnen jullie samen terug schommelen naar de zolder.' 'Het blijft gekkenwerk' gromde Caruso. 'Als het aan mij ligt, gaat Maaïke niet naar de spiegelwereld.'

‘Carúso!’ riep Maaïke. ‘Dat meen je niet. Ik moet het toch proberen. Ik heb geen flauw idee hoe ik dat moet doen, dat schommelen. Maar als ik de enige ben die dat blijkbaar kan, moet jij het me maar leren. Je hebt geen keus. Je moet het me leren zodat ik jou kan meenemen.’ ‘Wat we ook gaan doen, het zal morgen moeten gebeuren,’ zei Joyce. Ze wees op haar horloge. ‘Het is al laat. We moeten naar huis. Als we te laat zijn voor het eten, worden onze moeders boos.’ ‘We moeten proberen ze over te halen dat we hier weer mogen wonen, samen, in ieder geval tot tante Ellen thuis is’ zei Maaïke. ‘Mijn vader zei een paar dagen geleden al, dat dat wel zou mogen, als we samen zouden zijn. Joh, het zou zo goed uitkomen. Dan kunnen we onze gang gaan.’ ‘Zouden ze dat goed vinden, denk je?’ vroeg Joyce. ‘Ik zou het vet gaaf vinden.’ ‘Misschien vanaf volgende week,’ zei Maaïke. ‘Dan hebben we vakantie. Zolang we nog school hebben, vinden ze het vast niet goed, ze zijn veel te bang dat we dan niks aan ons huiswerk zullen doen. En, als ik eerlijk ben, daar zouden ze wel eens gelijk in kunnen hebben,’ grinnikte Maaïke. ‘Trouwens, ik moet zaterdag met mijn vader en moeder naar de verjaardag van mijn tante. Dan zie ik mijn neef en nicht ook weer eens. Is altijd leuk. Ze wonen bij het water. Joyce knikte. ‘We gaan het allebei vragen, of we vanaf maandag weer hier mogen wonen. Met z’n tweeën. Het is vorige keer toch ook goed gegaan? Het mag vast wel. Kom op. Nou gaan we naar huis. Of, wacht even, ik heb je je cadeautje nog niet gegeven. Uit Griekenland.’ Joyce pakte haar rugtas en haalde er een pakje uit.

‘Wat een mooi papier,’ zei Maaïke. ‘Bijna zonde om het kapot te maken.’ Toen trok ze het papier toch van het pakje en keek bewonderend naar het kettinkje dat in een mooi doosje zat. ‘Er zit een dolfijntje aan,’ zei Joyce. ‘Ik heb er zelf ook één, aan een armbandje.’ ‘Mooi,’ lachte Maaïke. ‘Harstikke bedankt.’ Ze deed het kettinkje meteen om. De meiden liepen de trap af. In de keuken vulde Maaïke Caruso’s etensbak en zette een bakje schoon water voor hem neer. ‘Tot morgen allemaal’ riep ze. De meiden pakten hun fietsen en reden naar huis. ‘Heb je trouwens nog leuke jongens gespot in Griekenland, Joyce?’ vroeg Maaïke. ‘Neuh,’ Joyce schudde haar hoofd. ‘Het was natuurlijk nog niet echt vakantietijd. De Grieken zelf hadden nog school. En er waren nog niet veel toeristen, zeker geen jongelui. Alleen de laatste dag, op het strand, kwam ik een Nederlandse jongen tegen met zijn vriend. Die leken best aardig. Maar die gingen die avond al naar huis en wij de volgende dag. Eén van die jongens vond trouwens een oorbel. Zomaar op het strand. Hoe dat ding daar nou gekomen was. Ik heb ‘m gezien, die oorbel. Best leuk. Maar ook een beetje vreemd. Er leek een figuurtje in te zitten. Die knul vroeg of ik de oorbel verloren was. Maar dat was niet zo. Dan zou hij de oorbel aan zijn zusje geven, zei hij.’ Maaïke keek Joyce peinzend aan. ‘Je moet dat verhaal morgen maar aan Caruso, Draad en Oratio vertellen,’ zei ze. ‘En die oorbel goed beschrijven. Wij hebben laatst een verhaal gehoord over een oorbel. Xerdu wilde Nihilus krimpen en in een oorbel stoppen.’ Maaïke vertelde wat ze in de kristallen bol gezien had. ‘Mis-

schien heeft die jongen die oorbel wel gevonden,' zei ze. 'Dat zou wel heel toevallig zijn. Maar toeval bestaat echt. Zeker als er tovenaars in de buurt zijn.'

9. Maaike

Die zaterdag ging Maaike met haar ouders naar de verjaardag van haar tante. ‘Hou jij die tas even vast Maaik?’ vroeg haar moeder. ‘Dan pak ik de rest even.’ ‘Jeetje, gaan we een week logeren ofzo?’ vroeg Maaike, toen ze de verzameling tassen zag die al bij de auto stond. ‘Nee alleen maar barbecueën met een compleet weeshuis’ grinnikte haar vader. ‘Er staan ook al tig tassen in de kofferbak.’ ‘Lachen jullie maar’ zei Maaikes’ moeder. ‘Als jullie zo lekker in de tuin zitten bij Piet en Jenneke, lusten jullie ook wel een lekker sateetje. En iets te drinken. En een stukkie stokbrood. Jenneke en ik hebben afgesproken dat we de boodschappen een beetje verdeelen. Anders zou zij 14 weken moeten lopen slepen. Da’s een beetje veel van het goede. Zij helpt mij ook altijd, als ik jarig ben. We hebben nou eenmaal een grote familie. Da’s hartstikke gezellig maar ook veel werk.’ ‘Oh, lekker! Chilisaus!’ zei Maaike terwijl ze in één van de tassen zat te rommelen. Ze pakte de tas op en zette ‘m in de kofferbak. ‘Als deze nou naast jou op de achterbank kunnen staan, dan hebben we alles’ zei Maaikes’ moeder. ‘Kan makkelijk’ knikte Maaike. ‘Ruimte zat.’ ‘Maar gaan Jan en Wouter niet mee naar Veenmeren?’ ‘Die komen later’ zei haar moeder. ‘Ze hebben een voetbaltoernooi. Als dat afgelopen is, pakken ze de bus naar Veenmeren. Terug rijden ze dan met ons mee. Dat kan dan ook want dan hebben we geen spullen meer, alleen lege tassen. Die kunnen allemaal in de achterbak. Jullie kunnen dan met z’n drieën op de bank. Beetje prop-

pen maar het is niet ver.’ ‘Ik hoop maar dat ze die wedstrijd winnen’ lachte Maaïke. ‘Anders zijn ze niet te genieten vanmiddag.’ Samen met haar ouders stapte ze in de auto. Op weg naar Veenmeren.

10. Joyce

Joyce had de wekker gezet, ondanks dat het zaterdag was. Ze wilde echt vroeg bij de mediawinkel zijn. Die dag zou er een supervette game in de verkoop komen. Ze wilde er heel graag één hebben en zou er meteen één voor Maaike kopen. Uit ervaring wist ze dat ze vroeg moest zijn. Als er nieuwe dingen in de verkoop kwamen, stond er altijd een enorme rij. En voor deze game was veel reclame gemaakt. Iedereen wilde hem hebben. ‘Tot zo mam, pap’ riep ze, nadat ze hadden ontbeten. ‘Succes meid!’ zei haar vader. ‘Oh, Joyce’ zei haar moeder. ‘Wij gaan zo nog even een paar boodschappen doen. En we willen nog even naar de meubelboulevard. Even kijken voor een nieuwe bank. Kan wel even duren voor we terug zijn. Heb je je sleutel bij je?’ ‘Yep’ knikte Joyce. ‘Jullie hoeven je niet te haasten hoor. Ik zal wel een uurtje of tig in de rij moeten staan.’ Ze pakte haar fiets uit de schuur en fietste naar de winkelstraat, waar de mediawinkel zat. Shit, dacht ze. Er staat een rij zo lang als de Chinese muur. Ik dacht dat ik vroeg was. Nou ja, er zit niks anders op. Ik ga toch echt niet naar huis zonder 2 van die games. Goh, die poster is supergaaf. Zou je die er bij krijgen? Ze zette haar fiets tegen een hek. Deed de ketting er om en ging in de rij staan. Ze zag een paar jongens en meiden uit haar klas en zwaaide. Ze keek of ze nog meer bekenden zag. Hé, dacht ze ineens, die knul die daar bij de fietsen staat. Dat is toch die jongen die ik gezien heb op het strand in Griekenland? Die van die oorbel. Ze keek nog eens goed en zag dat de jongen

een papiertje uit zijn zak haalde. Hij keek er op en stopte het terug in zijn zak. Tenminste, dat gebaar maakte hij. Maar het papiertje viel op de grond. De jongen merkte het blijkbaar niet, hij bukte zich niet om het papiertje op te rapen. Nou, hij wil in ieder geval geen game, dacht Joyce. Dat is mooi, heb ik weer een klein beetje meer kans. Omdat ze gezien had dat het papiertje op de grond gevallen was, wilde ze de jongen waarschuwen. Misschien was het iets belangrijks. Ze tikte het meisje dat voor haar in de rij stond op haar schouder en vroeg 'wil jij zo lang mijn plekje bezet houden? Ik zag daar een bekende lopen. 'k Wil hem even wat vragen. Maar ik heb geen zin om zo weer helemaal achter in de rij te gaan staan.' 'Is goed' bromde het meisje. 'Ga maar. Het schiet voorlopig toch helemaal niet op.' 'Bedankt!' zei Joyce. Ze ging de rij uit en liep naar de fietsen. Ze keek of ze de jongen zag maar die was verdwenen. Dat papiertje viel op de grond. dacht ze. Ze keek naar beneden en zag een papiertje liggen. Ze raapte het op en vouwde het glad. 't Is een tekening, een soort plattegrond, dacht ze. Joyce stopte het papiertje in haar zak en liep terug naar haar plaats bij de rij. 'Ik zag 'm niet meer. Hij was al weggefietst', zei ze tegen het meisje dat haar plaats bezet had gehouden. 'Jongens, daar heb je ook niets aan.' snoof het meisje. Ze denkt vast dat het mijn vriendje was, dacht Joyce. Ze liet het maar zo. Had geen zin om het hele verhaal uit te leggen. En trouwens, wat was er uit te leggen. Ze begon te twijfelen of het echt de jongen van het Griekse strand wel geweest was. Dat zou wel idioot toevallig zijn. Ein-

delijk was het zo ver dat Joyce de winkel in kon stappen. Marloes (het meisje in de rij) en zij waren aan de praat geraakt en hadden elkaar ook afgewisseld om even snel een blikje frisdrank te halen bij de supermarkt verderop in de straat. Ze hadden e-mail adressen uitgewisseld om later nog eens uitgebreid over de game te kunnen mailen. Marloes was ook een echte gamer. 't Ziet er naar uit dat we hier niet voor niks hebben staan wachten Marloes' lachte Joyce. 'We zijn binnen en er wordt nog steeds verkocht.' 'Vet!' antwoordde Marloes. Zij was aan de beurt en kocht haar exemplaar van de game. 'Ik ga 'm meteen uitproberen' zei ze. Ze zwaaide naar Joyce en riep nog 'ik mail je, houdoe!' Joyce zwaaide terug en liep naar de counter. '2 x die nieuwe game, graag' zei ze. 'Wil je ze allebei in een tasje doen? En mag ik er ook twee posters bij?' 'Vraag me eens wat nieuws' grijnsde de jongen achter de counter. 'Ik heb nog niks anders dan die game verkocht. Daar gaat iemand schat hemeltje rijk van worden.' Joyce grijnsde terug. 'Tja, we zullen ook in de game-business moeten' zei ze. 'Alleen jammer dat ik niet kan ontwerpen.' zei de jongen, terwijl hij 2 doosjes, 2 tasjes en 2 posters pakte. 'We zouden ook in de popmuziek kunnen gaan. Daar is ook goud geld te verdienen. Als jij nou gaat zingen dan kan ik je manager worden' 'Goed plan,' lachte Joyce. 'Ik zing namelijk als een nachtegaaltje. Maar dan wel één met bronchitis. Helaas. Een zangcarrière, dat gaat 'm niet worden.' Ze pakte de tasjes aan, rekende af en liep met haar 2 games de winkel uit. Jammer dat Maaike niet thuis is, anders konden we meteen sa-

men kijken, dacht ze. Ze liep naar haar fiets en pakte haar fietssleuteltje uit haar jas. Ze voelde het papier-tje in haar zak. Oh ja, dacht ze, daar moet ik zo nog eens goed naar kijken.

11. Veenmeren

In Veenmeren zat Maaïke gezellig met haar neef en nicht te praten. Ze stonden in de keuken en hadden elk een colaatje gepakt. Het was prachtig weer dus iedereen zat in de tuin. Haar oom en tante woonden echt heerlijk, vlakbij de Veenmeerder plassen. Ze hadden zelfs een kleine zeilboot. Die lag in de jachthaven, aan de grote plas. ‘Het duurt nog wel even, voor we wat te eten krijgen.’ zei Maaïkes’ neef Anton. ‘Heb je zin om even mee te lopen naar de haven, Maaïke’ vroeg hij. ‘Sandra en ik mogen deze zomer het bootje van onze buurman gebruiken. Hij is net geopereerd aan een hernia en zal voorlopig niet kunnen varen. Vette pech voor hem natuurlijk. Maar mazzel voor ons. Het is een hartstikke tof bootje, met een buitenboordmotor.’ ‘Oh, ja, leuk!’ zei Maaïke enthousiast. ‘Ga jij ook mee, San?’ Haar nichtje knikte en stond op. ‘Lopen jullie maar vast’ zei ze, ‘ik ga even tegen pa en ma zeggen dat we een uurtje het water op gaan.’ Anton en Maaïke stonden ook op en liepen naar de voordeur. Toen ze de straat overstaken richting de jachthaven, hoorden ze Sandra aan komen rennen. ‘Mijn zus heeft een conditie als een stoomtrein’ plaagde Anton ‘je hoort haar van kilometers ver aan komen puffen.’ ‘Oh meneer de sportman van het jaar, wereldkampioen 100 meter stilstaan’ lachte Sandra. ‘Zeg jij nou maar niks anders verklap ik tegen Maaïke met hoeveel jullie elftal verloren heeft, vorige week zaterdag.’ ‘Laat ik dat dan meteen zelf maar zeggen’ kreunde haar broer. ‘Anders ga je dat de hele middag als dreige-

ment gebruiken.’ ‘5 – 0’ was Sandra hem voor. ‘VIJF – NUL !!! Nu doet-ie wel of het hem niks kan schelen maar je had hem vorige week moeten meemaken. Strontchagrijnig!’ ‘Zo is het wel genoeg zus’ bromde Anton. ‘We komen zo bij de haven. Als je droog wilt blijven, zou ik niet verder uitweiden over die 5-0. Die lui hadden gewoon mazzel. Al onze schoten gingen net naast of op de lat. Zij hadden een paar miezerige kansjes en scoorden ook nog.’ ‘Tuurlijk’ mimede Sandra naar Maaïke. Ze stak haar duim op en mimede nog ‘kansloos.’ Toen gaf ze haar broer een arm en zei ‘maar roeien kan je als de beste, broertje. Dus als die motor zo afslaat, midden op de plas, roei jij ons moeiteloos naar de haven terug.’ ‘Help me onthouden dat ik check of we genoeg benzine hebben’ zei Anton. ‘Anders moeten we echt roeien. Daar heb ik geen zin in.’ Bij de haven gekomen liepen ze naar de steiger waar de boot lag. Het was een open polyester boot, 5 meter, met een 8 pk buitenboord motor. Een stuurconsole in het midden van de boot, een zitje in de punt en bankjes voor en achter. ‘Zit behoorlijk power in’ zei Anton enthousiast. ‘We kunnen lekker vaart maken, op de grote plas.’ Sandra, Maaïke en Anton stapten in de boot. ‘Oh kijk, de tank is vol en er staat nog een jerrycan benzine hier in het opbergcompartiment. Voorlopig kunnen we vooruit’ zei Anton. ‘Gooi jij voor even los, Maaïke?’ vroeg hij, ‘dan doe ik achter.’ Behendig manoeuvreerde Anton weg bij de steiger, richting de havenuitgang, naar de plas. Sandra stak haar hand in het water. ‘Foei-oei, nog loeikoud’ zei ze. ‘Aanstelster’ zei Anton, ‘je doet net of de laatste schaatser

een half uur geleden nog voorbijkwam. Het water is echt al behoorlijk op zwemtemperatuur hoor.’ ‘Jij liever dan ik’ rilde Sandra. Ze was niet zo’n water-rat. Lekker bij het water liggen, met een boekje. Dat vond ze prima. Maar het water ingaan vond ze minder interessant. Zwemmen, dat was niet haar ding. ‘Wat is het hier toch mooi’ zei Maaïke, terwijl ze om zich heen keek. ‘Ga dan wat vaker mee, deze zomer’ zei Anton. ‘Zo lang we deze boot mogen gebruiken, zijn we zo vrij als een vogeltje.’ ‘Ja, heerlijk!’ knikte Sandra. ‘Dan neem je Joyce toch ook mee, gezellig.’ ‘Dat worden wel errug veel vrouwen’ mompelde Anton. ‘Daar moet ik wat mannelijk gezelschap tegenover zetten.’ ‘Neem jij Frans dan mee, en Pim!’ riep zijn zus. ‘Die zijn leuk joh’ zei ze tegen Maaïke. ‘Misschien kunnen we dan een keer met z’n allen naar de disco.’ ‘Ze heeft een oogje op Frans’ zei Anton tegen Maaïke. Sandra stak haar tong uit maar knipoogde tegen Maaïke. ‘Het is echt wel een lekker ding!’ fluisterde ze. ‘Maaïke, wil jij soms een stukje varen?’ vroeg Anton. ‘We zijn nu midden op de plas, daar kan echt niks gebeuren. Tenminste, nou we met z’n 3-en in de boot zitten. Als we Joyce, Pim en Frans ook nog mee nemen, dan zinkt de boot al voordat we de haven uit zijn. Zo groot is-ie nou ook weer niet.’ ‘Moeten we lekker dicht naast elkaar zitten’ lachte Sandra. ‘Laat me raden, jij naast Frans op het kleinste bankje. Dat zou je wel willen’ lachte Anton. Hij was opgeschoven om plaats te maken voor Maaïke. ‘Kijk, dit is het stuur en dit is de gas-handel. Hoe verder je naar voren duwt, hoe harder je gaat. En denk er om, er zit geen rem op een boot.

Dat willen mensen nog wel eens vergeten. Hard varen is niet moeilijk. Stil komen te liggen, dat is de kunst. Maaïke ging achter het stuur zitten en gaf voorzichtig een beetje gas. ‘Het gaat prima hoor, nichtje-lief’ grinnikte Anton na een minuut of 5. ‘Kijk eens achterom.’ Maaïke keek achter zich en zag een slingerend belletjesspoor. ‘Je stuurt veel te veel’ zei Anton. ‘Dan blijf je je koers corrigeren. Beetje naar links, beetje naar rechts. Net of je een rum-colaatje te veel op hebt. Je moet naar een punt op de wal kijken en daar naar toe sturen. Dan zul je zien dat je een recht belletjesspoor achter je krijgt.’ Maaïke keek naar een hoge boom en stuurde daar recht op af. ‘Keurig, je bent een volleeerde stuurvrouw’ complimenteerde Anton haar. Hij stond op en ging in de punt van de boot zitten. Benen languit. Ze voeren een flink stuk de plas over en met een wijde bocht weer terug naar de haven. ‘Leg jij maar aan San’ zei Anton. ‘Ik zit net zo lekker in de punt.’ Sandra nam het stuur over van Maaïke en legde de boot op de millimeter op zijn plek aan de steiger. ‘Ze kan nog wel wat, hoor, die zus van me’ zei Anton. Ze legden de boot goed vast en Anton vulde de tank bij. Hij nam de jerrycan mee. ‘Kan ik die meteen weer vullen’ zei hij. Bij het huis van haar tante en oom gekomen liep Maaïke naar haar ouders. ‘We hebben een stukje op de plas gevaren. ’t Was heerlijk!’ zei ze enthousiast. Anton en Sandra kwamen er bij zitten en vertelden over de arme buurman en zijn hernia. ‘Maar wij klagen niet!’ grinnikte Anton. ‘Zeilen is ook heerlijk maar pa en ma weten nooit van ophouden. Nog een stukje voor de wind en dan

nog weer stuk teruglaveren. Het duurt uren. Het is heerlijk dat wij nou onze eigen gang kunnen gaan met de boot van de buurman. Wij vinden het ook leuk om naar één van de recreatie eilanden te gaan, of naar de zandstrip. Daar zijn tenminste andere jongelui, gezellig!’

Toen riep Jenneke dat de eerste hamburgers klaar waren en of iedereen een bordje wilde pakken om er ééntje op te komen halen. Maaike had honger gekregen dus ze pakte een bordje, nam een stukje stokbrood, scheppte wat salade en chilisaus op en liep naar de barbecue om een hamburger te halen. ‘Heerlijk oom Piet’ lachte ze. ‘Eet smakelijk!’ klonk het van alle kanten.

12. Het rijk alleen

‘Dat had ik niet gedacht. Dat het zo makkelijk zou gaan.’ Maaïke maakte een rondedansje door de kamer en lachte naar Joyce. ‘We hebben het hele huis voor onszelf! Nou ja, we moeten het delen met een kat, een spin en een tor maar verder zijn we eigen baas. Heerlijk.’ ‘Mijn ouders vonden het ook meteen goed,’ zei Joyce, nog steeds een beetje verbaasd. ‘Ze hebben zelfs een hele doos boodschappen meegenomen van de supermarkt. En ze zeiden dat ik een keer mocht bestellen bij Picnic, op hun account.’ ‘Geweldig,’ knikte Maaïke. ‘Ik kreeg een extra week zakgeld. We kunnen een luxe leven gaan leiden.’ ‘Het eerste dat ik wil doen’, zei Joyce, ‘is die beeldrapportage zien in de kristallen bol.’ ‘Dan gaan we meteen naar boven,’ zei Caruso. De meiden, Caruso en ook Draad en Oratio gingen naar zolder. Ze bekeken het beeldverslag nog een keer. Toen haalde Joyce het papiertje tevoorschijn dat ze gevonden had toen ze in de rij stond voor de game. ‘Vertel ook van die oorbel, Joyce,’ spoorde Maaïke haar aan. Joyce vertelde van haar ontmoeting op het strand en de oorbel die de jongen gevonden had. ‘Een oorbel? Met een figuurtje er in? Die moeten we vinden.’ Bezorgd keken Draad, Oratio en Caruso elkaar aan. Nu ze de beeldrapportage gezien had, begreep Joyce die bezorgdheid. Wie weet was het Xerdu wel gelukt Nihilus zo ver te krimpen dat-ie in een oorbel kon. Draad zat het papiertje te bekijken. ‘Het is een soort plattegrond,’ zei hij. ‘Er staat ook iets op de achterkant, kijk hier, in het hoekje. Er is een stuk afge-

scheurd maar er staat een naam of zoiets. Wil één van jullie dat papiertje even omdraaien, meiden?’ ‘Laat eens kijken?’ vroeg Joyce. ‘Ze had niet gezien dat er ook iets op de achterkant van het papiertje stond.’ ‘Boot- en recreatiewon En dan nog ‘tarie ... en een aantal bedragen’. ‘Woningen moet dat natuurlijk zijn,’ riep Oratio. ‘Het is een folder. Van een vakantiewoningenverhuur. Wedden?’ Maaïke pakte het papiertje. ‘Zo’n plattegrond heb ik eerder gezien. Bij mijn oom en tante. Het is een waterkaart. Oh kijk, hier staat nog iets: week 31, blauwe huisje Boomkl’ ‘Week 31? dat is deze week.’ Joyce had het papiertje weer gepakt en bekeek het nog een keer. ‘Zou die knul deze week in dat blauwe huisje zitten? Hij zei dat hij nog een week in Nederland ging vissen. Zou zijn zus daar ook zijn?’ ‘Een heleboel vragen,’ merkte Draad op. ‘Nou de antwoorden nog.’

‘Jongens’ zei Maaïke nadenkend, ‘we kunnen op het internet zoeken naar recreatiewoningen aan het water die verhuurd worden. We weten dat het een blauw huisje moet zijn. En dat Boomkl kan van de naam zijn. Wie weet vinden we iets. Het zou langs een rivier kunnen zijn. Of bij een meer of plas, bijvoorbeeld de Bergse - of Noorder - of de Veenmeerder plassen. Joyce zag die jongen hier. Dus misschien hebben we wel vet veel geluk en zit hij hier in de buurt. Waarom zou hij anders hier zijn?’ ‘Het kan ook zijn dat ik me heb vergist, hoor’, zei Joyce aarzelend. ‘Ik dacht dat hij het was maar het was ver weg.’ ‘Die gok moeten we nemen,’ zei Caruso. ‘Ja,’ knikte Maaïke. ‘Laten we maar zoeken in een paar

recreatiegebieden. Vooral in de merengebieden. Daar zijn van die eilandjes. Ideaal voor vakantie. Op een paar er van staan huisjes. De meeste zijn particulier bezit. Maar er worden er ook een paar verhuurd. Vaak aan vissers. Mijn neef, Anton, gaat daar nog wel eens vissen, met vrienden. Niet zo vaak als hij zou willen want die huisjes zijn loeideur.’ Ze keek naar Joyce. ‘Jij bent handig met google, Joyce. Tante Ellen zal het vast niet erg vinden dat we haar laptop gebruiken. Het is voor een heel goed doel. Kom op, we gaan naar beneden.’ In de werkkamer van tante Ellen stond haar laptop. ‘Het wachtwoord is Caruso,’ glunderde Maaïke. ‘Ik heb tante Ellen zo vaak geplaagd met dat wachtwoord. Elke dief die haar maar een beetje kent, zou dat onmiddellijk proberen. Dat gaf ze toe. Maar veranderen? Nee hoor, dat deed ze niet.’ ‘Dat komt dan nu goed uit,’ zei Caruso. Inmiddels had Joyce de laptop geopend en gestart. Ze typte het wachtwoord en ja hoor, het werkte. ‘Als ik Boomkl intik, krijg ik alleen Boomklever en boomklimmen,’ zei ze. ‘Boomklever is een prima naam voor een vakantiehuisje in de natuur, toch? Laat ons nou ook eens geluk hebben. Een blauw huisje dat Boomklever heet, dat moeten we kunnen vinden,’ lachte Maaïke. Joyce tikte verder. Maaïke keek mee. Caruso zat op het bureau. Draad en Oratio zaten op zijn kop. Allemaal keken ze ingespannen naar het scherm. Onder Bergse plassen, Noorder plassen, Randmeren en nog een heleboel andere watergebieden vonden ze niks. Toen ze zochten onder Veenmeerder plassen hadden ze meer succes! Ze hadden weer op Boomklever en recreatiehuisje ge-

zocht en ook nog op 'huisje te huur'. 'We hebben een hit, Joyce' zei Maaïke opgewonden. 'Dit is een advertentie van een boten- en natuurhuisjes verhuur. Lees maar! In de 'Koekoeksbuurt' is een blauw recreatiehuisje. Het wordt af en toe verhuurd. Er staat een telefoonnummer bij. Wacht, ik ga meteen bellen. 's Kijken of ik iemand aan de lijn krijg.' Zonder af te wachten of de anderen het een goed idee vonden, draaide Maaïke het nummer. Ze wachtte. 'Hij gaat over' fluisterde ze. 'Verhuurbureau Buitenleven' hoorde ze. 'Uh, goedemiddag' stotterde ze. 'U spreekt met Ma ...' Caruso zette zijn poot op haar arm en stak een klauw uit. Hij schudde wild met zijn hoofd. 'met Marijke de Vries' zei Maaïke. 'Ik wilde vragen of u nog vakantiehuisjes te huur hebt bij de Veenmeerder plassen. Het hoeft niet zo groot te zijn. Als het maar aan het water is. Het liefst op zo'n klein eilandje. We zagen in een folder een foto van een blauw huisje, is dat toevallig bij u in de verhuur?' 'Ogenblikje' klonk het aan de andere kant. 'Snel gereageerd, Maaïke' bromde Caruso goedkeurend. 'Het leek me nergens voor nodig dat ze jouw echte naam zouden weten.' 'Bent u daar nog?' hoorde Maaïke. 'Ja' antwoordde ze. 'Het spijt ons, er is momenteel niets meer te huur. We hebben trouwens maar één huisje op een eilandje. En dat is inderdaad blauw geverfd. Het wordt vaak gehuurd door vissers. Deze week is het verhuurd. Daarna is het weer een week vrij omdat iemand geannuleerd heeft. Verder is het voor de rest van het seizoen verhuurd.' 'Dat is jammer' zei Maaïke. 'Wij zoeken een huisje voor 2 weken. Toch bedankt voor de informatie.' Ze legde

de hoorn neer. ‘Hè, verdorie, nou vergeet ik nog te vragen of dat huisje ‘Boomklever’ heet.’ ‘Joh, je deed het hartstikke goed!’ prees Joyce haar. ‘Je moest snel improviseren, toch.’ ‘Zal ik nog een keer bellen?’ vroeg Maaïke. ‘Nee, doe maar niet’ zei Caruso. ‘Dan krijgen ze misschien argwaan. Joyce, kan jij op het scherm de plattegrond van de Veenmeerder plassen vinden? En dan vooral die Koekoeksbuurt waar dat blauwe huisje in ligt? Dan kunnen we het vergelijken met het papiertje.’ Joyce begon te tikken. Er verscheen een waterkaart op het scherm. ‘Bingo,’ riep ze blij. Dat is precies hetzelfde.’ ‘Goed gedaan,’ knikte Caruso. ‘Ik denk dat het het beste is om eens kijkje te nemen bij de Veenmeerder plassen. Als we een bootje huren, moeten we dat huisje toch kunnen vinden.’ ‘Yeah, actie!’ lachte Maaïke. ‘Cool plan, Caruso. Wanneer gaan we?’ ‘Het is nu te laat’ zei Caruso. ‘Zullen we dan morgen gaan?’ vroeg Maaïke. ‘De weersverwachting is prima. Dan kunnen we onze zwemspullen meenemen.’ Joyce had nog wat verder gegoogeld. ‘Er zijn jachthavens in Bruchelsdijk waar ze bootjes verhuren,’ zei ze. ‘We zouden naar de Schiesingel kunnen gaan. Ook al zouden die jongens en hun zusje niet in dat huisje zijn, dan kunnen we er toch een leuke dag van maken.’

Toen ze weer in de keuken waren, kookten Maaïke en Joyce spaghetti. Oratio en Draad zorgden voor hun eigen eten en Maaïke gaf Caruso een blikje kattenvoer. ‘We moeten een manier bedenken om Draad en Oratio mee te nemen, morgen,’ zei Maaïke. ‘Mmmm,’ mompelde Joyce, ze had net een hapje

van de spaghettisaus genomen om te proeven. ‘Eerst eten,’ zei ze. ‘Het is klaar en het zou zonde zijn als het koud wordt.’ ‘Jeetje, het is net of ik mijn moeder hoor,’ plaagde Maaïke. ‘Als dat zo is, heeft ze gelijk,’ antwoordde Joyce, ‘niks zo smerig als koud geworden eten.’

13. Varen

‘Kijk Joyce’, Maaïke liep naar haar vriendin toe. Ze had een broche in haar hand. ‘Denk je dat Oratio hier in past, als ik het steentje er uit haal?’ Joyce bekeek de broche en liet ‘m toen aan Oratio zien. ‘Mooie zitplaats,’ zei Oratio. ‘En ook mooi qua kleur. Past mooi bij mijn vleugels.’ ‘Hoe bedoel je, ijdel?’ lachte Draad. ‘Let maar niet op hem, Oratio,’ zei Maaïke. ‘Kijk, het steentje is er uit. Ga eens in die broche zitten? Kijken of het past?’ Oratio vloog op en landde op de broche. ‘Past precies,’ lachte hij, ‘heel comfortabel.’ ‘Het is net echt, Maaïke, goed bedacht.’ Caruso gaf Maaïke waarderend een kopje. ‘Nou nog een plekje voor Draad’, zei Joyce. ‘Heb ik ook een idee voor,’ zei Maaïke. ‘Tante Ellen is gek op oorbellen. Ze heeft van die grote ringen die hol zijn. Ik was bang dat ze ze meegenomen had op vakantie maar ze liggen in haar sierradendoos. Ik heb ze al gepast. Beetje groot naar mijn smaak maar het kan wel. En volgens mij kan Draad zich daar prima in verstoppen.’ Maaïke liep naar de slaapkamer van haar tante en pakte de sierradendoos. Ze haalde de oorringen er uit en liep terug naar de kamer. ‘Kijk, deze,’ zei ze. Ze hield de ringen omhoog. Draad liet zich aan een Draad vanaf de lamp naar beneden zakken. Hij liep over de tafel naar de oorbellen. ‘Perfect,’ knikte hij. ‘Ik kan me daar inderdaad prima in verstoppen.’ ‘Geregeld,’ riep Maaïke blij. ‘Dan kunnen we op weg.’

Het was net iets meer dan een half uurtje fietsen naar de Schiesingel. Caruso zat in het mandje aan het

stuur van Maaïke. Draad op haar oorring en Oratio op Joyces' broche. Ze fietsten een eindje de dijk op en keken om zich heen. 'Volgens mij verhuren ze hier bootjes' zei Maaïke. 'Er is in ieder geval een terrasje en een snackbar' zei Joyce. 'Laten we daar even gaan vragen.' 'Kunnen we meteen een bakkie koffie nemen, daar heb ik zin in' knikte Maaïke. 'Jij ook Joyce?' Ze zetten hun fietsen in een standaard bij het terras. 'Zorg dat jullie niet opvallen Oratio en Draad' zei Maaïke zacht. 'Wij zullen zo stil zijn alsof we een plastic spin en tor zijn' lachte Oratio. 'En ik ga wel even in de struiken zitten' zei Caruso. 'Ik moet toch even plassen.' 'Vast van de zenuwen' grinnikte Draad. 'Caruso heeft zichzelf een slapeloze nacht bezorgd met het idee om bootje te gaan varen.' Joyce was al neergeploft op een stoeltje. Maaïke ging er bij zitten. '2 Cappuccino graag' zei Joyce tegen het meisje dat naar buiten was komen lopen. 'En weet jij misschien of we ergens een bootje kunnen huren?' 'Ja, hier' antwoordde het meisje. 't Is maar goed dat jullie vroeg zijn. Op een mooie dag als deze, gaan alle bootjes er meestal uit. Jullie hebben geluk dat de vakanties van de basisscholen nog niet begonnen zijn en dat jullie vroeg zijn. Er zijn nog 2 bootjes binnen. Een volgende keer kunnen jullie beter even bellen, als jullie een bootje willen huren.' Maaïke gaf Joyce een por. 'Da's mazzel hebben' lachte ze. 'We nemen er in ieder geval één' zei Joyce. 'Is er nog verschil tussen?' 'Jullie kunnen, denk ik, het beste de kleinste nemen. Die is voor 4 personen en heeft een buitenboordmotor. Ook roeipanen, natuurlijk. Ik weet niet waar jullie helemaal

heen willen?’ vroeg het meisje. ‘Willen jullie de plas op?’ ‘Ook’ antwoordde Joyce. ‘We willen lekker zwemmen op de plas. Maar we willen ook tussen de eilandjes doorvaren. We hebben gehoord dat het een heel mooi gebied is.’ ‘Klopt’ knikte het meisje. ‘Er is een deel waar je met een motorboot mag varen en een deel waar motorvaart verboden is. Als jullie daarheen willen, moeten jullie roeien. Je ziet vanzelf de bordjes motorvaart verboden.’ ‘Hebben jullie een kaart?’ vroeg Maaïke. ‘Ik ken de Veenmeerder plas wel maar alleen vanaf de andere kant. Ik ben nog nooit aan deze kant geweest.’ ‘Ja hoor, die krijg je er bij’ zei het meisje. ‘Ik breng zo eerst jullie cappuccino en de kaart. Dan zal ik binnen meteen noteren dat jullie boot nummer 17 meenemen. Als jullie de koffie op hebben, loop ik met jullie mee naar de bootjes.’ Het meisje keek naar Joyce en zei: ‘geinige broche heb jij trouwens op. Dat steentje lijkt wel een beetje op een lieveheersbeestje. Net echt’ Ze draaide zich om en liep terug naar het café. ‘Net een echt lieveheersbeestje’ proestte Draad. ‘OK spin, zo kan die wel weer’ mompde Oratio. ‘Kan ik het helpen dat dat kind geen verstand heeft van torren.’ ‘Kalm jongens’ fluisterde Maaïke. ‘Zo verraden jullie jezelf nog.’ Een paar minuten later kwam het meisje terug met 2 cappuccino en een kaartje van het plassengebied. ‘Kijk’ wees ze ‘hier is de jachthaven. Als je rechtdoor vaart kom je bij de Verbindingssingel. Daar zijn verschillende doorgangen naar de grote plas. Als je links of rechts afslaat vaar je tussen de eilandjes door.’ ‘Waar is de Koekoeksbuurt?’ vroeg Ellen. ‘Hier’, wees de serveerster. ‘In dit gedeelte,

de oostelijke Koekoeksbuurt, mag je met een motorboot varen. Het andere deel, de westelijke Koekoeksbuurt is het gedeelte waar motorvaart verboden is. Je kunt er wel heen maar dan moet je roeien. De eilandjes liggen allemaal precies oost - west. Als je de weg niet meer weet, let dan op de zon, dan kan je bijna niet verdwalen.' 'Nou daar zou ik niet zo zeker van zijn' aarzelde Maaïke. 'Ik kan me toch al zo slecht oriënteren. Ik verdwaal echt in no time.' 'Gaat goed komen, Maaïke' lachte Joyce. 'Honderden mensen huren bootjes. Die komen allemaal weer veilig terug. Dan zou het wel heel gek zijn als wij zouden verdwalen. We varen zo eerst rechtdoor, naar de grote plas. Gaan we daar lekker zwemmen en picknicken. We hebben niet voor niks vakantie. Kunnen we daarna nog een stukje tussen de eilandjes doorvaren, op weg terug naar de haven.' 'Het water is al heerlijk' zei het meisje van de haven. 'Ik zou wel met jullie mee willen. Maar ik heb dienst. Ach, ik klaag niet hoor, het verdient lekker!' Ze liep terug naar binnen. 'Kom zo maar afrekenen' zei ze nog. 'Dan loop ik even mee naar de boot en leg jullie uit hoe je de motor moet starten.'

Toen ze hun koffie ophadden liepen ze het café in. Het meisje stond achter de bar. Ze pakte een sleutel van een rek en liep naar de kassa. Maaïke betaalde hun koffie en de boothuur en samen met het meisje liepen ze naar buiten. 'Hier het pad af en dan rechts, bij die heg. Daar liggen de huurboten. Volg me maar' zei ze. Maaïke en Joyce keken om zich heen. 'Lijkt me toch zo leuk, een bootje' zei Joyce. 'Is het ook' knikte Maaïke. 'Mijn oom en tante hebben een

zeilboot. Ze zijn bijna elk weekend op het water. Ook als het slecht weer is. Dat lijkt me dan weer minder maar mijn oom en tante zeggen dat het niks uit maakt. Sandra en Anton zijn echt stinkende mazzelaars! Ze mogen deze zomer het bootje van hun buurman gebruiken. Ik ben laatst nog met ze mee geweest. Was echt onwijs chillen!’ ‘Waren jullie toen ook aan deze kant van de plas, Maaik?’ vroeg Joyce. ‘Nee, helemaal aan de andere kant’ antwoordde Maaike. ‘Zij liggen in Veenmeer in een jachthaven. We hebben een stuk over de plas gevaren maar we zijn niet helemaal over gestoken. Daar hadden we geen tijd voor. Is toch een behoorlijk eind varen hoor. Die plas is hartstikke groot. In het eilandjesgebied ben ik nog nooit geweest. Eigenlijk alleen op de recreatiestrip. Daar kan je vanaf de weg komen. Met de auto of de fiets. Die loopt vanaf Veenmeer een heel eind langs de plas.’ Het meisje van de haven had de boot losgemaakt en legde uit hoe de motor werkte. Toen het Maaike gelukt was de motor te starten, stapte ze uit de boot. ‘De tank is vol en hier is een extra jerrycan benzine’ zei ze nog. ‘Dat varen jullie niet op hoor, vandaag. Fijne dag!’ Ze zwaaide en liep weg. ‘Schip ahoy!’ riep Joyce vrolijk. Ze stapte in de boot en lag bijna aan de andere kant weer in het water. ‘Oei, wankel’ schrok ze. ‘Altijd in het midden stappen, Joyce’ zei Maaike. ‘En meteen doorstappen van het bankje op de vlonder en gaan zitten. Dat heb ik van Sandra geleerd. Dan kan er niks gebeuren.’ ‘Caruso, kom maar uit de struiken’ riep ze toen. ‘Het is zo ver. Je moet de boot in.’ Maaike had gezien dat Caruso door de struiken

met hen meegelopen was. Nu kwam hij aarzelend tevoorschijn. Maaïke kreeg een beetje medelijden met hem. Katten houden nou eenmaal niet van water. 'Er kan niks gebeuren Caruso' zei ze geruststellend. 'We liggen strak tegen de kant en Joyce en ik houden de boot in evenwicht. Het is voor jou een makkie om er in te springen. Als het ons, stijve harken van mensen lukt, moet het jou, super lenige kat, ook lukken.' 'Ik weet dat je staat te slijmen, Maaïk' zei Caruso. 'Ach, toch bedankt. Ik blijf het gewoon een rot idee vinden dat er alleen een houten vloertje tussen mij en al dat water zit.' 'Niet aan denken joh' troostte Maaïke. Ze aaide Caruso over zijn kop. 'Ik vind het supergeweldig hoor, dat je mee gaat, het water op. En nu zit ik echt niet te slijmen. Wat doen jullie eigenlijk, Oratio en Draad? Gaan jullie mee het water op?' 'Ik wel' zei Oratio meteen. 'Ik denk dat ik beter op de wal kan blijven' zei Draad. 'Ik zou echt niet weten wat ik zou moeten doen in die boot. Ik zit alleen maar in de weg.' Daar moest Joyce om lachen. 'Een spin die in de weg zit' giechelde ze. 'Als je nou een olifant zou zijn, ja dan zou dat kloppen.' 'Ik zet je wel op die struik daar, Draad' zei Maaïke. 'Het lijkt mij ook beter dat jij hier blijft. Stel je voor dat we per ongeluk op je gaan staan of zoiets. Daar moet ik niet aan denken.' Ze stapte weer uit het bootje en hield haar vinger tegen haar oorring. Draad klom er op. Toen Maaïke haar hand tegen een tak aanhield, klom Draad over van haar vinger naar de struik. 'Ik blijf hier op jullie wachten, jongens. Veel succes!' 'Bedankt Draad' knikte Maaïke. 'We zie je vanmiddag weer!' 'Vaar jij maar

Maaik' riep Joyce toen Maaïke weer aan boord geklommen was. 'Jij hebt pasgeleden ook gevaren met Anton en Sandra. Jij hebt dus ervaring!' 'Trossen los en alle hens aan dek' riep Maaïke vrolijk. 'We gaan!'

14. De Boomklever

‘Het klopt wat dat meisje zei. We kunnen in feite bijna rechtdoor varen. We moeten twee keer een doorgangetje door, dan komen we in die Verbindingssingel’ zei Joyce. Ze zat op de kaart te turen. ‘Langs die Verbindingssingel staan, zo te zien, een heleboel zomerhuisjes. Handig hoor, deze kaart. Er staan ook namen bij sommige huisjes. Even kijken of ik de Boomklever kan vinden. Hé, Oratio, waar kom jij nou ineens vandaan?’ vroeg ze toen. ‘Ik had helemaal niet door dat je weggevlogen was.’ ‘Ik wilde even de vleugels uitslaan’ zei Oratio. ‘Dat broche spelen is een saaie bedoening hoor.’ ‘Heb je nog iets bijzonders gezien?’ vroeg Joyce. ‘Nee’ antwoordde Oratio. Een paar ander bootjes en het is lekker druk op de plas. ‘Moet ik hier dan doorheen, Oratio?’ vroeg Maaïke. Ze was bij een doorgang tussen 2 eilandjes gekomen. ‘Dat kan’ knikte Oratio, ‘verderop zit nog zo’n gat. Daar kan je ook doorheen. Je moet een beetje links aanhouden, dan kom je uiteindelijk uit op de Verbindingssingel, vlak bij een doorgang naar de grote plas.’ ‘t Is hier wel echt mooi!’ zei Joyce. ‘Kijk, daar, eenden. En ik heb ook al een fuut gezien. Leuk!’ Ze stak haar hand in het water. ‘Lekker’ lachte ze. ‘Ik ga zo echt even zwemmen. Volgens mij hebben we daarna nog tijd genoeg om naar dat huisje te zoeken. Het staat trouwens niet op de kaart maar dat zegt niks. Niet alle namen staan bij de huisjes. Het huisje waar we net voorbij voeren, heet Watervreugd. Dat zie ik hier ook niet bij staan.’

Maaïke stuurde het bootje een doorgang door. Dit moet dan de Verbindingssingel zijn, zei ze. Nog een klein stukje rechtdoor en dan komt er een doorgang naar de plas. 'Ja, 't klopt' riep Joyce. 'Ik zie de plas. Groot!' Maaïke stuurde de boot de plas op. 'Wil jij een stukje sturen, Joycie?' lachte ze. 'Nee, het gaat prima zo hoor. Stuur jij maar lekker verder' zei Joyce. 'Recht voor ons is een recreatie-eiland' zei ze, terwijl ze weer op de kaart keek. 'Zullen we daar eerst even aanleggen en gaan zwemmen? Dan eten we daarna een broodje. Nergens voor nodig om met een lege maag naar dat Boomkleverhuisje te gaan zoeken, toch?' 'Aanleggen heb ik nog nooit gedaan hoor' zei Maaïke bezorgd. 'Gewoon recht op de kant afvaren en de motor uitzetten, dan drijven we er vanzelf naar toe' zei Joyce. 'Dat lijkt me het veiligst. En als je dat niet durft, zetten we de motor eerder uit en roeien we het laatste stukje. Komt helemaal goed. Roeien deed ik vroeger vaak. Volgens mij verleer je dat niet.' 'Sandra zei dat het allerbelangrijkste is dat je niet te hard vaart', mompelde Maaïke. Ze ging heel langzaam en stuurde de boot opzij toen ze bijna bij de kant was. Dat zal ik ook proberen.' Toen ze dicht bij de kant waren, zette Maaïke de motor heel zachtjes. Ze stuurde een stukje naar links en de boot draaide weg. 'Prima hoor Maaik, je bent vast en zeker familie van Kapitein Rob' riep Joyce. Ik kan precies een paaltje pakken. Nou trekken we de boot wel naar de kant.' 'Volgende keer zal ik nog een stukje dichterbij varen' zei Maaïke. Ze was best trots op zichzelf dat ze zonder ongelukken aan de kant gekomen was. Maaïke en Joyce stapten van boord.

Het kostte moeite maar ze kregen Caruso ook zo ver dat hij uit de boot sprong. Hij sprintte meteen de struiken in. ‘Zeker weer even plassen, van de zenuwen’ lachte Maaïke. Oratio vloog op. ‘Ik zie jullie zo weer, jongens. Even kijken of hier toevallig nog familie van me woont.’ De meiden deden snel hun badpak aan en liepen naar het strandje, in het midden van het eiland. ‘Gave plek!’ zei Joyce waardierend. Maaïke stak een teen in het water. ‘Koud’ gilde ze. Joyce liep haar voorbij en dook het water in. ‘Juist heerlijk!’ riep ze. Maaïke wilde zich niet laten kennen en dook haar achterna. Ze zwommen een tijdje en lieten zich toen opdrogen in de zon. ‘Geweldig idee hoor Joyce, om een koelbox mee te nemen’ zei Maaïke, terwijl ze een slok uit een lekker koud blikje cola nam. En heerlijk, die broodjes gezond. Je kunt zo gaan werken in een vierduizend sterren restaurant!’ Tevreden ging ze op haar handdoek liggen. ‘Dames, niet in slaap vallen. Het is tijd voor actie!’ hoorden ze ineens. Het was Oratio. Hij was een rondje gevolgen, over het eiland, en kwam nu weer terug. ‘Oratio heeft gelijk’ zei Joyce. ‘Het wordt tijd om in te pakken en serieus aan het werk te gaan. We gaan kijken of er hier ergens een huisje is dat Boomklever heet.’ Ze liepen terug naar de boot en stapten in. ‘We moeten helemaal die hoek in’ wees ze, terwijl ze op de kaart keek. Daar is de westelijke Koekoeksbuurt, waar motorvaart verboden is. Zullen we daar beginnen? Hè, jammer dat ik niet wist dat er twee verschillende stukken zijn. Anders had ik gisterenavond aan de telefoon gevraagd of dat huisje in de oostelijke of de westelijke Koekoeks-

buurt ligt. Nou, ja, niks aan te doen. We zullen gewoon het hele gebied moeten doorzoeken. ‘Als we aan de kant beginnen waar motorvaart verboden is’ zei Joyce ‘duurt het wel veel langer. Want daar moeten we roeien.’ ‘Toch denk ik dat we daar moeten beginnen’ zei Maaike nadenkend. ‘Als er geen motorvaart is toegestaan, is het daar natuurlijk rustiger dan in het andere stuk. Daar zou ik van die natuurluisjes verwachten. Bovendien houden vissers van rust, denk ik zo.’ ‘Goeie redenering’ knikte Joyce. ‘Misschien wil Oratio ons wel helpen’ zei ze. ‘Oratio, zou jij op verkenning willen gaan? Jij vliegt stukken sneller dan wij kunnen roeien.’ ‘Tuurlijk’ zei Oratio. ‘Ik zal steeds voor jullie uitvliegen en rapporteren wat ik zie. Laat dat maar aan mij over. Mijn neef van vaders kant, ook een orator, heeft eens ...’ ‘Jee, interessant, Oratio’ zei Maaike vlug. ‘Dat verhaal willen we graag een keer horen. Maar nu even niet. Je kunt het beter vanavond vertellen. Als we weer thuis zijn. Dan zitten we lekker rustig en kunnen we er ongestoord naar luisteren. Nu leidt het geklots van het water veel te veel af.’ Ze knipoogde naar Joyce en zei nog ‘bovendien kan Draad je verhaal vanavond ook horen. Ik weet zeker dat hij het interessant zal vinden.’ Ze trok de motor aan. ‘Gooi maar los’ zei ze tegen Joyce. Ze staken de plas over en draaiden de Verbindingssingel weer in. ‘Oh, ja, kijk, hier staat een bordje. Motorvaart verboden staat er op. We zitten goed!’ Joyce wees naar een klein wit bordje. ‘Nou, Maaike, zet de motor maar uit. We gaan roeien. Ik zal wel beginnen’ zei ze. ‘Ik vaar recht naar achteren en dan gaan we elke keer zo’n

gat door. Dan zigzaggen we als het ware het hele gebied door. Oratio, als jij naar het eind van dit gat wilt vliegen en wilt kijken of je een blauw huisje ziet?’ ‘Oké’ zei Oratio. Hij vloog weg. ‘Hier is het niet, Joyce’ zei hij, toen hij terug kwam vliegen. Er staan verderop 3 huisjes maar geen één is blauw. En geen één heet Boomklever. Ga maar naar het volgende gat. Joyce stuurde de boot behendig een nauw gaatje door en roeide verder. ‘Kijk eens wat een fantastische waterlelies’ zei Joyce. ‘Hele grote en prachtig roze.’ ‘Ik heb ook al gele gezien’ zei Maaike ‘en een heleboel witte. Mooi hoor!’ ‘Hier ook niet, meiden’ hoorden ze Oratio weer zeggen. ‘Ga maar weer een stukje verder.’ ‘Oké’ zei Joyce. ‘Moet ik je even afwisselen, Joyce?’ vroeg Maaike. ‘Hoeft nog niet hoor’ lachte Joyce. ‘Ik vind het eigenlijk hartstikke leuk om weer eens te roeien. En de boot gaat lekker licht. Ik roei nog wel een stukje verder. Ook in de volgende 5 gaten meldde Oratio steeds dat er geen blauw huisje stond. Maar toen ineens kwam hij helemaal opgewonden terugvliegen. ‘Hier is het!’ riep hij. ‘Aan het einde van dit gat. Daar, achter die rietkraag. Je moet er recht voor liggen om het te zien. Het ligt helemaal verscholen. Een blauw huisje en het heet Boomklever! Eerst zag ik de naam niet want het naamplaatje is helemaal groen uitgeslagen. Het hele huisje ziet er verwaarloosd uit.’ ‘Heb je iemand gezien?’ vroeg Maaike. ‘Nee, ik heb niemand gezien’ antwoordde Oratio. ‘Maar er hangen wel 3 zwembroeken en 2 badpakken en handdoeken aan de lijn dus er zijn mensen.’ ‘Jeetje, wat doen we nu?’ vroeg Joyce. ‘Varen we er

doodleuk heen?’ ‘Tuurlijk’ zei Maaïke. ‘Er zullen hier toch wel vaker toeristen komen?’ ‘We doen gewoon of we aan het roeien zijn ‘ ‘Da’s niet zo moeilijk’ grinnikte Joyce. ‘We zijn namelijk ook aan het roeien.’ ‘Nou ja, je begrijpt wel wat ik bedoel’ zei Maaïke. ‘Dat roeien van ons is toch nep. We zijn eigenlijk naar een oorbel aan het zoeken.’ ‘Ik plaag je maar, meid’ zei Joyce. ‘Oké, we varen er langs. Eens kijken of we iemand zien.’ Joyce roeide langs het huisje. Ze zagen niemand. ‘Jeetje, nou weten we nog niet of die jongen die jij in Griekenland hebt gezien, hier zit’ mopperde Maaïke. ‘Oh’ zei Joyce ineens. Ze hield haar adem in. Er was iemand uit het huisje gekomen. Hij liep naar een ligstoel die bij de steiger stond. ‘Dat is die andere jongen, die ook op het strand was. Zeker weten dat hij het is!’ ‘Dan is die andere jongen er vast ook’, zei Maaïke. ‘Zet gauw je zonnebril op en kijk de andere kant op. ‘Stel je voor dat hij toevallig hierheen kijkt en je herkent. We zijn nog wel ver weg maar je weet nooit.’ ‘Oratio’ zei Joyce, die haar zonnebril had opgezet en zo rustig mogelijk wegroeide. ‘Ik draai zo het volgende gat in en leg de boot dan stil. Wil jij dan terugvliegen en kijken of je ook een meisje ziet bij dat blauwe huisje?’ Oké’ knikte Oratio. Hij steeg op en verdween. Ongeduldig zaten Maaïke en Joyce te wachten tot Oratio terugkwam. ‘En?’ vroegen ze nieuwsgierig, toen hij weer landde.

15. Gevonden

‘Bingo!’ hijgde Oratio triomfantelijk. ‘Er zijn twee-jongens op het eiland. Er is ook een meisje, ze was aan de achterkant van het huisje en ging net weer naar binnen, toen ik er overheen vloog. Er ligt geen boot. Dus die jongens en het meisje zijn óf hier afgezet óf er zijn nog meer mensen en die zijn nu weg met de boot. Misschien wel boodschappen doen. Aan de zwemspullen te zien die aan de lijn hangen, denk ik dat er inderdaad ook volwassenen op het eiland zijn.’ ‘Hmmm’ zei Maaïke. ‘Hoe komen we te weten of die oorbelt daar ook is. En als-ie er is, hoe krijgen we die daar dan weg? Gaan we iets proberen of gaan we terug?’ ‘We gaan niet terug hoor’ zei Joyce. ‘We zijn hier nu. Zonde om niet te proberen of we die oorbelt kunnen vinden en meenemen.’ ‘Vind ik ook’ knikte Maaïke. ‘Nou goed, dan proberen we iets!’ mengde Caruso zich in het gesprek. Hij had de hele tijd doodstil onder het voorste bankje van de boot gezeten. Maar nu ze het huisje gevonden hadden, vergat hij dat hij bang was voor water. Hij kwam onder het bankje vandaan en keek Maaïke en Joyce aan. ‘Denk even met me mee meiden. Ik heb een plan. Luister en eerlijk zeggen of jullie denken dat het zou kunnen lukken. Aan het eiland waar we net voorbij kwamen lag een rubberbootje. Natuurlijk mag je niet aan zo’n bootje zitten. Maar dit is een noodgeval. Ik denk dat we dat bootje brutaalweg moeten gaan lenen. Omdat er gevaar is dat jij herkend, wordt, Joyce, zeker door die knul die in Griekenland was, moet jij uit zicht blijven. Bovendien

weet jij hoe die oorbel er uit ziet. Dus als jij nou in deze boot naar de achterkant van de Boomklever vaart kan jij daar aan land gaan en kijken of je die oorbel kunt vinden. Ik blijf bij jou, in deze boot. We varen zo eerst naar die rubberboot. Laten we hopen dat die niet aan een slot ligt. Als we de boot mee kunnen nemen, moet Maaïke in de rubberboot langs de voorkant roeien en zorgen voor afleiding. Dat rubberbootje kennen ze niet. En Maaïke kennen ze ook niet. Maaïke moet zorgen dat de 2 jongens en het meisje die op het eilandje zijn, aan de voorkant van het huisje naar het water komen en daar blijven.’ Caruso haalde eens diep adem en vervolgde: Oratio als jij eerst ongemerkt het huisje invliegt, kan jij vast kijken waar de kamer van dat meisje is. Hopelijk zie je dan ook haar sierraden liggen en zit de oorbel die we zoeken er bij. Jij kunt Joyce dan vertellen waar ze zijn moet. Joyce, jij moet snel het huisje ingaan en die oorbel pakken. Daarna moet je als de gesmeerde bliksem terug in de boot en naar dit plekje roeien. Hier ben je niet te zien. Vanaf hier moet je dan het volgende gat ingaan. Probeer zover mogelijk door te roeien, richting de plas. Om te zorgen dat iedereen die je zou willen volgen, het spoor kwijt raakt moet je zoveel mogelijk ‘zigzaggen’. Steeds als je dan een volgend gat in kan, moet je dat doen. Snap je? Blijf dicht langs de kant varen, zodat je zo min mogelijk opvalt. Als jij veilig weg bent, kan Maaïke ophouden met haar act en terugroeien naar de plas. Daar kan jij haar dan oppikken Joyce. Oké?’ Caruso keek de meiden vragend aan. ‘Lijkt het jullie wat?’ vroeg hij. ‘Even checken of we het goed be-

grepen hebben' zei Maaïke, een beetje aarzelend. 'Het was wel een heel verhaal, Caruso. Knap dat je dat zomaar in één keer bedacht hebt. Het is wel een beetje ingewikkeld. Iedereen moet iets anders doen.' 'Ik heb lang genoeg de tijd gehad om na te denken, daar onder die bank' bromde Caruso. 'Zolang ik maar aan een plan zat te denken, hoefde ik niet te denken aan al dat water, onder de boot.' 'Oh, ik begrijp het' grinnikte Maaïke. 'Nou ja, dan heeft die watervrees toch nog zijn voordelen, Caruso.' 'Dus', onderbrak Joyce, 'we gaan nu eerst dat rubberbootje halen. Dan ga ik in deze boot naar de achterkant van huisje Boomklever. Maaïke roeit in het rubberbootje aan de voorkant langs het huisje en zorgt voor afleiding. Oratio kijkt waar de kamer van dat meisje is en brengt mij daar heen. Ik pik die oorbel, als die daar tenminste is. En dan maak ik dat ik wegkom. Oratio seint Maaïke in dat wij veilig weg zijn. Maaïke gaat dan in het rubberbootje ook naar de plas. Daar pikken we elkaar dan weer op. Heb ik het zo goed begrepen?' 'Helemaal perfect' knikte Caruso goedkeurend. 'Het enige dat me niet lekker zit is dat we dat rubberbootje zomaar meenemen', zei Joyce. 'Als we op de plas zijn, knopen we het ergens vast', zei Caruso. 'Jullie zullen dan morgen nog een keer het water op moeten om dat bootje van de plas te halen en terug te leggen bij het eiland waar het hoort.' 'Tja, ik zou ook niet zo gauw iets anders weten,' knikte Joyce. 'Laten we het zo dan maar doen.' 'Hoe ga ik trouwens voor afleiding zorgen, Caruso?' vroeg Maaïke. De kat antwoordde niet maar zei: 'kom op meiden. We gaan er niet te veel over na-

denken want dan durven we niet meer. We gaan het gewoon doen! Oratio, jij hoeft niet mee te gaan om het rubberbootje te halen. Jij kunt het beste meteen naar het huisje vliegen. Dan heb je genoeg tijd om de situatie daar te beoordelen. Als het niet veilig is dat Joyce aanlegt, moet je haar waarschuwen. Als het wel veilig is, moet ze aan land gaan, zodra Maaïke met haar show begint.' 'Dat zou moeten lukken, Caruso' antwoordde Oratio. 'Ik heb gezien dat er een deur aan de zijkant van het huisje zit. Daar moet Joyce ongezien door naar binnen kunnen.' 'Ik hoop maar dat het allemaal goed gaat en dat je niet gezien wordt door die jongens,' zei Joyce ongerust. 'Meestal hebben mensen de neiging om insecten dood te slaan. Je hebt mazzel dat je op een lieveheersbeestje lijkt. De meeste mensen vinden die niet eng. Als je op een wesp had geleken, gaan ze meteen meppen.' 'Ja logisch' zei Maaïke. 'De meeste insecten en zeker wespen, steken. Daar houden mensen niet van.' 'Toch vind ik het stom,' zei Oratio. 'Insecten steken heus niet zomaar. Maar ze worden bang en kwaad als er naar ze geslagen wordt.' 'Zullen we daar later verder over praten?' vroeg Joyce. 'De oorbel vinden is nu belangrijker.' 'Tuurlijk' knikte Maaïke. 'Kom op, we gaan eerst dat rubberbootje lenen.' Ze roeiden naar het andere eiland en gingen aan land. Maaïke stapte in de rubberboot. Hij lag gewoon aan een touw. De roeispanten lagen er in. Dat was mazzel! 'U krijgt hem echt terug hoor' zei ze. Niemand hoorde het want er was niemand maar het luchtte haar toch op. Anders voelde het als stelen en dat was natuurlijk niet de bedoeling. 'Ik vaar zo

door dit gat naar de Boomklever' zei Joyce. 'Dan moet ik iets verder varen en door het volgende gat weer teruggaan maar dan kom ik wel meteen aan de achterkant uit. Ik zal zo stil mogelijk roeien. Maar als één van die jongens me ziet, ga ik hard zingen en roei door. Zodat jullie weten dat het foute boel is. Oké? Dan zit er niks anders op dan teruggaan.' Maaïke en Caruso knikten dat ze het begrepen hadden. 'Wat moet ik doen, Caruso?' vroeg Maaïke nog een keer nieuwsgierig aan de kat. 'Wat voor soort show heb je in gedachten?' 'Je gaat overboord slaan, Maaïk' grijnsde Caruso. '100% zeker dat die jongens daar naar komen kijken! Je roeit tot vlakbij het eiland. Daar maak je er een mooie show van dat je helemaal niet kunt roeien. Lekker onhandig doen en plonzen met de spanen. Goed spetteren ook en dan gillen als je nat wordt. Ik gok er op dat de jongens en ook dat meisje zullen komen kijken wat er aan de hand is, als ze je horen. Als je dan bijvoorbeeld een roeispaan loslaat en in het water valt, als je die wilt pakken, weet ik zeker dat ze zullen blijven kijken. Je moet na een tijdje ook weer in de boot klimmen. Dat zal sowieso al genoeg spektakel opleveren. Het is een aardig hoge rand dus het zal echt niet zo makkelijk zijn om daar weer in te komen. Komt dan goed uit, hoe meer gespartel en geschreeuw hoe beter!' 'Spetteren en onhandig doen en zwemmen,' lachte Maaïke. 'Da's een makkie met dit weer. Daar hoeft ik echt geen toneel voor te spelen.' 'Dat dacht ik al,' zei Caruso. 'Als je maar genoeg spartelt en giechelt en gilt weer ik zeker dat je publiek zult hebben.' 'Het is een prima plan, Maaïk' grinnikte Joyce. 'Ik

vind het jammer dat ik het niet kan zien, jouw waterballet.’ ‘Gaan jullie maar Joyce en Caruso. Jullie hoeven nergens bang voor te zijn. Die knullen zullen echt niet op de zijdeur letten. Laat dat maar aan mij over!’ Maaïke lachte zelfverzekerd. ‘Toi toi toi dan’ zei Joyce. Ze liet Caruso in de roeiboot springen en duwde de boot van de kant. Toen ze haar spanen vrij kon uitsteken, begon ze te roeien. Maaïke trok de rubberboot het water in en stapte er in. ‘Oei’ gielde ze zenuwachtig ‘da’s nog wankeler dan een gewone boot, ik lag nu al bijna overboord.’ Ze stak de roeispanen door de plastic dollen en begon te roeien. ‘t Ging wel maar heel onhandig Ik hoef niet te doen alsof, dacht ze. Het zou me niet eens lukken om te roeien zonder lawaai te maken, ook al zou ik het willen. Wat een onhandige peddeltjes. Ze begon al te zweten en een beetje met water te spetteren met de roeispanen. Toen ging ze uit het bootje hangen om zichzelf een beetje nat te spetteren. Ze had eigenlijk niet eens in de gaten dat ze inmiddels vlakbij de Boomklever was. Eén van de jongens had haar al gezien. Hij zat zich te vervelen en kwam naar de steiger lopen om te kijken wat er aan de hand was.

16. Showtime!

‘Hoei, KOUD!’ gilde Maaïke, toen een paar druppels haar raakten. Ze keek snel over haar schouder naar het huisje. ‘Het lukt’ fluisterde Maaïke opgewonden in zichzelf. Eén van die jongens staat op de steiger. Hij is aan het gebaren, vast om die andere te waarschuwen. ‘Jeetje, wat is het heet’ riep ze toen. ‘Ik stik gewoon van de hitte.’ Ze stak haar hand in het water en zei, lekker hard: ‘het is nog best koud maar ik denk dat ik toch even ga zwemmen. Ik smelt van de hitte. Dan laat ik de boot gewoon drijven. Klim ik er zo wel weer in.’ Ze deed net of ze de jongens, die inmiddels allebei op de steiger stonden te kijken, niet gezien had. Dat was niet zo moeilijk. Maaïke was aan het roeien en dan zit je achterstevoeren in de boot. Ze zat dus met haar rug naar de Boomklever toe. Ze trok de roeispanten binnenboord en gooide het touwladdertje over de rand. Dat had ze op de bodem van het rubberbootje zien liggen. Kwam prima van pas. Nou komt het, dacht Maaïke, nou moet ik zorgen dat ik lekker onhandig het water in ga. Ze keek uit haar ooghoeken en zag dat allebei de jongens nu naar haar bootje stonden te kijken. ‘Heerlijk water om een duik te nemen!’ riep ze nog maar eens. Ze trok haar t-shirt over haar hoofd en trok haar bikinibovenstukje recht. Ze stond op om het water in te duiken. Maar doordat ze aan één kant van het bootje stond, sloeg het bijna om. Wild met haar armen zwaaiend, probeerde Maaïke haar evenwicht te bewaren. Dat lukte niet, ze viel half op de rand van het bootje en half in het water. Van schrik

begon ze te trappelen. Het water spetterde in het rond. Ze kon zichzelf niet tegenhouden en viel in het water. Kopje onder. Toen ze bovenkwam, hoorde ze een hoop gelach en gefluit. Ze deed net of ze de jongens nu pas zag en zwaaide een beetje verlegen naar ze. Dat hoefde ze niet te spelen. Het waren zo te zien leuke jongens en zij moest zien ze nog een tijdje bezig te houden. Ze keek nog eens naar de steiger. Een meisje zag ze niet. De jongens hadden nergens anders ogen voor dan voor Maaïke. ‘Lekker water, meisje?’ riepen ze. ‘Het is echt lekker, jongens’ lachte ze. ‘Ik zal eerlijk zijn, het was niet mijn bedoeling om zo het water in te gaan.’ Maaïke ging aan de rand van de rubberboot hangen en probeerde op het touwladdertje te gaan staan. Dat schoot onder haar weg en ze ging weer kopje onder. Het leverde een heleboel gelach op. Eén van de jongens begon zelfs te klappen. ‘Tjeezz ik moet het niet overdrijven. Zo kom ik echt niet meer in de boot’ griezelde Maaïke. Ze deed weer een poging om in de boot te klimmen en spetterde ijverig rond.

Joyce lag met de roeiboot aan de achterkant van het eiland. Ze hoorde Maaïke lawaai maken. Die dame doet goed haar best, dacht ze grijnzend. Ze keek naar het huisje of ze al iets zag gebeuren. Hopelijk is Orazio al binnen, dacht ze. Zenuwachtig beet ze op haar nagels. Stop daarmee Joyce! riep ze zichzelf tot de orde. Nagelbijten helpt echt niks, zo heb je spijt van je afgekloven stompjes.

17. Mislukt

Oratio was inderdaad naar binnen gevlogen. Hij zag een meisje in één van de kamers zitten. Voorzichtig vloog hij de kamer in en keek om zich heen. Het meisje zat voor een spiegel en kamde haar haar. Ze had een doos met sierraden voor zich staan. Ze pakte er een oorbel uit en legde die voor zich neer. ‘Jammer dat Frank er maar eentje gevonden heeft’ hoorde Oratio haar zeggen. ‘Hij is hartstikke leuk, ik had de tweede ook wel willen hebben. Nou ja, ik draag ‘m toch, twee verschillende oorbellen is ook leuk.’ Ze pakte een tweede oorbel uit de doos en deed die in haar oor. Oratio was zo dicht naar haar toe gevlogen als hij maar durfde. Hij kom de oorbel zien liggen. Hij zag ook de spiegel waar het meisje in keek. ‘O,’ schrok hij. ‘Dat is foute boel.’ Hij zag niet alleen het spiegelbeeld van het meisje maar ook het gezicht van Reflectra, de spiegelheks. Het meisje had inmiddels de oorbel gepakt en in haar oor gedaan. Ze keek in de spiegel en schrok zich te pletter. ‘Wie is dat?’ hijgde ze. Ze wilde opstaan maar Reflectra stak haar hand door de spiegel. Ze greep het meisje bij haar haren en trok haar naar de spiegel. Met haar andere hand pakte ze het oor van het meisje vast en trok aan de oorbel. ‘Au,’ gilte het meisje. ‘Je doet me pijn.’ Reflectra lachte kakelend en trok nog harder. Oratio geloofde zijn ogen niet want Reflectra trok het meisje de spiegel in. Hij zag haar spartelen en proberen zich vast te grijpen maar het hielp niet. Ze verdween. Of toch niet? Het meisje bleef ook op de grond liggen. Ze leek bewusteloos.

‘Wat een vangst! Xerdu zal trots op me zijn’, hoorde Oratio Reflectra giechelen. Oratio vloog naar het meisje en ging op haar wang zitten. Hij kriebelde zo hard hij kon. Het meisje reageerde niet. Als ze niet zou ademen, zou ik denken dat ze dood was, dacht Oratio. Hij kriebelde nog één keer. Het meisje knipperde niet eens met haar ogen. Ik kan hier niks doen, dacht Oratio verdrietig. Ik ga terug naar Joyce, in de roeiboot. ‘Wegwezen Joyce,’ riep hij. ‘Nu niks vragen maar roeien. Ik leg het later wel uit.’ Joyce had 1000 vragen maar ze zag dat Oratio het meende. Ze duwde de boot af en begon te roeien. Zo snel ze kon roeide ze naar het eerste gat en ging er doorheen. Toen ze bij het tweede gat kwam, stuurde ze de boot ook daar door heen. Opgelucht haalde ze adem. Weer een beetje verder uit de buurt van de Boomklever en dichterbij veiligheid!

Oratio was naar Maaïke gevlogen en cirkelde om haar hoofd. ‘Ach get, een beest’ gilde Maaïke. Ze sloeg om zich heen. Verontwaardigd vloog Oratio op. Toen zag Maaïke dat het de orator was. ‘Sorry!’ mimde ze. Ze hees zich op aan het randje van de rubberboot. De jongens op de steiger begonnen weer te klappen en te fluiten. Oratio was op het randje van de boot gaan zitten en fluisterde dat Joyce onderweg was naar de plas. ‘Yeah!’ riep Maaïke blij. Ze haakte haar voeten in het touwladdertje en begon aan boord te klimmen. Ze had zin om zich zoveel mogelijk te haasten maar deed het toch kalm aan. Als ze te snel wilde, zou ze toch alleen maar weer wegglijden of zelfs omslaan. Wiebelend op de touwladder slingerde ze haar been over de rand van het rubberbootje.

‘Goed gedaan’ riep één van de jongens. De andere was naar het huisje gelopen. Hij riep naar binnen: ‘Iriní, kom nou toch. Je mist alle gein. Er is hier een meisje dat amper kan roeien. Het is geen gezicht.’ Maaike hoorde het en begon te grijnzen. Ze trappen er met boter en suiker in, dacht ze. Ze kreeg er steeds meer lol in en maakte, toen ze eenmaal in het rubberbootje stond, een diepe buiging naar de jongen die nog op de steiger stond. Haar voet glibberde weg op de natte vloer. Bijna viel ze aan de andere kant weer overboord. Ze kon nog net op tijd plat op haar billen gaan zitten. De jongen lachte en zwaaide. Maaike grinnikte een beetje schaa-pachtig terug. Toen pakte ze haar badlaken en sloeg dat om zich heen. ‘Poppetje gezien, kastje dicht mompelde ze. De jongen op de steiger had zich omgedraaid en liep ook naar het huisje. ‘Da’s heel mooi’ zuchtte Maaike. ‘Als ze daar nou lekker lang blijven praten, kan ik naar de plas roeien en overstappen in de boot bij Joyce. Misschien kunnen we het rubberbootje meteen wel terugbrengen. Volgens mij hebben ze geen argwaan en letten ze niet meer op mij. Eerst maar eens horen wat Joyce te vertellen heeft.’ Ze droogde zich af en trok haar t-shirt aan. De jongens waren het huisje in gegaan. Maaike begon roeien. Toen ze door het eerste gat was gegaan, keek ze om zich heen. Niks te zien. Joyce is al verder. Goed van haar! dacht ze blij. Maaike roeide zo snel ze kon. Toen ze de Verbindingssingel bereikt had waarschuwde Oratio haar. ‘Verderop roeit Joyce’ zei hij. ‘Ze is al bijna op de plas. Ik vlieg naar haar toe en zeg dat ze op jou kan wachten. Dan kan jij overstappen. Ik zal

terugvliegen naar het eiland waar het rubberbootje lag. Als er niemand is, kunnen jullie het bootje meteen terugleggen. Anders moet het morgen. Net toen Maaïke bij Joyce en Caruso in de boot gestapt was, kwam Oratio weer aanvliegen. 'De kust is veilig', riep hij. 'Dan brengen we dat bootje meteen terug,' zei Maaïke. Ze voeren nog één keer heen terug, legden het rubberbootje op zijn plaats en gingen terug naar de haven. Bij hun ligplaats voer Maaïke de boot een beetje te hard tegen de kant maar niemand gaf er iets om. Ze legden de boot vast, pikten Draad op die nog steeds in de struiken zat en liepen naar het café. 'Een kwartiertje geleden kwamen er twee mensen de haven oplopen en stapten in een bootje' zei Draad. 'Ik heb even nagevraagd bij de spinnen die hier wonen, of ze wisten wie het waren. Volgens de spinnen zijn het vakantiegangers ofzo. Het bootje waarmee ze weggingen is, is een huurboot. 't Zouden de ouders van die jongen of dat meisje kunnen zijn', zei Maaïke. 'Maakt ook niks uit, wij zijn weer veilig op de kant.' Ze liep naar Draad toe en liet hem op haar vinger kruipen. Toen zette ze hem weer op haar oorbel. 'Laten we eerst maar maken dat we weggkomen jongens' zei Caruso. 'Thuis kunnen we elkaars verhalen horen en de oorbel bekijken. Die heb jij toch, Joyce?' 'Nee,' schudde Joyce. 'Ik ben helemaal niet in het huisje geweest. Oratio zei dat ik snel weg moest wezen, ik ben zelfs niet uit de boot gestapt.' Iedereen keek vol verbazing naar Oratio. 'Hij zal weer eens niet iets bijzonders hebben,' zuchtte Draad. 'Echt, je kunt er op vertrouwen. Als er iets is waarmee Oratio de aandacht op zich kan vestigen,

dan doet hij het. Het is net een filmster met applaus-verslaving.’ ‘Daar ga ik gewoon niet op in,’ knarse-tandde Oratio. ‘Die spin denkt zeker dat-ie me kwaad krijgt. Nou dan moet-ie vroeger opstaan. Ik luister niet eens naar hem, ik sta er boven,’ Caruso blies. ‘Jullie kiezen altijd de meest onhandige momenten om te gaan bekvechten. Allebei mond dicht en opschieten. We gaan naar huis. Oratio, jij kunt beter met een goed verhaal komen thuis. Anders mag jij zelf terug naar de Boomklever om die oorbelt op te halen.’ De anderen knikten. Van de vakantie-stemming die er de hele dag was geweest, was niks meer over. Stilletjes liepen ze door. Maaïke ging de sleutel van de boot terug brengen. ‘We zijn er weer hoor, de boot ligt op zijn plaats’ zei Maaïke tegen het meisje van de snackbar. Joyce bleef buiten staan. ‘Fijne dag gehad?’ vroeg het meisje. ‘Prima!’ antwoordde Maaïke. ‘We komen zeker nog eens terug.’ Ze zwaaide en liep het café weer uit.

18. Wat Oratio zag

‘Nou, vertel op, Oratio,’ zei Caruso toen ze allemaal om de keukentafel in tante Ellens’ huis zaten. ‘Eerst moet die spin beloven dat hij me niet onderbreekt of commentaar levert of uitlacht. Ik ben het zat dat hij altijd op me zit te vitten.’ Oratio keek beledigd naar Draad. Die haalde zijn schouders op en liep langs de muur omhoog. ‘Van mij geen woord,’ zei hij. ‘Jongens, doe nou niet zo kinderachtig,’ zei Joyce. ‘Ik wil ook graag weten waarom ik meteen weg moest. Ik had die oorbel toch moeten stelen? Waarom kon dat niet, Oratio?’ ‘Nou,’ begon Oratio, ‘omdat Reflectra dat meisje door de spiegel heeft getrokken.’ ‘WAT zeg je,’ riep Caruso verbaasd en bezorgd. ‘Ik geloof mijn oren niet,’ mompelde Draad. ‘Die tor heeft net een verhaal waar hij een half jaar over had kunnen doen in 10 woorden verteld. Het is een wonder, niets minder dan dat.’ ‘Stil nou Draad,’ zei Joyce. ‘Vertel ons alles, Oratio. Waar was Reflectra dan? Was die ook in dat huisje?’ Oratio haalde diep adem en vertelde wat hij gezien had. Dat hij achter het meisje had gezeten terwijl het meisje de oorbel in wilde doen en dat hij toen Reflectra in de spiegel had gezien. Dat het meisje toen ze de oorbel in had, ook in de spiegel had gekeken en dat ze Reflectra ook zag en wilde weglopen en dat Reflectra haar handen uit de spiegel had gestoken en het meisje vastgepakt had. En niet alleen dat, ze had het meisje ook de spiegel in getrokken. Maar tegelijkertijd was ze ook in de kamer blijven liggen. Helemaal levenloos alhoewel ze nog wel ademde.’ ‘Oei, da’s een

ramp,' zei Caruso verslagen. 'Reflectra heeft het spiegelbeeld van het meisje naar haar wereld getrokken. Ik had nooit gedacht dat ze zo sterk zou zijn. Dat komt natuurlijk omdat dat meisje die oorbel in had. Het moet de oorbel wel zijn die we zoeken. Die met Nihilus er in. Dat heeft Reflectra extra kracht gegeven.' 'Hoe dan ook, ze heeft nu de oorbel en dat meisje,' zei Maaïke. 'We moeten iets doen. Dat meisje weet nergens van. Die is zich natuurlijk een ongeluk geschrokken. We moeten haar daar weg halen. Om over haar ouders en die jongens maar niet te spreken. Die hebben haar natuurlijk gevonden en zullen haar niet bij bewustzijn kunnen krijgen.' 'Klopt,' knikte Caruso. 'Zo lang dat meisje in de spiegelwereld is, blijft ze hier levenloos. En dan is er ook nog die oorbel, die moeten we ook te pakken zien te krijgen. De rampen zullen nog groter worden als Reflectra die oorbel aan Xerdu geeft.'

Ze zaten allemaal voor zich uit te kijken, overdonderd door het verhaal van Oratio. Ineens liet Draad zich aan een draad naar beneden zakken tot hij recht voor de neus van Oratio hing. 'Tor, ik zit vaak op je te schelden,' zei hij. 'En ik blijf zeggen dat je dat ook vaak verdient. Maar deze keer niet. Deze keer heb ik ongelijk. Ik had niet moeten schelden. Ik moet je bedanken.' 'Draad heeft gelijk,' zei Caruso. 'Oratio, als we jou niet bij ons hadden gehad, vandaag, had dit sowieso een heel wat lastiger karwei geweest. Je hebt ons echt fantastisch geholpen! Niet alleen met het heen en weer vliegen en het verkenningswerk. Vooral omdat je gezien hebt hoe Reflectra het meisje wegtrok. Als je dat niet gezien had,

hadden we nooit geweten waar ze gebleven was.’ ‘Bedankt!’ glunderde Oratio. ‘Laat het maar aan een ora-tor over om alles in goede banen te leiden. Mijn achter-achterneef van vaders zijde heeft ooit’ ‘Je speelt met vuur, Oratio,’ onderbrak Draad hem. ‘Deze keer moeten we je bedankten maar dat betekent niet dat ik anderhalf jaar naar verhalen over je achter-achter neef ga luisteren. In je dromen misschien.’ ‘Ach, jij ook, jij hebt geen avonturiershart, daar moet je een ora-tor voor zijn,’ snoof Oratio. ‘Eh, jongens, nog een fijne voortzetting van jullie kibbel-partij,’ lachte Maaïke. ‘Mijn hoofd tolt, ik ga mijn bedje opzoeken. Ik kan nu toch niks nuttigs meer bedenken.’ ‘Goed idee,’ knikte Caruso. ‘We kunnen allemaal wel wat uurtjes slaap gebruiken. Welterusten!’

19. Irini

‘Zonnebril’ mompelde Irini met een droge mond. ‘Oh en water! Ik sterf van de dorst en ik word gek van dat geschitter in mijn ogen.’ Ze wilde rechtop gaan zitten. Dat lukte niet. Ze stootte tegen een taai-ig vel. Of zoiets. Ze lag op iets smals en hards. Het leek wel een tafel. Voorzichtig draaide Irini haar hoofd. Het lijkt wel of ik in een operatiezaal lig, dacht ze. Het is hier zo kaal en wit. En dan dat afschuwelijke felle licht. Ze probeerde haar hoofd er van weg te draaien. Maar het licht leek haar te volgen. Alsof iemand met een hele felle lamp recht in haar ogen zat te schijnen. Ze werd er helemaal zenuwachtig van. Paniekerig keek ze om zich heen. Ze kneep haar ogen tot spleetjes want het irritante geflikker bleef maar door gaan. Voorzichtig stak ze haar hand uit. Weer raakte ze dat vel. Het lijkt wel een plastic zak, dacht ze geschrokken. Wat het ook is, ik zit er in gevangen. Irini’s hersenen begonnen te werken. Ze herinnerde zich dat ze in haar kamer in het vakantiehuisje had gezeten. Ze was met haar ouders, haar broer en een vriend van haar broer een weekje op vakantie, in Nederland. Ze waren al in Griekenland geweest. Deze laatste week was eigenlijk het meest voor de twee jongens. Die waren gek op vissen. De vakantie in Griekenland was het meest voor haar en haar moeder geweest. Heerlijk 2 weken in de zon! Ach, al met al waren zowel Griekenland als Nederland heerlijk geweest. Tenminste, totdat ze de oorbel die ze van haar broer had gekregen, in had gedaan. Ze had ze in de spiegel gekeken om te kij-

ken of-ie goed zat. Ze was zich te pletter geschrokken want ze had niet alleen zichzelf in de spiegel gezien. Er was ook een vrouw die achter haar spiegelbeeld stond. Ze zag er angstaanjagend uit. De vrouw had haar handen naar haar, Irini, uitgestoken. De spiegel bolde naar buiten. Het was heel vreemd allemaal. Irini had aan het gezicht van de vrouw gezien dat ze heel veel kracht zette om haar handen door de spiegel te duwen. Er was een gat in de spiegel gekomen. De vrouw had haar er door heen getrokken. Of toch niet? Ze lag hier op deze tafel. Maar ze lag ook nog in de kamer. Van het vakantie huis. Als ze recht voor zich keek, kon ze zichzelf zien liggen. Bewegingloos. En ze zag dat Frank, haar broer en zijn vriend, Hugo, de gang in kwamen rennen en huilend naast haar op de grond ging zitten. Krankzinnig, dacht ze. Ik kan toch niet op twee plaatsen tegelijk zijn? In het vakantiehuisje maar ook hier, in deze ziekenhuisachtige kamer. Ze was niet vastgebonden. Toch kon ze niet weg. Ze zat in één of andere plastic zak. Woest begon ze te klauwen en te trappen om te proberen de zak kapot te scheuren. Het hielp niet, het plastic ging steeds strakker zitten. Het leek wel een worstenvel. 'Handig spul hè, dat folie' hoorde ze ineens achter zich. 'Alles blijft lekker vers als je er folie overheen doet. Het is één van de betere uitvindingen van de mens. Bijna net zo goed als het kant en klare cakemeel met chocoladesnippers. Chocoladecake, daar ben ik echt gek op!' Irini probeerde zich om te draaien. Het lukte niet, ze zat muurvast in het plastic. 'Eigen schuld,' hoorde ze. 'Moet je maar niet zo liggen trappen. Ik

heb gezien wat Xerdu met het folie deed. Hij denkt dat hij slim is. Hij wil dingen laten krimpen. Daar zie ik het nut niet van in. Er zijn andere dingen die ik handiger vind. Dus ik heb het folie op een andere manier verbeterd. Want waarom zou je alleen eten vers willen houden? Gevangen vers houden is soms ook nodig. En vast houden natuurlijk, anders lopen ze weg, ha, ha. Dat gedoe met touwen vind ik maar niks. Die gaan altijd in de knoop zitten. Folie gebruikte ik toch al en nu is het niet alleen vershoud- maar ook vasthoudfolie. Hoe meer je gaat spartelen, hoe strakker het gaat zitten. Het is goed gelukt, al zeg ik het zelf. Echt een heel handig hulpmiddel om iemand in bedwang te houden. Het leukste vind in nog dat ik slimmer ben dan Xerdu denkt. Echt, wat hij kan, kan ik ook! Beter zelfs.’ Er was een vrouw de kamer binnengekomen. Ze was half in zich zelf, half tegen Irini aan het praten. ‘Kijk nou maar niet als een angstige kip. Ik laat je heus niet stikken. Nog niet, tenminste. Als je je koest houdt, rekt het folie vanzelf weer een beetje op.’ De stem ratelde verder. ‘Einde showtime, jongens. Leg die spiegeltjes maar weg. Later mogen jullie weer verder spelen.’ Irini hoorde een verontwaardigd gepiep. Toen een gil. ‘Je hebt me gebeten’ klonk de stem boos. ‘Dat was een vergissing.’ Irini hoorde een klets. Alsof er keihard werd geslagen. Ze rilde. De persoon achter haar begon weer te praten. ‘Aardige schepseltjes, die trantentrekkers. Ze proberen altijd iets nieuws te bedenken om aan hun lekkernij te komen. Soms ben ik te goed voor ze. Dan worden ze brutaal. Ach, nou weten ze weer even wie hier de baas is.’ Inmiddels kon

Irimi zien wie er aan het praten was. Haar adem stakte in haar keel. Het was de vrouw die ze in de spiegel had gezien. Ze zag er vreemd uit. Excentriek is het goede woord. Ook onverzorgd. Ze had lang haar dat in vettige slierten langs haar gezicht hing. Zelfs haar tanden zijn zwart, dacht Irimi walgend. Of nee, het is donkergroen. Zo'n spinaziekleur. Onnoemelijk goor. Haar kleren zagen er ook uit of ze wel een wasbeurt konden gebruiken. Ze ziet er uit als iemand die te lang alleen geweest is, dacht ze. 'Dag mevrouw' zei ze met haar liefste stem. 'Hoe gaat het me ...' 'KOP DICHT!' krijste de vrouw. 'Je denkt zeker dat ik gek ben. Een beetje flemen en dan laat ik je wel los. Nou vergeet het fijn. Trouwens, ik heb de tranentrekkers beloofd dat ze nog even met je mogen spelen. Later. Hè jongens?' Giechelend liep ze naar de hoek van de kamer. Irimi volgde haar met haar blik. Ze zag een paar zwarte, harige wezentjes. Net iets groter dan een tennisbal. Ze zaten angstig op een kluitje in een hoek van de kamer. Eén lag zachtjes te snikken. De krant waarmee de vrouw hem had geslagen, lag achteloos op de grond. De wezentjes hadden messcherpe tanden en klauwen. Twee ervan hielden spiegeltjes vast. Ze richtten ze op Irimi en het irritante geflikker in haar ogen begon weer. Deze keer deed het pijn. Irimis' ogen begonnen te tranen. Vliegensvlug sprong één van de wezentjes op haar borst. Met één van zijn klauwtjes prikte hij een gaatje in het plastic. Net onder haar oog. Hij hield zijn bek bij het gaatje. Een lange tong rolde naar buiten. Flats! Het beestje likte de traan van Irimis' wang. 'Genoeg nu' riep de vrouw. 'Opzouten jullie. Ik heb

toch gezegd dat jullie later mogen spelen. Nu wil ik even met Irini praten.' Het wezentje gromde naar de vrouw maar sprong wel van Irini af. Het rende naar zijn soortgenoten. 'Neem die stumperd mee' snauwde de vrouw. De wezentjes gingen om hun gewonde kameraadje staan. Heel voorzichtig pakten ze haar? hem? het? op en renden de kamer uit. Irini deed haar ogen dicht. Nu was ze alleen met die krankzinnige vrouw. Ze voelde zich wanhopig. 'Nou zijn we eindelijk gezellig onder ons' lachte de vrouw. 'Je weet niet half hoe gezellig ik het vind dat ik eindelijk gezelschap heb. Ook al ben jij het maar. Een mislukte gespiegelde.' De vrouw kwam dichterbij. Ze pakte Irinis' arm en kneep er in. 'Helaas' zei ze zachtjes. 'Je bent hier nog niet helemaal. Alleen maar het omhulsel. Net als bij de dieren.' Ze boog zich over Irini heen. 'Maar jij kunt praten en bewegen' lachte ze. 'Dat is een hele verbetering!' De vrouw begon in haar handen te wringen en zacht in zichzelf te praten: 'ik ben veel slimmer dan Xerdu denkt. Maar ik moet nog veel meer oefenen. Dan kan ik levende dieren en mensen hierheen halen. Helemaal. Niet alleen een spiegelbeeld. Ik wil zo graag dat het een echte wereld wordt. Met alleen de dieren die ik leuk vind. En een paar mensen. Als gezelschap. Zodra ik het helemaal goed kan, kan ik Xerdu hierheen trekken. Als ik hem levend uit Grinziga haal, gaan we trouwen! En feest vieren. En dan leven we nog lang en gelukkig. Als de grootste tovenaars ter wereld. Xerdu en Reflectra. Iedereen zal bang voor ons zijn. Hij heeft het beloofd. Ik moet meer oefenen en beter leren spiegeltrekken. Mocht Xerdu dan zijn belofte

niet houden, dan duw ik hem gewoon terug naar Grinziga.' Blij lachend om haar eigen slimheid, liep Reflectra de kamer uit.

Zo, ze heet dus Reflectra, dacht Irini die het gemompel van de vrouw had kunnen verstaan. Iedereen die dacht dat verhalen over heksen sprookjes zijn, heeft ongelijk. Dit is er één. 100% zeker weten. Ik weet niet wat ze allemaal kan. Maar ze is goed in zichzelf voor de gek houden. wie die Xerdu ook is, ik durf te wedden dat er geen haar op zijn hoofd staat, die er aan denkt om echt met haar te trouwen. Hij zit blijkbaar ook ergens gevangen en hij wil daar weg. Daar kan ik in komen. Ik wil hier ook weg. Zo snel mogelijk! Ze probeerde of ze de gang van het vakantiehuis nog kon zien. En haar broer. Dat lukte niet meer. Ze voelde de tranen opkomen, zo alleen voelde ze zich.

20. Reflectras' oefening

Irini draaide haar hoofd om. Reflectra was, in zichzelf pratend, de kamer binnen gekomen. Irini kon niet goed verstaan wat ze zei. Voorzichtig, om te voorkomen dat het vasthoudfolie strakker ging zitten, probeerde Irini te zien wat Reflectra aan het doen was. Ze stond bij een andere werkbank. Daar lagen 2 honden, een poes en een kanarie op, zag Irini. Of nou ja, ze waren niet echt. Ze waren levenloos en een beetje doorzichtig. 'Kijk poes,' hoorde Irini Reflectra zeggen. 'Een lekker vogeltje voor jou. Eet maar op.' Reflectra probeerde de kanarie in de bek van de kat te stoppen. Het lukte niet. Na een paar pogingen veegde Reflectra alle dieren op de grond. 'Opruimen' gromde ze tegen een paar tranentrekkers die achter haar stonden. De wezentjes paktten de dieren op en renden er mee weg. Irini keek weer naar Reflectra. Nu stond voor een spiegel. Irini rekte haar nek zo ver mogelijk uit. Ze zag het spiegelbeeld van een speeltuin. Er was een zwembad waar zeker 10 kinderen in rondspetterden. 'Leuk, zo'n zwembad' hoorde ze Reflectra mompelen. 'Altijd een goeie combinatie. Kinderen en water. Dan hebben ze plezier. Zijn ze lekker aan het gillen en schreeuwen. En elkaar nat spetteren en duwen en springen. Beetje leven in de brouwerij. Beetje vrolijkheid. Dat is wat hier nodig is.' Ze zal toch niet gaan proberen dat hele zwembad hierheen te halen? dacht Irini verschrikt. Met al die kinderen? Zou ze dat kunnen? Zouden ze dan allemaal net zo worden als ik? Half in die speeltuin en half hier? Ze pro-

beerde haar hoofd nog wat verder te draaien. Reflectra draaide zich plotseling om. 'Nieuwsgierig?' vroeg ze. 'Eh ... nou' stotterde Irini. 'Geef maar toe. Je verrekt je nek bijna om te zien wat ik aan het doen ben.' Reflectra grijnsde. 'Je mag het wel zien hoor. Eigenlijk zou de hele wereld het moeten zien. Dat zou ze leren om te denken dat ik een mislukte heks ben. Wacht, ik maak je polsen los. Dan kan je rechtop gaan zitten.' Reflectra liep naar de tafel toe en sneed, met een spiegelscherf, het vasthoudfolie om Irinis' polsen door. Irini ging rechtop zitten. Ze kon het spiegelbeeld van het zwembad nu goed zien. 'Let op' zei Reflectra en liep terug naar de spiegel. Ze stak haar handen in de spiegel. Irini keek aandachtig. Het lijkt wel of het geen spiegel is maar gelei ofzo, dacht ze. De heks kan haar handen er in steken, zonder dat het glas barst. Reflectra begon te zweten. De spieren in haar armen en schouders stonden strak gespannen. Ze zette zich schrap en trok. Er klonk een enorme knal. Toen barstte de spiegel toch, in honderden stukken en kwam er een golf water binnen. Reflectra krijste van woede. 'Mislukt!' Ze stormde de kamer uit. Irini was drijfnat geworden. Het water was over haar heen geslagen. Ze had ook een paar snijwonden. Een paar scherven van de gebroken spiegel hadden haar geraakt. Eén scherf was op de tafel terechtgekomen. Irini pakte hem op. Ze sneed het vasthoudfolie om haar enkels los. Op de grond lag een grotere spiegelscherf. Irini pakte hem op en keek er in. Ze zag haar eigen spiegelbeeld. Zou ik hiermee ook andere spiegelbeelden kunnen oproepen? dacht ze. Misschien kan ik via deze

scherf wel contact maken met mijn ouders of met Frank. In het vakantiehuisje. Dat komt later wel. Eerst zorgen dat ik uit deze kamer kom en uit de klauwen van die heks blijf. Zij is door een deur binnengekomen. Dan moet ik er door naar buiten kunnen. Ze keek om zich heen en liep naar een spiegelbeeld van een winkelstraat. Was het hier?

21. Ontsnapt

‘Kom tevoorschijn, stomme griet!’ Gillend liep Reflectra naar de bank waarop Irini had gelegen. ‘Als je denkt dat je slim bent, door weg te lopen, heb je het mis. Ik ben nog wel aardig tegen je geweest. Vond het wel gezellig om een beetje gezelschap te hebben. Maar nu weet ik dat je een vuile, stiekeme wegloper bent. Als ik je vind, snoer ik het vasthoudfolie zo strak om je heen, dat je nooit meer los komt. Ach, wie weet geef ik je zelfs wel aan de tranentrekkers. Die krijgen je echt wel aan het huilen. Tranen zijn voor hen een feestmaal. Hebben zij ook eens een goeie dag.’ Scheldend en tierend liep Reflectra door de kamer. De tranentrekkers waren achter haar aan gekomen en stonden op een kluitje in een hoekje. ‘Doorrst’ gromde één van de tranentrekkers. Hij beet naar één van de anderen. ‘Niet vechten’ snauwde Reflectra. ‘Hier, deze mogen jullie wel hebben. Is toch een hopeloos geval.’ Ze gooide een mooi bruin hondje naar de tranentrekkers. Die sprongen er boven op en begonnen meteen ruzie te maken wie mocht proberen nog wat tranen van het hondje op te vangen. Reflectra gooide de bank omver en keek in alle spiegels. Ze zag Irini niet. ‘Geeft niet, je kunt er niet uit. Ik vind je wel. Wacht maar’ mompelde ze. Ze liep de kamer uit.

Irini hoorde gelukkig niks van het gegil van Reflectra. Ze zat in één van de spiegelkamers. Alle wanden van de kamer waren bekleed met spiegelbeelden van een kledingzaak. De kamer was propvol met paspoppen. Reflectra was een tijdje geleden begonnen

met het binnenhalen van poppen en andere dingen. De blijdschap dat het haar lukte om dingen door de spiegel te trekken hield niet lang aan. Het was niet genoeg. Poppen zeggen niks terug. Ze wilde echte mensen en dieren om zich heen. Ze had alle poppen bij elkaar in één kamer gedaan en keek nooit meer naar ze om. Irini was heel voorzichtig tot bijna achterin de kamer gekropen. Ze was er bijna zeker van, dat Reflectra haar niet zou zien, als ze de kamer in keek. Irini leek zelf wel een paspop. Ze had een paar kleren van de poppen gehaald en die aan gedaan. Daarna was ze zo ver mogelijk achterin tussen de poppen in gaan staan. Reflectra zou heel goed moeten kijken om haar te ontdekken. Een betere plaats om me te verstoppen kan ik niet bedenken, dacht Irini. Ik moet proberen uit te vinden hoe die spiegels werken, dacht ze. Zodat ik contact kan leggen met het vakantiehuisje. Als ik Reflectra daar in de spiegel kon zien, moet ik mezelf toch aan Frank kunnen laten zien? Of aan papa of mama? Of anders moet ik zorgen dat ik één of andere uitgang vind. Ze concentreerde zich op de glasscherf. Met al haar kracht dacht ze aan het vakantiehuisje. Ineens zag ze de scherf van kleur veranderen. Beelden schoven door elkaar heen. In een flits zag ze twee meisjes. En was er ook niet een dikke spin? Oh, en een kat. Die zag ze ook. Toen verschoof het beeld weer. Ze zag alleen nog maar een soort gordijn. Ze beet op haar lip. 'Niet janken' sprak ze zichzelf fluisterend toe. 'Daar heb je niks aan. Kom op, nog een keer proberen.' Weer concentreerde ze zich tot het uiterste. Toen hoorde ze gestamp en geschuifel en gegil. De tra-

nentrekkers dacht ze, in paniek. Reflectra komt er aan. Doordat ze zich niet meer concentreerde, verbrak de verbinding. Ze nu zelfs het gordijn niet meer. De scherf spiegelde alleen haar eigen gezicht.

22. Contact

Op de zolder vervaagde het beeld in de kristallen bol. De meiden, Caruso, Draad en Oratio waren naar zolder gegaan. Daar hadden ze de kristallen bol gepakt en geprobeerd contact te maken met de spiegelwereld. Ze waren stomverbaasd maar ook superblij geweest toen ze ineens het gezicht van het meisje hadden gezien. Ze riepen en zwaaiden naar haar maar het meisje reageerde niet. 'Potverdomme!' vloekte Caruso. 'Nou zien we haar en kunnen we nog niets doen.' 'Maar we weten dat ze nog leeft' lachte Joyce. 'En we kunnen vast wel beter contact maken. Dit is pas de eerste keer dat we het proberen.' 'Ja, maar Reflectra is door het dulle. Ik hoorde haar schreeuwen. Dat meisje was doodsbang. Ik kon het voelen' zei Caruso bezorgd. 'Irina heet ze,' riep Maaike ineens. 'Ik hoorde die jongen op het eiland haar naam roepen. Toen ik aan het zwemmen was. Hij riep haar om te komen kijken.' 'Caruso, pas op' riep Joyce 'de bol wordt helemaal donker, we verliezen alle contact met de spiegelwereld. Caruso sprong op en ging vlak bij de bol staan. 'Concentreer en help me Maaike,' gromde hij. 'Ik wil proberen de verbinding open te houden. Wie weet kunnen wij die dan gebruiken om naar de spiegelwereld te gaan. Ik vind het maar niks maar als het niet anders kan, leer ik je schommelen. Nood breekt wet.' Maaike kreeg er hoofdpijn van, zo hard dacht ze aan Irini, in de spiegelwereld. 'Caruso begon blij te spinnen. 'Het lukt,' zei hij tevreden. 'De verbinding is nog open. Kijk ik zie een aantal spiegelbeelden. Het is jammer

dat Reflectra zo gek is als een deur want dit heeft ze wel goed gedaan.’ ‘Caruso,’ zei Joyce, ‘we moeten dat meisje daar snel zien weg te halen. Haar broer en ouders zullen heel erg ongerust zijn. Die zien alleen dat bewusteloze meisje liggen.’ ‘Je hebt gelijk, Joyce,’ knikte Caruso. ‘Maaike en Draad, komen jullie eens hier. Het is schommeltijd.’

23. Irini en Reflectra

Irini zat doodstil tussen de poppen. Ze hoorde Reflectra dichterbij komen. Steeds klapte een deur van één van de spiegelkamers open en weer dicht. ‘Stomme griet’ gilde Reflectra. ‘Denk maar niet dat je slim bent. Ik vind je heus wel.’ Ze is nu vlakbij, dacht Irini. Ze hield haar adem in. De deur van de spiegelkamer klapte open. ‘Allemaal van die waar-deloze poppen’ gromde Reflectra. ‘Heb ik NIKS aan. Kan ik eigenlijk net zo goed meteen in de fik steken. Nou ja, daar heb ik nu geen tijd voor. Komt later wel.’ Ze gooide een paar poppen om en stormde toen de kamer weer uit, de deur met een klap dichtsmijtend. Irini hoorde een akelig nat geluid. Alsof er een tomaat geplet wordt, dacht ze. En daarna een heleboel gekrijs en gepiep. ‘Wegwezen’ hoorde ze Reflectra schreeuwen. ‘Had-ie maar sneller moeten zijn. Nou is-ie dood. Nou en? Ruim ‘m op.’ Irini hoorde weer akelig gehuil. ‘Wat nou weer?’ hoorde ze Reflectra roepen. ‘Is-ie niet dood? Zit-ie nog binnen? Tussen de deur gekomen? Dat noem ik nou eens echt stom. Blij toe dat ik van zo’n sufferd af ben. Zou jij ook blij om moeten zijn.’ Irini hoorde Reflectra weglopen. ‘Wie niet meegaat, hoeft helemaal niet meer terug te komen’ hoorde Irini haar nog zeggen. ‘Die is lekker vrij. Beetje jammer natuurlijk dat er hier in de spiegelwereld niets te eten is. Maar hé, geen één wereld is volmaakt. Deze spiegelwereld ook niet. Daarom is die achterdeur ook zo handig. Dan kan ik af en toe wat te eten halen in de buitenwereld. Laat er nou maar één sleutel van

die achterdeur zijn. En die heb IK! Voor degenen die me trouw zijn, neem ik wat mee. Jullie kennen me toch. Aardige meid, dat ben ik! Dus denk goed na, voor je gaat ontsnappen.' Reflectra giechelde gemeen. Irini hoorde geritsel. De tranentrekkers gaan zo te horen met Reflectra mee, dacht ze. Ze wachtte een paar minuten. 't Bleef stil in de gang. Ze kwam voorzichtig achter de paspoppen vandaan en liep naar de deur. 'Aauuoeci' hoorde Irini. De tranentrekker die niet snel genoeg achter Reflectra was aangerend zat nog in de spiegelkamer. Met zijn poot tussen de deur. Het was maar een kleintje en hij jankte zachtjes. Irini liep naar hem toe. 'Getver' zei ze, 'dat ziet er akelig uit.' De poot van de tranentrekker lag helemaal open. Ze hebben lila bloed, dacht Irini verbaasd. Vreemd. De tranentrekker blies naar haar en gromde, met al zijn tanden bloot. Met zijn voorpoten probeerde hij haar te krabben. 'Stop daarmee, idioot' zei Irini. 'Je maakt het zo alleen maar erger. Ik wil wel proberen of ik je los kan maken. Maar ik heb er geen zin in om gebeten te worden. Als je dat probeert laat ik je zitten. Pijn of niet. Ik weet dat je me verstaat. Jullie verstaan Reflectra toch ook.' De tranentrekker hield op met grommen. 't Is nog waar ook' zei Irini, toch een beetje verbaasd. 'Je hebt me echt verstaan.' Ze keek naar de tranentrekker. Die probeerde zich los te trekken maar dat lukte niet. Het deed duidelijk heel veel pijn want het beest jankte klagelijk. Hij keek naar Irini. Toen naar zijn poot. En naar de deur. En toen weer naar Irini. Hij wil dat ik hem help, dacht Irini. 'Als ik de deur open doe en je losmaak, beloof je dan dat je me niet zult aanval-

len? Of me zult verraden aan Reflectra?’ vroeg ze. De tranentrekker knikte met zijn kopje. Irini liep naar hem toe. Ik ben getikt om dat monster te vertrouwen, dacht ze. Maar ik kan hem toch ook niet zo laten zitten? Die poot ziet er echt vreselijk uit. Ze pakte de deurkruk en deed hem heel voorzichtig een eindje naar beneden. Met haar oren gespitst luisterde ze of ze Reflectra hoorde. Niks. Stilte. Heel langzaam duwde ze de deur op een kier. De tranentrekker trok zijn poot onmiddellijk terug. Irini deed de deur weer dicht. Oei, da’s niet zo handig, dacht ze toen. Nou zit ik hier in één kamer met zo’n eng beest. Zo valt-ie me toch nog aan. De tranentrekker zat zijn poot te likken. Toen hinkte hij op 3 poten op Irini af. Irini hield het beest goed in de gaten en liep een stukje achteruit. Ze pakte een softbalknuppel van één van de paspoppen met sportkleding aan. ‘Ik waarschuw je’ zei ze tegen de tranentrekker. ‘Eén stap dichterbij en je krijgt een mep!’ ‘Saan nie, saan nie, mee buiten’ gromde de tranentrekker. Krijg nou wat, dacht Irini verbaasd. ’t Kan praten. ‘Mee buiten, mee, MEE’ zei de tranentrekker weer. Hij hinkte naar de deur en ging er aan staan krabben. Irini hoorde ineens een schuifgeluid en toen een plof tegen de deur. ‘Er zit nog een tranentrekker, buiten’ zei ze verschrikt. ‘Moe, moe, moekie toe’ zei de tranentrekker. Hij lachte een hele rij vlijmscherpe tandjes bloot. Leuk lachje voor in een spookhuis, dacht Irini. Ik krijg er nu al kippenvel van. En hier is het nog licht. Wat moet ik nu doen? Zou ik naar buiten kunnen gaan? Er zit nog zo’n beest in de gang. Zou het echt de moeder van deze zijn?. ‘Jouw moe-

der?’ vroeg ze aan de tranentrekker. Die was dicht tegen de deur aan gaan zitten en keek haar smekend aan. ‘Uit, uuiit’ piepte hij.

24. Schommelen

Ongelovig krabde Maaïke op haar hoofd. Caruso had haar net verteld hoe dat schommelen werkte. Eerlijk gezegd voelde ze zich heel erg onzeker. Ze had Caruso altijd geloofd. Hij was slim, dapper en had altijd gelijk. Maar dit ... dit kon toch echt niet waar zijn. Joyce zag het bedrukte gezicht van haar vriendin. 'Wat is er Maaïke?,' vroeg ze. 'Is het erg moeilijk? Dat schommelgedoe?' 'Je zult het niet geloven, Joyce,' antwoordde Maaïke. 'Volgens Caruso kan Draad een schommel maken. Daar moet ik dan op gaan zitten. Mezelf afzetten, net alsof ik op een gewone schommel zit. En denken aan de plaats waar ik heen wil. Of aan de persoon die ik wil zien.' 'En dan kom je er?' Joyce schudde haar hoofd. 'Dat klinkt wel erg eenvoudig. Op die schommel die Draad moet maken na dan. Dat duurt toch veel te lang? Spinragdraden zijn hartstikke dun. Je hebt er vast duizenden van nodig om een schommel van te maken.' 'Dan kennen jullie de kracht van Draads' draden niet,' lachte Oratio. 'Die spin kan meer dan je zo op het eerste gezicht zou denken. Er zijn echt geen duizenden draden nodig om een schommel te maken. Eén is genoeg. Als Draad die draad maar op twee punten kan vastmaken. Aan het plafond, een lamp, een tak of wat dan ook. Zolang de draad maar in een soort lus hangt en jij er op kunt gaan zitten, zal het houden. En werken. Ik heb het vaak genoeg zien gebeuren. Geloof mij maar.' Oratio knikte Maaïke bemoedigend toe. 'Ik zal het gewoon moeten proberen,' zei Maaïke. Ze klonk dapperder dan

ze zich voelde. Je kon een spinragdraad nauwelijks zien. Hoe kon die nou sterk genoeg zijn om er op naar een andere wereld te schommelen. Caruso gaf haar een kopje. 'Je moet ook een kristallen bol meenemen, Maaïke. Dan kun je contact met ons maken, als je geschommeld bent. Mocht je dan ergens verkeerd zijn uitgekomen, kunnen we proberen je terug te halen.' 'Bedankt, Caruso,' bromde Maaïke. 'Dat is precies wat ik wilde horen om moed te houden.' 'Ik ga ook met je mee,' zei Draad. 'Waar we dan ook uitkomen, ik kan altijd een nieuwe schommel maken, zodat we er ook weer weg kunnen.' 'Da's een hele troost,' zei Maaïke. Ze was nog steeds ongerust en heel onzeker. 'Joyce, wil jij die rugzak even pakken?' vroeg Caruso. 'Dan kan Maaïke daar een kristallen bol in doen.' 'Ik vind het helemaal niks, Maaïke,' zei Joyce. 'Hoe moet het dan als je in die spiegelwereld bent?' 'Nou,' zuchtte Maaïke, 'dan moet ik Irini vinden. Wij samen moeten dan de spiegel vinden waarin huisje De Boomklever te zien is. Dan moet ik haar door die spiegel terugduwen. Als dat allemaal goed gaat komt zij daar weer bij bewustzijn. Wat ze zich zal herinneren van de spiegelwereld of van Reflectra of van mij? Geen idee. Misschien niks. En als ze zich wel iets herinnert, zal ze denken dat ze te hard op haar hoofd gevallen is, of zoiets.' Joyce sloeg een arm om Maaïke heen. 'Je kunt het, ik weet het zeker.' 'Er is nog iets, Maaïke', hoorden de meiden Caruso zeggen. 'Als het echt Irini is, die in de spiegelwereld gevangen zit, dan heeft ze misschien die oorbel die we willen hebben in. Als dat zo is, moet je die oorbel zien te krijgen,

voordat je haar terugduwt naar De Boomklever.’ ‘Wel ja, dat kan er ook nog wel bij. Gaat echt nooit lukken allemaal. Jullie schijnen te vergeten dat ik dat schommelen nog nooit gedaan heb. Bovendien heb ik Irini alleen maar kort in kristallen bol gezien. Toch is zij het enige waar ik me op kan concentreren. Want ik heb geen flauw idee waar die spiegelwereld is.’ Oratio zat bezorgd naar de meiden te kijken. ‘Mijn nicht in de derde graad van moeders zijde moest ook eens aan een schier onmogelijke taak beginnen,’ begon hij. Maaïke moest ondanks alles een beetje lachen want ze zag dat Draad onmiddellijk alle 8 zijn poten voor zijn oren hield. ‘Ik hoop dat ik net zo goed ben als zij, Oratio,’ zei Maaïke. ‘Als ik hier weer terug ben, nadat ik Irini heb teruggeduwd, en ik heb die oorbel, dan hoor ik het verhaal van die nicht graag. Nu denk ik dat het beter is dat ik gewoon ga schommelen. Hoe ik dat dan ook moet doen.’ ‘Je bent geweldig, Maaïke,’ zei Caruso. ‘Kom op Draad, maak een schommel,’ riep hij naar Draad. Hij moest nog een keer roepen want de spin had nog steeds zijn poten voor zijn oren. ‘Is het veilig?’ vroeg hij. ‘Of is die tor nog steeds aan het kletsen?’ Oratio keek hem verwijtend aan en deed toen of hij zijn mond dichttriste. ‘Van mij geen woord meer, spin,’ zei hij. ‘Al smeeik je me er om. Je krijgt geen woord meer van me.’ Draad liep tegen de muur op en langs het plafond naar de lamp. Hij ging op het randje zitten en begon te spinnen. Van de ene kant van de lamp, liep hij naar de andere kant. De draad werd al maar langer en ging in een lus hangen.

25. Boomklever

‘Frank, we moeten iets doen. Irini voelt zo raar koud aan.’ Radeloos keek Hugo zijn vriend aan. ‘Ik heb mijn ouders al gebeld,’ zei Frank. ‘Wij kunnen niks doen, anders dan zorgen dat Irini zo comfortabel mogelijk ligt. Mijn ouders hebben de boot mee. Ze zijn in het dorp, boodschappen doen. Natuurlijk komen ze nu zo snel mogelijk hier heen.’ ‘Dan leg ik in ieder geval een slaapzak over Irini heen,’ zei Hugo. ‘Wordt ze misschien iets warmer.’ De jongens begrepen niet wat er gebeurd was. Ze hadden zo gelachen om dat meisje in het rubberbootje. En begrepen maar niet waarom Irini ook niet even kwam kijken. Omdat Irini niet kwam, toen ze haar riepen, waren ze het huisje in gelopen. Tot hun grote schrik, lag Irini bewusteloos op de grond. Ze moest gevallen zijn maar waarover? Er lag niks op de grond waarover ze gestruikeld zou kunnen zijn. Alleen de spiegel in haar kamer hing raar scheef. Dat was alles. De jongens hadden geprobeerd Irini bij te krijgen. Toen dat niet lukte, werden ze steeds ongeruster. Ze stonden nu in haar kamer en probeerden te bedenken wat ze konden doen. Gelukkig stonden ze met hun rug naar de spiegel toe. Anders hadden ze Maaïke gezien, die vanuit de spiegel naar ze keek.

26. Maaïke en Irini

‘Ik wist dat je het kon, meid.’ Draad was van Maaïkes’ oorbel afgeklommen en over haar mouw naar haar horloge gelopen. Daar was hij gaan zitten. Hij lachte stralend naar haar. ‘Bedankt voor het vertrouwen,’ zei die, een beetje verlegen. ‘Zelf wist ik het namelijk helemaal niet.’ ‘Je bent een natuurtalent,’ knikte Draad. ‘Alles ging helemaal perfect. Je zette af en je moet je heel goed geconcentreerd hebben. Anders waren we hier niet terecht gekomen.’ ‘Het gekste vind ik eigenlijk dat ik op een spinragdraad gezeten heb. Ik had nooit gedacht dat die me zou houden.’ ‘Goed hè.’ Draad glom van trots. Maaïke keek om zich heen. ‘We zijn wel in de spiegelwereld. Dat moet wel. Alle wanden zijn spiegels. Dit lijkt wel een kledingwinkel. Ik zie trouwens nergens een deur. Dus misschien is het allemaal toch minder goed gelukt dan we dachten. We moeten hier wel uit. Anders vinden we Irini nooit.’ ‘Wie ben jij?’ hoorde ze toen. ‘Waarom zoek jij mij? En tegen wie sta je te kletsen? Hoe kom je trouwens hier? Ik heb je gezien, denk ik, in een spiegel. Kan dat? Hoe kan dat dan?’ Maaïke draaide zich om en zag het meisje dat ze even in de kristallen bol gezien had. ‘Irini? Zo heet je toch?’ vroeg ze. ‘Ik snap dat jij er niks van snapt. Maar ik ben hier om jou te helpen. Je moet terug naar het vakantiehuisje.’ ‘Hoe weet jij dat ik in een vakantiehuisje was? Het wordt steeds gekker.’ Irini bekeek Maaïke met een flinke dosis argwaan. Toen hield ze haar adem in. ‘Niet bewegen,’ fluisterde ze. ‘Er zit een gigantische spin op je oorbel.’

Als jij heel stil blijft staan, sla ik hem er af. Met een beetje geluk kan ik hem dood slaan. ‘Geluk, het is maar wat je geluk noemt,’ zei Draad verontwaardigd. Irini, die haar hand al omhoog gedaan had om te slaan, liet die hand verbaasd weer zakken. ‘Je gaat me toch niet vertellen dat die spin kan praten. Serieuus? Stond je met hem te praten, net?’ ‘Wij moesten er ook even aan wennen, meid,’ zei Maaïke. ‘Ik zou het liefst meteen hier weggaan en doen wat er moet gebeuren. Maar ik snap dat ik jou eerst wat dingen uit moet leggen. Trouwens, ik moet je ook nog vragen of ik die oorbel mag hebben, die je in hebt. Die linkse. De andere hoef ik niet.’ ‘Die oorbel heeft mijn broer gevonden en aan mij gegeven.’ Irini voelde aan haar oor. ‘Is er iets bijzonders mee?’ ‘Dat weten we niet zeker maar Caruso denkt van wel,’ antwoordde Maaïke. ‘Caruso, is hij dat?’ Irini wees naar Draad. ‘Nee,’ schudde Maaïke. ‘De spin heet Draad. Hij kan de meest wonderbaarlijkste schommelwebben maken die je je maar kunt voorstellen. Caruso is een kat. Die is niet hier. Die is op de zolder van mijn tantes’ huis. Daar ...’ Maaïke hield op. Ze zag aan het gezicht van Irini dat die er geen touw aan vast kon knopen. ‘Kunnen we ff ergens gaan zitten? Dan zal ik bij het begin beginnen,’ zei Maaïke. 10 minuten later had Maaïke het grootste deel van het verhaal verteld. ‘Dus die Reflectra heeft mij hierheen getrokken. Om die oorbel?’ vroeg Irini. ‘Nee, dat geloof ik niet. Ik denk dat zij niks van die oorbel weet. Dat is weer iets wat Xerdu aan het proberen is. Mensen zo klein krimpen dat ze in zoiets als een oorbel passen. Zodat hij ze uit Grinziga kan

duwen. Reflectra werkt met spiegels. Zij heeft wel contact met Xerdu.’ ‘Dat weet ik.’ Irini knikte. ‘Ik heb haar in zichzelf horen praten. Ze denkt dat die Xerdu met haar gaat trouwen, als ze hem naar deze spiegelwereld kan trekken. Daarom is ze aan het oefenen. Met dingen, poppen enzo, en met dieren en nu ook met mij, dus.’ ‘Ah, is dat het,’ zei Maaïke. ‘Dat zal Caruso wel willen horen.’ Draad kriebelde aan haar oor. ‘Eerst Irini naar De Boomklever terugbrengen, Maaïke,’ zei hij. ‘Je hebt gelijk, Draad,’ zei Maaïke, ‘dat heeft prioriteit. Irini, wil je mij die oorbel geven? En bereid je dan voor op een vreemde reis. We gaan schommelen. Sowieso goed voor jou om hier weg te gaan. Je zult zo langzamerhand wel honger hebben.’ Maaïke had wat meer zelfvertrouwen, nu ze zonder problemen naar de spiegelwereld geschommeld was. ‘Eh, Maaïke,’ zei Draad, ‘zou je niet beter kunnen proberen om Irini via een spiegel terug te brengen naar De Boomklever? Mijn schommeldraden zijn supersterk, maar twee meisjes er op, ik weet niet of dat houdt.’ ‘Daar zeg je wat,’ bromde Maaïke. ‘Maar via een spiegel is ook niet gemakkelijk. A heb ik dat nog nooit gedaan en B moeten we dan deze kamer uit om de spiegel die Boomklever weerspiegelt te vinden. Met supergroot risico dat we Reflectra tegen het lijf lopen. Nee, ik heb veel meer vertrouwen in jouw draden, Draad. We gaan schommelen. Maak voor de zekerheid een dubbele schommeldraad. We hebben ook de oorbel nog, die geeft extra kracht. Dat zei Caruso zelf.’ ‘Oké,’ zei Draad. ‘Ogenblik.’ Hij klom naar boven. Er zat een goeie, stevige lamp waar hij een draad aan

kon vastmaken. Draad spon een dubbele lus en Maaïke gebaarde naar Irini. ‘Eerst die oorbel,’ vroeg ze. Irini deed de oorbel uit en gaf ‘m aan Maaïke. ‘Dank! Die gaat veilig in mijn broekzak. Ik heb er ééntje met een rits, kan-ie er echt niet uitvallen.’ Maaïke borg de oorbel zorgvuldig op. Toen ging ze op de draad zitten. Draad liet zich zakken en klom via haar haar naar Maaïkes’ oorbel. ‘Kom jij op mijn knie zitten, Irini,’ zei Maaïke. ‘En fasten your seatbelts.’ Ze zette zich af naar achteren alsof ze op een echte schommel zat. ‘Denk jij ook uit alle macht aan huisje De Boomklever of aan je broer. Ik weet niet of het helpt maar het kan in ieder geval geen kwaad.’ Het schommelen ging eigenlijk heel ongemerkt. Maaïke had verwacht dat ze wind zou voelen of een geluid zou horen. Of dat het heel donker zou worden of heel koud. Maar dat gebeurde allemaal niet. Er was alleen een soort lichtflits en toen stonden ze in Irinis’ kamer van huisje De Boomklever. De twee jongens, die nog steeds ongerust bij Irini zaten, schrokken zich een ongeluk. Ze hadden een kussen onder Irinis’ hoofd gelegd en een grote badhandoek over haar heen. Ineens dook er een wildvreemd meisje in de kamer op. Ze leek ergens op te zitten en ze had Irini op schoot. Toch? Irini lag toch op de grond? Frank greep Hugo bij zijn arm. ‘Hugo, kijk, ze komt bij.’ De jongens keken blij naar Irini, die op de grond begon te bewegen en te kreunen. Buiten hoorden ze geluid van een motor. ‘Mijn ouders komen er aan, gelukkig,’ zei Frank. ‘Blijf jij bij Irini, Hugo, dan loop ik naar mijn ouders en help ze het bootje vast te leggen.’ Hugo knikte en knielde naast

Irini. ‘Hoog tijd voor ons om ‘m te smeren, Maaïke,’ fluisterde Draad. Hij was langs haar broekspijp omhoog geklommen en zat nu op haar horloge. ‘Ik heb maar vast een schommellus gesponnen aan de deurpost. Kom, snel, stap op.’ Maaïke keek nog een keer naar Irini. Die had net haar ogen open gedaan. ‘Dag,’ zwaaide ze. ‘Als je zo weer helemaal bijgekomen bent en denkt dat dit allemaal een droom is, denk dan aan de oorbel. Die heb ik nu en ik ga ‘m aan Caruso geven. Bedankt voor je hulp!’ ‘Maaïke, opschieten,’ Draad kriebelde ongerust aan haar pols. ‘Ik hoor Frank en zijn ouders terugkomen. We moeten geschommeld zijn, voordat zij door de deur komen. Anders lopen ze de draad kapot.’ Maaïke keek nog één keer naar Irini. Ze zwaait terug, dacht ze blij. Alles komt goed met haar. ‘Ga maar weer op mijn oorbel zitten, Draad. We gaan!’ Maaïke ging op de lus in de deuropening zitten. Ze liep een stukje naar achteren om een goeie afzet te kunnen geven en dacht aan de zolder in Ellens’ huis. Weer die lichtflits en een landing plat op haar billen. Joyce sloeg haar armen om Maaïke heen. ‘Wat ben ik blij dat je terug bent,’ riep ze. ‘Ik geef het niet graag toe,’ zei Oratio, ‘maar we begonnen ons zorgen te maken. Jullie waren best lang weg.’ ‘Het was spannend,’ zei Draad. ‘Dankzij Draad is het allemaal goed gegaan,’ riep Maaïke. ‘Hij spint echt superdraden. Dat schommelen stelt niks voor op een draad van Draad.’ Draad lachte bescheiden. ‘Jij bent zelf ook geweldig hoor Maaïke. Ik ken niet veel mensen die zomaar, zonder geoefend te hebben, zouden durven schommelen. En dan ook nog meteen naar het hol

van de leeuw.’ ‘Kom, we gaan naar beneden,’ Caruso was naar Maaïke toegelopen en gaf haar wel 10 kopjes. ‘Als jij een koppie thee zet, Joyce, kunnen Maaïke en Draad vertellen wat er gebeurd is. Is Irini veilig terug? Dat wil ik graag als eerste weten.’ ‘Helemaal in orde,’ antwoordde Maaïke. ‘Ze heeft zelfs naar me gezwaaid.’

27. Thuis

Na nog lang nagepraat te hebben, had Joyce een heerlijke woksotel gemaakt. Toen nog een lekker toetje en daarna vielen de ogen van Maaïke steeds vaker dicht. ‘Het is mooi geweest voor vandaag,’ zei ze. ‘Ik ga mijn bedje opzoeken.’ ‘Ik ruim nog even op en dan ga ik ook slapen.’ Joyce begon de tafel af te ruimen. ‘Ik kan wel even helpen hoor,’ zei Maaïke. ‘Zo moe ben ik nou ook weer niet.’ ‘Ach joh, ga nou maar.’ Joyce pakte de borden en bracht die naar het aanrecht. ‘Het is zo gebeurd. Alles kan in de afwasmachine. Ik schrijf nog even een boodschap-pbriefje voor morgen. Dan komen onze ouders lunchen, weet je nog?’ Maaïke sloeg zich tegen haar voorhoofd. ‘Als jij er niet was, Joyce, werd het een zootje,’ zei ze. ‘Mijn hoofd is soms net een vergiet.’ ‘Nou, welterusten dan, vergiet,’ grinnikte Joyce. ‘Stop alle gaatjes maar vol met mooie dromen. We zien elkaar morgen. Ik zal zachtjes doen als ik in bed stap, dan maak ik je niet wakker.’ In het huis van tante Ellen was wel een logeerkamer maar de meiden hadden er voor gekozen om lekker gezellig samen in tante Ellens’ bed te slapen.

De volgende dag, na het ontbijt, gingen de meiden boodschappen doen. Ze kochten harde en zachte broodjes en van alles er op om een feestelijke lunch te maken. ‘Zo zo,’ de vader van Joyce keek goedkeurend in het rond. ‘Keuken keurig opgeruimd. Tafel mooi gedekt. Een heleboel lekkere dingen en ik ruik zelfs soep. Jullie hebben het uitstekend voor

elkaar meiden.’ ‘Ik wist wel dat het goed zou gaan,’ zei de moeder van Maaïke. ‘Vorige keer hebben de meiden zich ook prima gered. Ach, als ik een tijdje in het huis van een tante had kunnen wonen, met een vriendin, toen ik jong was, had ik dat ook geweldig gevonden.’ ‘Zeker weten,’ knikte de moeder van Joyce. De meiden keken elkaar lachend aan. ‘Het is thuis ook super gezellig, hoor mam,’ zei Joyce. ‘Maar een tijdje eigen baas zijn bevalt ook prima.’ ‘Kom allemaal, aan tafel,’ riep Maaïke. ‘Ik heb de soep opgeschept. Alle complimenten mogen naar Joyce hoor. Zij heeft de soep gemaakt.’

De rest van de dag deden de meiden niet veel meer. Joyce ging verder in haar boek en Maaïke pakte één van haar tantes’ legpuzzels. ‘1000 stukjes, waar je zin in hebt,’ pufte Oratio. ‘Ik zal je helpen, Maaïke,’ zei Draad. ‘Hier vanaf de lamp heb ik goed overzicht. Dat zoekt makkelijk.’ ‘Goed idee,’ knikte Oratio. ‘Goed idee? GOED idee??? Hoor ik dat goed? Is die tor gevallen ofzo en heeft hij zijn hoofd geblesseerd? Het is nog nooit voorgekomen dat hij een idee van mij goed vond.’ Draad hing te schommelen aan de lamp. ‘Laat hem maar, Oratio,’ zei Maaïke. ‘Hij plaagt je maar. Jij kunt mij ook helpen, jij kunt toch ook op de lamp gaan zitten?’ Oratio stak zijn tong uit naar Draad en vloog op de lamp. ‘Zullen we eerst de randstukjes voor je opzoeken, Maaïke?’ vroeg hij. ‘Dat derde stukje van rechts, en dat stukje daar bij de rand van de tafel, die moet je hebben.’ ‘Meiden, ik ga even naar de zolder. Ik wil kijken wat Xerdu aan het doen is. Hopelijk heeft de neef van

Draad een nieuwsbericht in de kristallen bol achter gelaten. Wil één van jullie de zoldertrap even naar beneden trekken?’ Joyce stond op. ‘Ik loop met je mee, Caruso. Ik laat de trap uitstaan, goed? Dan kun je weer naar beneden.’ Caruso en Joyce liepen naar boven. ‘Je hoeft niet mee naar zolder, Joyce. Ik ga alleen even kijken. Als er iets is roep ik jullie. Als alles rustig is, ga ik proberen te bedenken hoe we Nihilus uit die oorbels kunnen krijgen. We moeten trouwens ook nog zorgen dat Reflectra Xerdu niet naar de spiegelwereld trekt.’ ‘Oei, ja,’ zei Joyce bezorgd. ‘Betekent dat dat Maaïke nog een keer naar die spiegelwereld moet schommelen? Dat vind ik helemaal geen lekker idee.’ ‘Ik ook niet,’ zei Caruso. ‘Maar ik denk dat het inderdaad zal moeten. Zeg nog maar niets tegen Maaïke. Ze zit zo lekker te puzzelen. Er komt nog tijd genoeg voor haar om zich zorgen te maken.’

Toen Joyce weer beneden kwam, zat Maaïke met een koptelefoon over de puzzel gebogen. Joyce tikte haar op de schouder. Maaïke zette de koptelefoon af en zei: ‘ik word echt helemaal knetter van die twee.’ Ze wees naar de lamp waar Draad en Oratio zaten te bekvechten. ‘Let nou eens even op, Draad’, hoorden de meiden. ‘Je ziet toch zelf wel dat dat rode stukje daar niet past. Tjeezz, een spin heeft goede ogen, zeggen ze altijd. Nou, jij bent dan de uitzondering Draad, jij hebt duidelijk een brilletje nodig.’ ‘Kijk naar jezelf, tor,’ zei Draad nijdig. ‘Jij hebt nog geen enkel stukje gevonden dat paste op de plek waar jij wilde dat Maaïke het neerlegde. Als het aan jou zou

liggen zou die puzzel over tienduizend jaar nog niet af zijn. Laat me raden, je hebt een achter-achter-achter neef die geweldig kon puzzelen. Daar heb je natuurlijk ook een verhaal over. Maar zelf kun je er niks van.' 'Ik snap het,' proestte Joyce. 'Kom, we gaan samen die game van the hot machine doen, die ik laatst gekocht heb. Laat die twee maar lekker vechten over die puzzel. De meiden stonden op en liepen naar Ellens' werkkamer. 'Hier zitten we lekker rustig,' zei Joyce. Ze startte de laptop en klikten de game aan.

28. Vergeetmewel

Oh, ik heb echt heerlijk geslapen.’ Joyce gaapte en rekte zich uit. ‘Ik ook,’ zei Maaike. ‘Ik heb niet eens over kibbelende torren en spinnen gedroomd.’ Ze grinnikte. ‘Als we iemand op school vertellen dat we een avontuur hebben beleefd met een kat, een spin en een tor, denken ze dat we van lotje getikt zijn.’ Ze sprong uit bed en zei: ‘ga jij eerst maar douchen, Joyce. Dan maak ik een ontbijtje. Wil je een gekookt eitje?’ ‘Lekker!’ riep Joyce.

‘Eet smakelijk dames,’ zei Caruso. Hij kwam binnen door het kattenluik. Joyce aaide hem en zei: goedemorgen, Caruso. Heb je iets gezien in de kristallen bol?’ ‘Geen reden voor paniek, Joyce. Overal is alles rustig. Het enige wat me nog niet gelukt is, is Nihilus uit de oorbel halen. Trouwens, ik denk niet dat het hem nog gaat helpen. Volgens mij is Nihilus dood. Hij is zo klein gekrompen, dat zou niemand overleven. Ik heb geprobeerd contact met hem te maken maar hij reageert nergens op. Joyce, jij zei toch dat je dacht dat je dat figuurtje in de oorbel zag bewegen? Op het strand in Griekenland?’ ‘Ja, volgens mij wel, ja,’ zei Joyce. ‘Nou, nu beweegt hij niet meer. Ik zag echt niks wat er op duidt dat Nihilus nog leeft.’ ‘Oh, dat vind ik naar,’ zei Maaike. ‘Ik weet heus wel dat Nihilus een helper van Xerdu is. Maar dan nog. Doodgaan in een oorbel, dat verdient niemand.’ ‘Dat is zo meid,’ knikte Caruso. ‘Toch is het misschien beter zo. Ik weet niet of we Nihilus ooit weer naar zijn normale postuur zouden hebben kunnen oprekken. En dan zou het nog maar

de vraag zijn, wat hij overgehouden zou hebben aan dat inkrimpen.' Caruso sprong op de tafel en keek verlekkerd naar de ham. 'Echt niet, Caruso,' zei Maaïke waarschuwend. 'Ham is veel te zout voor jou. Ik maak een blikje voor je open. Wacht.'

'Wat zijn de plannen voor vandaag, Caruso?' vroeg Maaïke. 'Je zult terug moeten naar de spiegelwereld, Maaïke,' antwoordde Caruso. Maaïke liet van schrik haar beschuitje vallen. 'Dat had je wel wat tactischer kunnen zeggen, Caruso,' bromde Draad. 'Had niks geholpen, ze zal er echt heen moeten,' zei Caruso. 'Ik kan wel mooi weer spelen maar dat helpt niet. Reflectra heeft veel macht. Als ze blijft oefenen, wordt ze nog sterker. We moeten dus snel zorgen dat ze die macht kwijt raakt. Dan kan ze geen dingen of dieren meer door de spiegels trekken. Ze is gek genoeg om ook te proberen mensen er heen te trekken. Irini was natuurlijk aardig goed gelukt, voor haar gevoel. Zij weet niet dat dat komt omdat Irini die oorbel in had. Ze denkt dat ze zelf zo goed is. Ik moet er echt niet aan denken dat ze Xerdu naar zich toe trekt. Doe is pas echt gevaarlijk. Het eerste wat moet gebeuren is de spiegel die Grinziga weerspiegelt breken. Ook moeten we een vergeetmewel zien te vinden. Die kunnen we heel fijn stampen zodat jij het poeder in haar eten of drinken kunt doen, Maaïke. Als we er dan een spreuk over uitspreken, vergeet Reflectra dat ze dingen, dieren en mensen door de spiegels wil trekken. Die wereld op zich is hartstikke mooi. Die wil ik niet kapot maken.'

'Vergeetmewel?' Verbaasd keek Joyce Caruso aan. 'Daar heb ik echt nog nooit van gehoord.' 'Het is

ook niet zo bekend,' zei Caruso. 'Het groeit hier niet. Hier kennen jullie alleen vergeetmeniet.' Maaike knikte, 'met die mooie blauwe bloemetjes.' 'Klopt,' zei Caruso, 'vergeetmeniet is blauw, vergeetmewel heeft witte bloemetjes. De plantjes lijken heel erg op elkaar maar vergeetmewel is veel zeldzamer. Het groeit in Nieuw Zeeland. Ellen zou er iets van mee kunnen nemen,' zei hij peinzend. 'Julie zouden haar kunnen opbellen om het te vragen.' 'Dat duurt te lang, Caruso, Ellen is nog zeker 3 weken weg. Zolang kunnen we Reflectra haar gang niet laten gaan.' Bezorgd keek Joyce Caruso aan. 'Je hebt gelijk, Joyce,' zei Caruso. 'We moeten op een andere manier aan vergeetmewel zien te komen.' 'Zou het groeien in de botanische tuin?' vroeg Joyce. 'Daar hebben ze allerlei zeldzame planten. Oh ik bedenk wat,' ging ze verder, 'ze hebben een catalogus. Daar staan alle planten in die ze hebben. Ik ga even online, zoeken of ik die catalogus kan vinden.' 'Dat kind is toch zo slim,' zei Maaike bewonderend. 'Als ergens in Nederland vergeetmewel te vinden is, vindt zij het. Zeker weten.'

10 minuten later hoorden ze een vreugdekreet van Joyce. 'Het staat er,' riep ze 'en het bloeit ook nog.' 'Kom op, er op af,' Oratio vloog naar Maaike en landde op haar schouder. 'We gaan vergeetmewel plukken, Maaike.' 'Dat klinkt makkelijker dan het is,' zei Joyce, die de kamer weer binnen gelopen was. 'Er lopen sowieso al veel groenverzorgers in de botanische tuin. En om te voorkomen dat zeldzame bloemen geplukt worden of zaden van planten gestolen worden, lopen er ook nog eens heel veel beveili-

gers. We kunnen echt niet zomaar een perk in lopen en wat bloemetjes plukken.’ ‘Pffft,’ blies Maaïke haar adem uit. ‘Het zit ons ook niet mee. Wie bedenkt een plan om bloemetjes te stelen?’

’s Avonds, bij een kopje koffie, riep Oratio ineens: ‘ik heb het!’ ‘Wat?’ bromde Draad, ‘je verstand? Dat lijkt me sterk, dat ben je al jaren kwijt.’ ‘Het is goed, spin, mij krijg je niet kwaad’ zei Oratio, ‘luis-ter en huiver.’ Oratio vloog naar het midden van de tafel en wenkte naar Maaïke, Joyce en Caruso. Draad was naar het randje van de lamp gelopen. Hij was toch ook nieuwsgierig naar wat Oratio bedacht had. ‘Als we nou ...’ begon Oratio. ‘Het is het proberen waard,’ knikte Maaïke, toen Oratio uitgesproken was. ‘We gaan morgen naar de botanische tuin. Als ’t niet lukt, kunnen we in ieder geval goed kijken hoe het er daar uitziet en een ander plan bedenken,’

29. Botanische tuin

‘Best mooi hier.’ Joyce keek waarderend rond. De meiden hadden een toegangskaartje gekocht en waren de tuin ingelopen. Draad en Oratio zaten als vanouds op Maaikes’ oorbel en Joyces’ broche. Caruso zat in de struiken bij de hoofdingang. Hij had persé meegewild, ook al wist hij dat hij niet mee naar binnen kon, de botanische tuin in. De meiden liepen een eind de tuin in en bekeken de planten. Joyce had een plattegrond gekocht en keek of ze vergeetmewel kon vinden. ‘Het moet daar rechts ergens staan,’ wees ze, ‘achter die vlinderstruiken. Zullen we daar heen lopen?’ Maaïke knikte. ‘Er lopen hier inderdaad veel mensen van de groenverzorging en ook beveiligers. We zullen voor goed veel afleiding moeten zorgen. Anders lukt het ons nooit om ongezien wat van dat vergeetmewel te plukken.’ ‘Komt goed,’ zei Oratio, ‘vertrouw op mijn plan.’ De meiden waren bij de vlinderstruiken aangekomen en liepen er om heen. ‘Ja, daar,’ Joyce stootte Maaïke aan. ‘Die witte bloemetjes, dat is het.’ ‘Ik vind het er maar ordinair uit zien,’ zei Maaïke. ‘Niet een bijzonder plantje. Als ik het in de tuin zou zien staan, zou ik het uittrekken. Het is echt net onkruid.’ ‘Meiden, meiden, let op, daar komen twee potentiële slachtoffers.’ Oratio fluisterde vanaf de broche en wees naar een jongen en een meisje die hand in hand aan kwamen lopen. ‘Draad, jij gaat daar in die struik zitten. Dan kan jij ze nog een beetje extra aan het schrikken maken.’ Maaïke liep snel naar de struik, in het perk voor de vergeetmewel bloemetjes. Ze zette

Draad op een overhangende tak. Zelf ging ze een beetje aan de kant van het pad staan en trok gauw de veter van haar sneaker los. Ze deed of ze aandachtig naar de bloemen van de struik keek. Joyce bleef bij de vergeetmewel staan en deed of ze het informatiebord las, dat er bij stond. ‘Nu Maaïke,’ siste Oratio, die van de broche van Joyce op Maaïkes’ schouder gevlogen was. De jongen en het meisje waren bijna naast Maaïke. ‘Oei, ik struikel’, gilte Maaïke, ‘mijn veter is los.’ Ze wankelde een paar stappen en greep toen het meisje vast. ‘Sorry,’ mompelde ze en gaf het meisje een duw. Zelf viel ze ook op de grond. Het meisje struikelde over het randje van het perk en viel de struiken in. Draad liet zich zakken en zwaaide vlak voor haar gezicht heen en weer. ‘Aaaauw, mijn enkel,’ zei het meisje. ‘Doet pijn. Ohhh, jakes,’ gilte ze toen. ‘Een monsterspin. Haal ‘m weg, asjeblijft!’ Ze sloeg paniekerig om zich heen. Draad slingerde nog eens vervaarlijk heen en weer en klom toen langs zijn draad naar boven. ‘Missie uitgevoerd,’ zei hij tevreden. De jongen boog de takken van de struik uit elkaar. ‘Die spin is weg, hoor, Hanneke. Maak je geen zorgen. Waar heb je pijn?’ Bezorgd knielde de jongen naast het meisje neer. ‘Mijn enkel,’ snikte die. Maaïke ging er ook bij zitten. Ze voelde zich schuldig omdat het meisje echt pijn leek te hebben. ‘Sorry, sorry,’ zei ze, ‘ik struikelde over mijn schoenveter.’ ‘Je hebt toch niks gebroken ofzo?’ Inmiddels waren er ook een jongen van de bewaking en één van de groenverzorging naar hun toe gelopen. ‘Rustig aan opstaan. Eerst kijken of je op die enkel kunt staan.’ Maaïke was weer gaan staan

en had Draad snel op haar oorbel laten kruipen. ‘Je kunt rustig gaan staan hoor,’ zei ze geruststellend. ‘Je vriend heeft die grote spin echt weggejaagd. Ik zie hem nergens meer.’ Het meisje keek vol bewondering naar haar vriend. ‘Bedankt!’ zei ze. ‘Het was echt een joekel.’ Ze probeerde voorzichtig overeind te krabbelen. Maaike keek snel om naar Joyce. Die was, toen iedereen met het meisje bezig was, vliegensvlug het perk met de vergeetmewel bloemetjes ingelopen en had er een paar geplukt. Ze had ze snel in een doosje gedaan en dat veilig weggestopt in haar rugzak. Ze stak haar duim op naar Maaike en begon naar de uitgang te lopen. Niemand lette op haar. Overal zag ze mensen naar het pad kijken, waarop het meisje nu op haar knieën zat. ‘Roeland, haar vriend, zei: ‘steun maar op mij. Misschien kun je naar dat bankje daar hinken. Dan kunnen we daar even naar je enkel kijken.’ Hanneke knikte. Met hulp van Roeland en Maaike stond ze op. Voorzichtig steunde ze op haar enkel. ‘Het gaat wel hoor,’ zei ze. ‘Ik ben alleen ontzettend geschrokken. Eigenlijk nog het meest van die spin.’ ‘Gelukkig maar,’ zei Maaike opgelucht. ‘Voor de zekerheid zal ik een rekverband om je enkel doen’, hoorden ze. Een man met een EHBO-armband kwam aanlopen. Hij had een verbandtrommel bij zich. Toen de enkel ingezwachteld was, gingen ze allemaal op weg naar het paviljoen. ‘Ik trakteer op een cappuccino,’ zei Maaike. ‘Als ik niet was gestruikeld, was jij niet gevallen.’ ‘Bedankt,’ zei het Hanneke. ‘Het is echt niks ergs hoor. Ik voel er al bijna niks meer van.’ ‘Des te beter,’ lachte Maaike. De man van de EHBO zei

gedag en ging terug naar het kantoor. De jongens van de beveiliging en de groenverzorging gingen weer aan het werk. Maaïke, Roeland en Hanneke dronken hun cappuccino's en zaten nog wat te kletsen. Ineens keek Maaïke op haar horloge. 'Oei, zo laat al,' zei ze, 'ik moet gaan.' 'Wij lopen nog even de tuin in,' zei Hanneke. 'We waren hier nog maar net. We hebben de helft nog niet gezien. Geen zorgen, echt niet, het gaat prima.' Ze lachte naar Maaïke en Roeland. 'Dat verband kan er volgens mij best wel af. Maar het staat wel interessant. Ik laat het nog maar even zitten.' 'Nou, veel plezier dan nog,' zei Maaïke die was opgestaan. Roeland en Hanneke zwaaiden naar haar en stonden ook op. Maaïke liep snel naar de uitgang en keek, toen ze weer buiten stond, rond of ze Joyce zag. Oratio kwam aanvliegen. 'Joyce is doorgelopen naar de ijssalon in de winkelstraat,' zei hij. 'Ik zeg het toch altijd,' grinnikte Maaïke, 'dat kind is slim. Geen beter plekkie om op elkaar te wachten, dan de ijssalon. Ik hoop dat ze niet al het walnotenijds opgegeten heeft. Dat is mijn lievelingssmaak.' Ze keek naar Oratio en wees naar haar schouder. 'Je kunt vliegen of meerijden, Oratio,' zei ze. 'Dank je.' Oratio vloog een rondje om haar hoofd en zei: 'ik ga vast naar huis. Caruso is daar ook al heen gegaan. Hij was zo blij toen Joyce naar buiten kwam en zei dat ze een paar bloemetjes had. Komen jullie snel? Dan kunnen we dat vergeetmewel poeder maken.' 'Tuurlijk,' grijnsde Maaïke. 'Ik kan mijn ijsje ook lopend opeten, toch?' Oratio vloog weg en Maaïke ging naar de ijssalon. Ze zag Joyce op het bankje voor de salon zitten, lik-

kend aan een aardbeienijsje. ‘Lekker,’ zei Maaïke. ‘Wacht nog even, dan haal ik een bolletje walnoten-ijs, op een hoorntje. En dan gaan we snel naar huis. Caruso ontploft natuurlijk van ongeduld.’

30. Voorbereiding

‘Dus als Reflectra dit eet, vergeet ze dat ze dingen naar de spiegelwereld wil trekken. En alle andere dingen weet ze nog wel.’ Ongelovig keek Maaïke naar Caruso. Die had haar en Joyce verteld hoe ze het vergeetmewel poeder moesten maken. En in feite was dat doodsimpel. Ze hadden de bloemetjes heel fijn gestampt in een vijzel tot een groenig prutje. Dat hadden ze op de vensterbank gezet om te drogen in de zon en toen het droog was, konden ze het verpulveren tot poeder. Dat poeder zat nu veilig in een oud pillenpotje. ‘Yep, toen jullie aan het vijzelen waren, heb ik de vergeetspreuk opgezegd, 2x voor alle zekerheid.’ Caruso knikte met zijn kop. ‘Als ze het opeet, gaat het geheid werken. Drinken kan trouwens ook dus je moet maar zien wat het beste lukt, Maaïke. Iets in haar drinken strooien, of over haar eten.’ ‘Wacht even,’ zei Joyce, ‘je meende het toch niet serieus dat Maaïke nog een keer naar die akelige Reflectra moet?’ ‘Ik zou niet weten hoe we dat poeder anders bij Reflectra moeten krijgen, meid’, antwoordde Caruso. ‘Maar dat is gevaarlijk!’ Joyce draaide zich om naar Maaïke. ‘Je moet echt voorzichtig zijn, hoor Maaik,’ zei ze. ‘Ik weet het, Joyce. En ik zal oppassen.’ Maaïke sloeg een arm om de schouder van haar vriendin. ‘We hebben zo veel moeite gedaan om die bloemetjes te krijgen. Nou moeten we het ook afmaken, toch?’ Maaïke stak haar hand uit naar Draad, die weer op zijn lievelingsplekje op de lamp zat. ‘Wil jij nog een keer een schommel voor me maken, Draad?, vroeg ze. ‘Ui-

teraard,' zei de spin. 'Ik ga me je mee, op de oorbel. Zodra je het poeder dan over Reflectras' eten hebt gedaan, of in haar drinken, maak ik weer een schommel. Dan kunnen we naar huis.' 'Ik zal aan die kamer denken, waar ik was met Irini,' zei Maaike. 'Daar was het een rommeltje. Daar kan ik me prima verstoppen voor Reflectra.' Draad was al het spinnen en zei: 'neemt u plaats, schone dame, de schommel is gereed.' Maaike ging zitten. Draad klom op haar oorbel en samen zetten ze zich af. Joyce zag het even wazig worden en toen was Maaike verdwenen. Ze veegde snel langs haar ogen, er waren een paar tranen die probeerden te ontsnappen. Kom op, als Maaike naar Reflectra durft te schommelen zonder te huilen, hoef ik toch zeker niet te janken. Per slot van rekening ben ik hier veilig in Ellens' huis, dacht ze. Caruso, die wel zag dat ze bezorgd was om Maaike, gaf haar een dikke kop. Toen draaide hij zich om. 'Ik hoor de deurbel, Joyce,' zei hij. 'Ga eens kijken wie er is?' Joyce liep naar de voordeur. Vol verbazing keek ze naar de persoon die op de stoep stond.

31. Spiegelwereld

Maaïke en Draad waren zonder problemen naar de spiegelwereld geschommeld. De kamer was nog hetzelfde; rommelig, met overal omgevallen, verwaarloosde paspoppen. Het was een prima verstopping. De kleine tranentrekker met de gewonde poot was er nog. Hij zat vanuit een hoekje angstig naar Maaïke te kijken. 'Ik doe je niks, echt niet,' zei Maaïke. De tranentrekker bleef zitten waar hij zat. Van hieruit kon Maaïke het vergeetmewel poeder niet in het eten of drinken van Reflectra doen, dat was jammer maar heaas. Ze zat moed te verzamelen om de kamer uit te gaan. Ze liep in de richting van de deur. De kleine tranentrekker schuifelde stilletjes achter haar aan. Kan mij het ook schelen, dacht Maaïke. Als ik hier in deze kamer blijf, gebeurt er niks. Vroeg of laat zal ik toch moeten proberen om bij de keuken te komen. Als die er tenminste is. Voorzichtig deed ze de deur open. De tranentrekker schoot meteen weg, toen de kier groot genoeg was. Daar hoef ik geen hulp van te verwachten, dacht Maaïke. Hij smeert 'm gewoon. Toen werd de deur een stukje verder opengeduwde. Een andere tranentrekker gluurde naar binnen. 'Komen, mee' fluisterde het dier. Maaïke deed de deur nog een beetje verder open en keek in de gang. Niks te zien. Ja, de 2 tranentrekkers. Degene met de gewonde poot zat op de rug van de andere. Zou het echt moeder en zoon zijn? Dacht Maaïke. Voor mij zien ze er precies hetzelfde uit, alleen is de ene groter dan de andere. De tranentrekkers keken naar haar en gingen er toen

vandoor. Na een paar meter stonden ze stil en wenkten naar Maaïke. ‘Altijd al eens een tranentrekker reisleader willen hebben’ mompelde Maaïke. ‘Ze staan bekend om hun zonnige humeurtjes.’ Ondanks alles moest ze lachen. Beter proberen om de keuken te vinden dan in die kamer blijven zitten tot ik verhonger of totdat Reflectra me vindt, dacht ze. Ze stapte de kamer uit, deed de deur dicht en ging achter de tranentrekkers aan.

32. Xerdu

‘Waarom ben ik opgezadeld met zo’n stelletje ellendige nietsnutten? Waar heb ik dat aan verdiend?’ Mopperend liep Xerdu heen en weer in zijn werk-kamer. Armal hield hem angstvallig in de gaten en zorgde er voor niet te dicht in de buurt te komen. Hij had er geen zin in getrapt of geslagen te worden. ‘Meester,’ piepte hij voorzichtig, ‘weet u wat er met Nihilius gebeurd is? Kunt u hem terughalen?’ ‘Stomme vraag,’ snoof Xerdu. ‘Niemand zou dat krimpen lang overleven. Als dat zo was, had ik mezelf wel gekrompen. Nihilius is al lang dood. Niks aan verloren trouwens, ook zo’n nietsnut.’ Hij keerde zich om naar Armal. ‘Vooruit, doe jij eens iets nuttigs,’ schreeuwde hij. ‘Haal die spiegel. Ik moet proberen die heks zo te vleien, dat ze me naar haar wereld trekt.’ ‘Dat is gevaarlijk, meester,’ zei Armal ongerust. ‘Er zijn daar alleen spiegelbeelden.’ ‘Ja, voor jou zou het gevaarlijk zijn,’ lachte Xerdu gemeen. ‘Jij en je familie blijven dus fijn hier. Hebben jullie heel Grinziga voor jullie zelf. Ik ben sterk genoeg, ik wed dat ik helemaal over kan naar die spiegelwereld. Ik zal het risico moeten nemen. Hier word ik stapelkrankzinnig van het niksdoen.’ Armal bracht hem de spiegel. Xerdu maakte contact met de spiegelwereld. ‘Goedemorgen Reflectra, prachtigste bloem van de heksenwereld,’ vleide hij. ‘Hoe is het met jou? Denk je niet dat het gezellig zal zijn, als ik bij je ben? Ik kan niet wachten tot je me overtrekt. Onze bruiloft zal de grootste en mooiste zijn die de heksenwereld ooit gezien heeft.’ Reflectra keek hem

aan en lachte liefjes. ‘Xerdu, grote tovenaar,’ zei ze met een suikerzoete stem. ‘Ik denk dat ik nog even wacht met jou hierheen halen. Het gaat me lukken om mensen hier heen te halen. Dan heb ik ook gezelschap. Dat lijkt me eigenlijk beter dan dat jij hier bent. Je zit vast niet voor niks in Grinziga opgesloten. Je kunt verschrikkelijk mooi praten maar of je te vertrouwen bent, dat betwifel ik. Blijf nog maar even lekker zitten waar je zit.’ ‘Ach, schone vrouwe,’ probeerde Xerdu nog. Maar Reflectra liep weg van de spiegel, pakte een zwarte lap en hing die er over heen. ‘Die ziet niks meer, tot ik die lap weghaal,’ zei ze tevreden.

33. Achter de spiegels

Zo, die kleine dingen kunnen hard lopen, dacht Maaïke, terwijl ze achter de tranentrekkers aan rende. Die grote heeft in ieder geval geen last van zijn pootjes. Hij loopt tenminste als een dolle. Het lijken wel van die beestjes van de tv, van vroeger. Hoe heetten die ook al weer? Rollebollen of zoiets. Nee, grobbebollen. Dat was het. Maar dan de horror versie. Niet van die gezellige knuffelige pluïsbeestjes. Deze hebben scherpe klauwen en tanden. Waar zouden ze heen gaan? Ze probeerde tijdens het rennen om zich heen te kijken en te onthouden waar ze langs kwam. Na een poosje gaf ze het op. Teveel bochten en wisselende uitzichten. Reflectra heeft een enorme wereld gemaakt, dacht ze. Eigenlijk best knap. Shit! Ik moet opletten. Of ik een keuken zie. En ik moet die kleine beestjes niet uit het oog verliezen. Ongerust keek ze om zich heen. Oh, megashit, dacht ze. Ik ben ze kwijt! Waar zijn ze? Maaïke stopte en keek in paniek om zich heen. De tranentrekkers waren van het ene moment op het andere verdwenen. Nou da's lekker, dacht Maaïke teleurgesteld. Ze hebben me laten verdwalen. Wedden dat ze Reflectra aan het halen zijn? Ik heb geen flauw idee waar ik ben. Laat staan dat ik weet hoe ik bij een keuken moet komen. De tranen sprongen in haar ogen. 'Schieten, op op op' hoorde ze ineens. Ze keek naar de spiegel waar het geluid vandaan kwam. In de spiegel zag ze de kleine tranentrekker. Ze wreef in haar ogen. Ze zag hem niet duidelijk. Maar zelfs toen ze de tranen uit haar ogen had geveegd, zag ze

de tranentrekker nog wazig. Is die spiegel soms beslagen? dacht ze. Ze keek nog eens goed. Nee, hij zit er niet in, hij zit er achter, zag ze ineens. Hoe is hij daar gekomen? De tranentrekker sprong ongeduldig op en neer. De grotere stond aan zijn arm te trekken en gromde naar hem en naar Maaïke Die wil weg, dacht Ellen. Gelijk heeft-ie. Maar hoe zijn ze achter die rotspiegel gekomen? Ze ging op haar hurken bij de spiegel zitten. Hier, tussen deze spiegel en de vloer, zit een kier, dacht ze. Nou, ik vind het knap dat die twee zichzelf daar door heen geperst hebben maar ik kan er niet door. Dat weet ik zeker. Ze schudde haar hoofd naar de tranentrekker. 'Te nauw voor mij' zei ze. 'Gaan jullie maar. Jullie hebben een probleem als Reflectra merkt dat jullie mij proberen te helpen. Ik wil nog wel graag één ding weten. Welke kant moet ik op naar de keuken? Kan je me dat aanwijzen?' De kleine tranentrekker trok zich los uit de greep van de grote en liep naar de kier. Hij ging plat op zijn buik op de grond liggen en stak zijn poot door de kier. Die werd een beetje groter. De spiegel leek te rimpelen en een beetje op te trekken. 'Pakken, jij, vast' zei de tranentrekker. Maaïke pakte het klauwtje vast. De tranentrekker begon te trekken. Maaïkes' hand en arm verdwenen onder de spiegel door maar haar schouder blokkeerde. De tranentrekker liep helemaal rood aan, zo hard stond hij te trekken. Maaïke probeerde mee te geven door zich af te zetten met haar voeten. Ze schoof een paar centimeter met haar schouder door de spiegel en bleef toen weer steken. Dat gaat nooit, dacht ze wanhopig. Het voelde alsof haar arm uit de kom getrokken werd.

‘Stoppen’ hijgde ze, ‘ik kan er niet doorheen. Echt niet.’ De grootste tranentrekker had boos staan grommen maar kwam nu naar de kleine tranentrekker geschuifeld. Ze pakte hem om zijn middel en gaf een enorme ruk. SWOESJJjjjj. Maaïke keek verbaasd om zich heen. Ze zat achter de spiegel! Ze kon de gang zien maar niet helemaal helder. ‘Niet veilig, nog niet. Kom!’ zei de kleine tranentrekker. De andere was al weggerend en stond 100 meter verderop druk te gebaren. Maaïke stond op en tilde de kleine tranentrekker op. ‘Je bent een held en een schat’ zei ze en gaf hem een dikke zoen op zijn kop. De tranentrekker verstijfde in haar armen toen ze hem optilde en deed zijn ogen stijf dicht. Toen Ellen hem zoende, ontspande hij en deed zijn ogen verbaasd weer open. ‘Lief’ zei hij en grijnsde zijn hele puntige gebit bloot. Maaïke zetten hem weer op de grond. ‘Jij bent zelf lief’ zei ze, ‘je hebt me gered. Dank je wel.’ Ineens werd er aan haar broekspijpen getrokken. De grootste tranentrekker was teruggekomen, had met haar ene klauw de kleine tranentrekker vastgepakt en met de andere Maaïkes’ broekpijp. ‘Duidelijk’ lachte Maaïke. ‘We staan onze tijd te verprutsen. Ik snap het. We komen met je mee.’ De volwassen tranentrekker begon weer te rennen en Maaïke en de kleine tranentrekker renden achter haar aan. Dit is vreemd, dacht Maaïke. Er is dus ruimte achter de spiegels. Als je er voor staat, zie je dat absoluut niet. Toch kunnen we hier lopen. En ik kan de gangen zien. We lopen er blijkbaar parallel aan. Ze had geen tijd om goed te kijken. De volwassen tranentrekker ging echt als een komeet. Maaïke

begon te hijgen. Als-ie nog harder gaat, kan ik het niet meer bijhouden, dacht ze. Gelukkig had de kleine tranentrekker ook moeite om het tempo bij te houden. Hij piepte klagelijk. De grootste tranentrekker gromde maar liep wel iets minder snel. Ineens stopte-ie. De kleine tranentrekker vloog tegen haar (of was het toch een hem? Of een het?) op. Maaïke vloog weer tegen hem aan en met zijn drieën bonkten ze hard tegen de achterkant van een spiegel. 'Au' zei Maaïke. 'Ssstt!' siste de tranentrekker. Ze wees voor zich uit. 'Reflectra' hijgde Maaïke. 'Ze komt van de andere kant'. De tranentrekkers drukten zich plat tegen de wand. Door hun donkere kleur zag je ze bijna niet. Maaïke ging er naast staan. Gelukkig heb ik mijn spijkerbroek en een donkere trui aan, dacht ze. Met een beetje mazzel ziet Reflectra ons niet. Ze rekent er natuurlijk niet op dat we achter de spiegel zitten. 'Stelletje stommelingen' hoorde ze Reflectra krijsen. 'Jullie denken zeker dat ik gek ben. Ik weet dat jullie willen muiten. Boos, omdat er een paar dood zijn. Watjes zijn jullie. Vooruit maar, ga jullie gang, probeer me maar uit te schakelen. Nou, is er niemand zo dapper?' Ze lachte wild en liep verder. 'Jullie weten wat er gebeurt als jullie ongehoorzaam zijn,' krijste Reflectra nog. 'Dan gaan jullie vriendjes in het hok ook dood.'

Die is compleet aan het doordraaien, dacht Maaïke. De twee tranentrekkers stonden nog steeds doodstil. Pas toen ook de laatste tranentrekker in de spiegelgang achter Reflectra aan was gelopen, kwamen ze in beweging. De volwassen tranentrekker liep, dicht langs de muur, naar de bocht in de gang. Ze keek om

en wenkte naar de kleine en naar Maaïke. ‘Deur, uit. Dorst!’ zei de kleine tranentrekker. Hij grijnsde naar Maaïke. Dat ‘dorst’ had hij nou niet moeten zeggen, dacht Maaïke. Ze voelde ineens hoe haar eigen mond helemaal droog was. En ik ben in feite ook drinken voor hun, dacht ze bezorgd. Als ze me aan het huilen maken, kunnen ze mijn tranen drinken. Kan ik ze echt vertrouwen? Ik zal wel moeten, besloot ze toen. Zelf weet ik sowieso niet hoe ik achter die spiegels vandaan moet komen. Weer stopte de grote tranentrekker. Ze wees. Maaïke zag, aan het einde van de gang, Reflectra staan met alle andere tranentrekkers. En ze zag een deur. Dat lijkt wel een buitendeur, dacht ze blij. Als dat zo is, moet er toch een manier zijn om die tranentrekkers te laten ontsnappen? En ik kan misschien ook wel wegkomen door die deur, als het niet zou lukken om te schommelen. De tranentrekkers die bij Reflectra stonden werden onrustig. ‘DDDorst!’ gromde er één. ‘Jullie kunnen ook maar aan één ding denken’ snauwde Reflectra. ‘Maar jullie wachten maar even. Gaan jullie echt niet dood van.’ Eén van de tranentrekkers sprong omhoog en probeerde Reflectra in haar nek te pakken en te bijten. Met een woedende gil sloeg Reflectra het dier weg. Splash, klapte het tegen een spiegel. Van pijn begon het te huilen. ‘Drink op’ siste Reflectra tegen de andere tranentrekkers. Die bleven staan waar ze stonden. ‘Drink OP en haal weg’ gilde Reflectra. Ze liep naar de tranentrekkers en gaf er één een geweldige trap. Ook die klapte tegen een spiegel en bleef bewegingloos liggen. ‘Nog iemand goeie ideeën?’ vroeg Reflectra

op dreigende toon. ‘Opruimen dan.’ Langzaam schuifelden de tranentrekkers naar voren. Ze bleven in een kring om hun 2 gewonde soortgenoten heen staan. ‘Gaan jullie sentimenteel staan te doen?’ vroeg Reflectra liefjes. Ze gaf nog één van de tranentrekkers een trap. Krijsend van de pijn liep het beest weg. De anderen schuifelden naar voren. Ik wil het niet zien, dacht Maaïke. Ze deed haar ogen stijf dicht. Al gauw hoorde ze het walgelijke slobbergeluid. ‘Pppijn’ en ‘Ddddorst’ zei de kleine tranentrekker verdrietig. Maaïke aaide hem over zijn kop. ‘Kunnen jullie me laten zien hoe ik achter de spiegel vandaan kan komen?’ vroeg Maaïke. ‘Het wordt hoog tijd dat ik ga proberen Reflectra te stoppen. Om dat te doen, moet ik in de keuken zijn.’

32. Toch gevangen

‘Ellen, wat doe jij hier?’ Verbaasd keek Joyce naar Maaikes’ tante Ellen. Toen werd ze zowat omver gelopen door Caruso die als een kanonskogel door de gang kwam rennen. Hij sprong recht omhoog, in de armen van Ellen. Joyce had Caruso vaak horen spinnen maar nog nooit zo hard. ‘Ellen, wat ben ik blij jou te zien,’ bromde Caruso. ‘Wederzijds, Caruso, wederzijds,’ lachte Ellen. ‘Tuurlijk zijn we blij jou te zien,’ knikte Joyce. ‘Oh ja, sorry dat we het niet hebben kunnen vragen, maar wij – Maaïke en ik – logeren in jouw huis. We hebben in jouw bed geslapen maar we verhuizen natuurlijk naar de logeerkamer, nu jij weer thuis bent. Ik zal de lakens omwisselen.’ ‘Ga naar binnen Ellen,’ snorde Caruso, die nog steeds haar armen lag. ‘Ik had al van mijn zus gehoord dat jullie hier zijn, Joyce,’ zei Ellen. ‘Ik heb haar vanuit Nieuw Zeeland gebeld om te zeggen dat ik eerder thuis zou komen. Ze bood meteen aan om me van Schiphol op te halen. Maar dat hoefde niet. Met de trein is het een kippeneindje. Het enige waar ik blij om ben, is dat ik die rugzak af kan doen. Dat ding gaat met de 5 minuten meer wegen, ik zweer het. Maar goed, Petra vertelde al dat jullie hier bivakkeren. Prima hoor. Vooral ook omdat jullie Caruso uit het pension gehaald hebben. Hij heeft het daar goed maar hij is het liefste thuis. Omdat ik wist dat jullie hier zijn, heb ik ook even aangebeld en niet mijn sleutel gebruikt. Ik was bang dat jullie zouden schrikken als ik zomaar binnen kwam lopen. Waar is Maaïke trouwens? Boodschappen doen? Of staat ze

onder de douche? Ze mag haar ouwe tante wel eens komen begroeten.’ Lachend stapte Ellen haar huis binnen. ‘We hebben je een boel te vertellen, Ellen,’ zei Caruso. ‘Maar laat ik je eerst voorstellen aan Oratio. En vertel jij dan eerst waarom je hier bent. We hadden je nog niet terug verwacht.’ Ellen keek verbaasd naar de tor die op de lamp zaten. ‘Een lieveheersbeestje dat is een bijzondere logé,’ zei ze. Voor Oratio kon protesteren dat hij helemaal geen lieveheersbeestje was, legde Caruso uit dat Oratio een orator was en dat er ook nog een bijzondere spin was. Dat is Draad, hij is met Maaïke mee. Hij is superbelangrijk want hij kan schommellussen spinnen. Bezorgd keek Ellen Caruso aan: ‘je gaat me toch niet vertellen dat Maaïke aan het schommelen is? Caruso, zeg me dat dat niet waar is. Dat zou veel te gevaarlijk zijn. Ze heeft geen enkele ervaring.’ ‘Je hebt het geraden, Ellen,’ zei Caruso. ‘Het kon echt niet anders. En Maaïke is een natuurtalent. Tot nu toe zijn al haar schommelingen perfect gegaan.’ ‘Ik vind het onverantwoord,’ sputterde Ellen tegen. ‘Luister nou eerst eens naar ons verhaal,’ zei Oratio. ‘Ja, maar jij gaat het niet vertellen,’ protesteerde Caruso. ‘Anders zitten we hier morgenavond nog.’ Joyce stootte Ellen aan en zei: ‘hier, neem eerst een kopje koffie. Ik had het net gezet. Dan vertel ik je wat er tot nu toe gebeurd is. Ik ben blij dat je er bent, Ellen, jij kunt het beste van ons allemaal met de kristallen bollen omgaan. Nu jij er bent, kunnen we Maaïke hopelijk volgen in de spiegelwereld.’ Ellen pakte de koffie aan en ging zitten. Joyce vertelde haar alles. ‘En Maaïke is nu dus weer terug naar de

spiegelwereld om het vergeetmewel poeder in Reflectra's' eten te doen,' besloot ze. Ellen zat haar met open mond aan te staren. 'Jullie zijn geweldig en roekeloos tegelijk,' zei ze. 'Maar ik snap het wel, die situatie met Reflectra en Xerdu is echt gevaarlijk.' 'Blij dat je het begrijpt, Ellen.' Caruso was bij haar op schoot gesprongen en gaf haar een kopje. 'Maar nu weten we nog steeds niet waarom jij eerder thuisgekomen bent.' 'Oh, dat is om een verdrietige reden,' antwoordde Ellen. 'De moeder van mijn beste vriendin, Leonoor, is ziek. Ze kan niet meer beter worden. Leonoor heeft het er moeilijk mee. Ze belde me, 3 dagen geleden. Ik zou, na mijn rondreis door het prachtige Nieuw Zeeland, nog doorreizen naar Indonesië. Maar omdat Leonoor zo verdrietig was, besloot ik om die tickets om te zetten in vouchers en naar huis te gaan. Dan kan ik haar helpen en troosten. Die reis naar Indonesië kan ik altijd nog doen. Joyce, ik vind het hartstikke gezellig dat jij hier bent. Nou eerst zorgen dat Reflectra en Xerdu geen rottigheid meer kunnen uithalen. Dan Maaïke nog terughalen en wat mij betreft blijven jullie dan nog lekker een paar dagen hier logeren. 'Je begrijpt wel waar Maaïke haar optimisme vandaan heeft, hè Joyce,' knipoogde Caruso. 'Dat heeft ze van haar tante! Trouwens, haar overgroot oma was net zo. Zal wel samengaan met de aanleg voor magie.'

35. Contact

‘Laten we eerst een boterhammetje eten en dan naar de zolder gaan,’ zei Ellen. ‘Ik ga proberen of ik via de kristallen bollen contact kan maken met de spiegelwereld. Misschien werken die spiegels wel een beetje als een kristallen bol. Dan kan ik die gebruiken om rond te kijken.’

Ze zaten lekker te eten toen Caruso ineens zijn oren spitste. ‘Stil eens’ zei hij. ‘Het lijkt wel of ik de bollen hoor zoemen, boven’ zei hij. ‘Luister maar.’ Joyce en Ellen keken elkaar aan. ‘Ik hoor niks’ zei Joycee. Maar Oratio knikte opgewonden. ‘Ik hoor ze ook,’ zei hij. ‘Het lijkt wel of er iemand contact probeert te maken via de bollen. Caruso heeft gelijk.’ Caruso was de trap al opgerend. ‘Joyce, Ellen, kom op, jullie moeten de zoldertrap naar beneden doen’ riep hij ongeduldig. Iedereen stormde naar boven. Joyce greep het koord en trok het luik open. Ze schoof de trap naar beneden en klom naar boven. Ellen kwam meteen achter haar aan. Caruso glipte langs ze, naar boven. Oratio was er al. ‘Het heeft voordelen om te kunnen vliegen’ lachte hij voldaan. ‘Bovendien moet ik zorgen dat ik uit de buurt van al die grote voeten blijf,’ mompelde hij. ‘Schoenmaatje 38 is leuk voor een meisje maar errug groot als-ie boven op een tor terecht komt.’ Joyce had hem gehoord. ‘Kom maar Oratio, je kunt maar beter weer op mijn broche gaan zitten’ zei ze. ‘Gelukkig heb ik die weer opgedaan, vandaag. Daar zit je veilig.’ Ze stak haar vinger uit zodat Oratio er op kon landen. Caruso had de doeken al van de bollen afgetrokken.

De bollen stonden te gloeien maar ze zagen geen beeld. ‘Het is vast Maaïke, die ons probeert te bereiken’ zei Joyce hoopvol. ‘Hoe kan dat nou,’ vroeg Oratio. ‘Ze heeft deze keer geen bol meegenomen. Alleen het vergeetmewel poeder.’ ‘Dat weet ik wel’ zei Joyce ‘maar Maaïke heeft misschien een andere manier gevonden om de bol te gebruiken.’ ‘Er zijn inderdaad andere manieren’ knikte Oratio. ‘Wel honderden. Als ze weer hier is, zal ik haar daar over vertellen. Zoveel van mijn achterneven en nichten hebben de bollen gebruikt. Ik kan er uren over praten.’ ‘Daar zal Maaïke blij mee zijn,’ zei Caruso. ‘Vooral met die verhalen. Ze zal er echt van genieten, Niemand die zo graag stil zit en luistert als Maaïke.’ Oratio keek hem argwanend aan. ‘Zit je me nou in de maling te nemen, kat?’ vroeg hij. Caruso schudde zijn hoofd en keek onschuldig. ‘Het zijn er vast maar een stuk of 10.000. Al die verhalen van jou. Voordat je die verteld hebt, is Maaïke een oud besje.’ Toen kon hij zijn lachen niet meer inhouden. ‘En ik maar denken dat Draad een plaaggeest is,’ zei Oratio, een beetje beledigd. ‘Ik kon het niet laten, Oratio, sorry. Als je niet te klein was, zou ik je een kopje geven. ‘Stil’ fluisterde Ellen ineens. ‘Ik zie wat in één van de bollen.’ Ze gingen allemaal om de bol heen staan om goed te kunnen zien wie er contact zocht. ‘Het is Maaïke’ riep Ellen blij. Ze begon enthousiast te zwaaien. ‘Maaïke, we zijn hier, recht voor je’ riep ze. Ze stak haar hand uit om op de bol te tikken. Caruso sloeg haar hand weg, met zijn poot. ‘Als je het maar laat!’ blies hij. ‘Zo stap je per ongeluk over naar de spiegelwereld.’ ‘Nou en’ zei

Ellen ‘dan kan ik Maaïke toch helpen?’ ‘Ja, of Reflectra neemt jullie allebei te grazen’ zei Caruso. ‘Dat risico kunnen we niet nemen.’ Hij keek in de bol. ‘Maaïke, we zien je. Zie jij ons ook?’ Maaïke knikte. ‘Ik ben in de spiegelwereld. Maar achter de spiegels’ zei ze. ‘Ik heb geen bol maar ik kan contact maken via een scherf van een spiegel. Reflectra gebruikte die spiegel om dingen en mensen naar haar wereld te trekken. Maar ze wilde teveel, de spiegel is gebroken.’ ‘Oh mooi!’ juichte Joyce. ‘Dan is ze dus nog niet sterk genoeg om mensen te ontvoeren. ‘Nee,’ schudde Maaïke. ‘Er zijn hier wel veel spiegelbeelden. Allemaal van dieren. Voornamelijk honden en katten. Maar ze lijken allemaal levenloos.’ ‘Maaïke, waar is Reflectra nu?’ onderbrak Caruso haar. ‘Hier vlakbij,’ antwoordde Maaïke. ‘Ze staat in de spiegelgang. Aan het einde van die gang is een buitendeur. Dat is de enige verbinding met de buitenwereld. Reflectra heeft de sleutel.’ ‘Kan jij het ons laten zien, in die spiegelscherf?’ vroeg Ellen. ‘Als ik ga proberen over te stappen, moet ik wel weten waar naar toe.’ Ineens hoorden ze een waanzinnig gekrijs. ‘Wie zit daar achter de spiegel?’ hoorden ze. ‘Reflectra’ zei Joyce ademloos. ‘Ze heeft Maaïke gehoord.’ Ze tuurden in de kristallen bol. Reflectra kwam in beeld. ‘Kijk maar eens goed. Het zal de laatste keer zijn dat jullie jullie lieve Maaïke zien. Ze dacht slim te zijn en zich achter de spiegel te verstoppen.’ Reflectra hield Maaïkes’ polsen op haar rug en hield haar haren vast. Ze duwde Maaïkes’ gezicht naar voren. ‘Sorry jongens’ zei Maaïke. ‘Ik voel me een enorme sufferd. Maar ze

stond ineens achter me. Ik kon me niet verdedigen.'

WWHhaaammm, met een knal kwam Ellen in de spiegelwereld terecht. Toen ze Maaïke in de klauwen van Reflectra zag, had ze van schrik de bol vastgepakt en was meteen overgeslingerd. Ze was plat op haar achterwerk terechtgekomen en keek verdoemd om zich heen. 'Bewaak' krijste Reflectra. Ze duwde Maaïke naar de tranentrekkers. Toen rende ze naar Ellen en greep haar vast. 'Fijn plan!' lachte ze. 'Beetje beroerd uitgevoerd. Dat is jammer. Voor jullie dan. Mij komt het prima uit.' Reflectra schaterde van het lachen. 'Toch complimenten' zei ze tussen twee lachbuien door, 'dat het jullie gelukt is jullie zelf naar de spiegelwereld te sturen. Is mij nog niet gelukt. Ik heb tot nu toe alleen spiegelbeelden hierheen getrokken. Maar het kan dus wel, jullie zijn het bewijs.' Reflectra wreef vergenoegd in haar handen en zei: 'eindelijk zijn er twee levende mensen hier. Beetje gezelschap kan ik wel gebruiken. En als jullie vervelend worden, mijn tranentrekkers hebben altijd dorst. Als ik deze griet aan mijn tranentrekkers geef, kunnen ze een feestmaal van een week houden. De tranentrekkers weten wel hoe ze iemand steeds aan het huilen kunnen krijgen. En zo lang er tranen vloeien, hebben zij drinken. Daar hebben ze genoeg aan.' Reflectra trok Ellen omhoog en draaide zich om. 'Neem haar mee' snauwde ze naar de tranentrekkers en wees naar Maaïke. 'Je mag kiezen' zei ze vals tegen Ellen. 'Meekomen of hier blijven. Maar dat laatste dan wel als tranenbron voor de tranentrekkers.' Grinnikend om haar eigen grapje,

liep Reflectra weg, Ellen met zich mee sleurend. 'Nou is het helemaal een puinhoop, ze heeft Ellen en Maaïke' snikte Joyce op de zolder. 'Wat moeten we nu doen?'

36. Draad

Reflectra nam Ellen mee naar de kamer waar de bank stond waarop Irini ingefolied had gelegen. Kwaad schopte ze tegen een scherf van de gebroken spiegel. ‘Ach’ grijsde ze toen tegen Ellen, ‘jij bent ook binnengekomen. Als ik zo’n bol heb, heb ik geen spiegel meer nodig om mensen hierheen te trekken.’ ‘Als je maar niet denkt, dat je zo’n bol te pakken kunt krijgen’ zei Ellen. ‘Ik ga ‘m tenminste niet voor je halen.’ Reflectra gaf haar een gemene klap. ‘Kop dicht’ gromde ze. ‘En dat halen, dat zullen we nog wel eens zien. Eigenlijk heb je me op een idee gebracht.’ De tranentrekkers hadden Maaïke ook naar de kamer gebracht. Ze liepen vlak achter haar. Telkens als Maaïke zich wilde omdraaien of weg wilde lopen, beet één van de tranentrekkers haar gemeen. Ze had overal op haar been kleine wondjes van hun scherpe tanden. De tranentrekkers werden steeds brutaler. Ze beten haar nu ook al, als ze gewoon doorliep. Ze hebben dorst, dacht Maaïke bezorgd. Zo vallen ze me aan. Ze keek naar de spiegels aan de zijkant van de gang. Steeds wisselende tafereelen. Ineens zag ze de kleine tranentrekker met de gewonde poot. Daar scheen hij weinig last meer van te hebben. Hij hinkte alleen af en toe nog een beetje. Hij liep achter de spiegels met haar mee. Reflectra had hem nog niet gezien. De tranentrekkers in de kamer ook niet.

‘Zo, gezellig!’ zei Reflectra. ‘Gaan jullie maar knus samen op de bank zitten.’ ‘Ellen, fijn dat alles goed met jou gaat.’ zei Maaïke. Ze vloog haar tante om

haar nek, ondanks alles blij om haar te zien. ‘Goed kan ik niet bepaald zeggen, Maaik’ zei Ellen. Ze moest, ook al was de situatie niet bepaald lachwekkend, lachen. ‘Jij ziet alles altijd optimistisch, Maaike. Niemand anders zou dit ‘goed’ noemen.’ Maaike grijnsde terug. Ellen knuffelde haar nichtje. ‘Ik ben allang blij dat je nog leeft,’ zei ze. ‘We waren zo ongerust.’ ‘Genoeg gekletst’ onderbrak Reflectra hun. ‘Ik wil zo’n bol. Jullie gaan zorgen dat ik er één krijg.’ ‘Op je bolle hoofd’ mompelde Maaike. ‘Wat zei je daar?’ vroeg Reflectra. Ze kwam vlak voor Maaike staan. ‘Niks hoor’ zei die. ‘Verstandig’ knikte Reflectra. ‘s Even kijken. Hoe jij hier gekomen bent, is me een raadsel. Kan me nu ook niet schelen. Kom ik nog wel achter.’ Ze draaide zich om naar Ellen en zei: ‘jij bent deze wereld binnengekomen op eigen kracht.’ Ze prikte Ellen in haar buik. ‘Ik heb het zelf gezien. Dus dan kan je op eigen kracht weer terug. Dat ga je doen. Dan pak je die bol en komt weer hierheen. Als je het niet doet, dan ...’ Ze wees naar Maaike en naar de tranentrekkers. ‘Ach, dat hoeft ik je toch niet uit te leggen?’ zei ze liefjes. ‘Ik weet niet of ik terug kan’, zei Ellen. ‘Ik ben inderdaad via een bol hierheen geslingerd. Maar dat ging per ongeluk. Terug kan ik sowieso niet, er is hier geen bol.’ ‘Mmmmm’ nadenkend wreef Reflectra over haar kin. ‘Zij heeft jou opgeroepen’ zei ze ineens. Ze gaf Maaike een duw. ‘Hoe heb je dat gedaan?’ Maaike zei niks. ‘Je had iets in je hand’ zei Reflectra. ‘Heb je dat nog?’ Ze fouilleerde Maaike, alsof ze een drugssmokkelaar was. ‘Kijk nou eens. Een scherf van mijn eigen spiegel. Werkt dat?’ Ver-

rust keek Reflectra naar Maaïke en naar de scherf. Maaïke zei niks. 'Dit gaat me te lang duren hoor' zei Reflectra geïrriteerd. Ze liep naar Maaïke en hield de scherf tegen haar keel. Ze duwde een klein beetje, tot er een druppel bloed naar buiten kwam. 'Denk niet dat ik niet zal snijden' zei ze. 'Niet snijden. Doe weg, die scherf, Het werkt' zei Ellen verslagen. Reflectra liet Maaïke los. 'Dan ga jij via die scherf terug en die bol halen' snauwde ze tegen Maaïke. 'Maar die scherf is veel kleiner dan een bol' zei Maaïke geschrokken. 'Misschien blijf ik dan wel halverwege hangen. Of misschien kom ik op een verkeerde plaats terecht. Ik weet helemaal niet hoe dat bolspringen moet. Ik ben hier eigenlijk ook per ongeluk terecht gekomen.' 'Had je eerder over na moeten denken' zei Reflectra onverschillig. 'Is jouw probleem.' 'Roep die plek waar die bol is op' zei ze tegen Ellen. Ze hield de scherf weer tegen Maaïkes' keel. Reflectra ging rakelings met haar arm langs Maaïkes' oorbel. Draad haalde diep adem en sprong over, op Reflectras' schouder. Toen liet hij zich snel naar beneden zakken. Toen hij bij haar knieën was, begon hij een draad te spinnen.

Ellen maakte opnieuw contact met de zolder. 'Maaïke gaat proberen terug te springen naar de zolder, Caruso en Joyce' zei ze. 'Door de spiegelscherf. Ze komt de bol halen. Voor Reflectra. Het spijt me. Alles is verloren.' 'Alles is verloren?' kakelde Reflectra opgetogen. 'Dat zie je verkeerd. Voor jullie is het verloren, dat klopt. Maar ik ga nog maar net beginnen! Jullie zullen nog eens iets meemaken.' Maaïke dacht: alles beter dan dit gekakel aanhoren,

ze haalde diep adem en raakte de scherf aan. Wwwwmmmm, het was niet een keurige landing als bij het schommelen. Dit keer landde ze plat op haar buik. Op de zolder. ‘Als de omstandigheden niet zo beroerd waren, zou ik trots op je zijn’ zuchtte Caruso. ‘Je bent een natuurtalent.’ ‘Fijn’ zuchtte Maaike verdrietig. ‘Maar daar hebben we op dit moment weinig aan. Ik moet terug jongens. Ik kan Ellen niet aan Reflectra uitleveren. Ik zal dus een bol mee moeten nemen. Hoe doe ik dat eigenlijk?’ Ze keek Caruso vragend aan. ‘Dan moet je eerst met je hand contact maken met de andere kant’ antwoordde Caruso. ‘Tot nu toe ben je steeds overgesprongen en heb je de bol achter gelaten. Als je contact houdt, tijdens je sprong, kan je de bol meenemen.’ ‘Dat is handig om te weten’ hoorden ze Reflectra zeggen. ‘Bedankt Caruso. Je hebt me net een lesje vrij reizen gegeven.’ Maaike keek in de bol en zag Reflectra en Ellen. ‘Geef me je hand Ellen’ zei ze ‘dan kom ik weer terug. FLITS! ‘Je begint het te leren’ giechelde Reflectra. ‘Je bent keurig op je voetjes geland. En je hebt de bol bij je. Brave meid! Geef maar gauw hier. Anders weet je wel wat er met Ellen gebeurt.’ Reflectra stond nu achter Ellen en hield breed lachend de spiegelscherf tegen haar keel. Maaike liep naar haar toe, om de bol te geven. Ineens zag ze Draad. Hij zat op de rok van Reflectra en zwaaide naar haar met 2 poten. Maaike keek nog eens goed. Ze zag dat Draad een heleboel draden om Reflectras’ benen gesponnen had. Dat houdt natuurlijk nooit, dacht Maaike. Spinrag. Wat wappert hij nou raar met zijn poten, het lijkt wel of hij iets naar me wil gooien.

Gooien? Zou-ie bedoelen dat ik de bol moet gooien? Best een strak plan! Misschien kan ik Reflectra wel buiten westen gooien. Ze haalde uit en gooidde de bol zo hard ze kon naar Reflectra. Die schrok en probeerde de bol te vangen. Dat lukte niet, de bol schoot langs haar. Tegen een spiegel. De spiegel brak, de bol kaatste terug. Wild graaiend pakte Reflectra de bol uit de lucht. Maaïke zag een zwart lijfje vanachter een andere spiegel vandaan schieten. Ook zag ze Draad snel van Reflectra afspringen. De draden die hij rond Reflectras' knieën gesponnen had, werden ineens heel dik. De kleine tranentrekker sprong tegen Reflectra aan en gaf haar een duw. Krijsend viel Reflectra voorover. Ze kon haar benen niet bewegen, door de spinragtouwen van Draad. Ze viel keihard op de grond maar liet de bol niet los. Die spatte, toen-ie de grond raakte, uit elkaar. En dat gebeurde met Reflectra ook. Ze was versplinterd. In duizenden stukjes. Voorzichtig kwamen Maaïke en Ellen overeind. Ze pakten ieder een scherf van de grond. En zagen er een stukje van Reflectra in. Maaïke had een stukje van haar schoen. Ellen had een stukje van haar haar. 'Ze is gebroken,' juichte Draad. 'Het is ons gelukt. We hebben haar verslagen!' 'Geweldig!' lachte Maaïke. 'Draad, die draden om haar knieën, die werden hartstikke dik. Het leken wel kabels. Hoe kan dat?' 'Jij bent niet de enige die over magie beschikt, hoor Maaïke' zei Draad. 'Ik heb het ook. Ik ben veel kleiner dan jij dus ook veel minder sterk. Maar ik kan nog wel wat. Hoe denk je anders dat ik schommeldraden kan spinnen.' 'Nou, dat noem ik wel meer dan een beetje magie.' lachte

Maaïke. ‘Kom, klim maar weer omhoog. Dan kan je op mijn oorbel uitrusten. ‘Fijn,’ zei Draad, al klimmend. Ik heb rust nodig. Voorlopig kan ik niks meer. Ook geen draden meer spinnen. De draadaccu is leeg, om het zo maar eens te zeggen. Ik weet niet of ik ‘m in deze wereld weer kan opladen. Het is geen echte wereld maar ééntje die gemaakt is. De magie hier werkt niet voor mij.’ ‘Geef niet, je hebt genoeg gedaan,’ troostte Maaïke hem. ‘We gaan wel terug via een spiegelscherf. Toch, Ellen? Ellen, wat is er. Waarom zit je zo somber te kijken?’ ‘Nou, Maaïke’ zuchtte Ellen. ‘Het is natuurlijk fantastisch dat we Reflectra versplinterd hebben. Maar daarmee hebben we onze terugweg naar de zolder ook versplinterd, ben ik bang.’ ‘Oei’ schrok Maaïke. ‘Kan dat niet via zo’n scherf dan? Ik ben toch ook via zo’n scherf teruggegaan naar de zolder.’ ‘Jij mischien wel’ zei Ellen. ‘Maar ik niet, ik ben niet sterk genoeg. Ik heb een bol nodig.’ Pas op!’ riep Ellen ineens. ‘Er komt zo’n tranentrekker op je af.’ Maaïke draaide zich om. Ze bukte zich en pakte de tranentrekker op. Die grijnsde blij naar haar. ‘Deze doet niks’ zei Maaïke. ‘Deze heeft mij geholpen. Samen met een andere, een volwassene, denk ik. Eerst hebben ze mij verstopt voor Reflectra. Achter de spiegel. En daarna hebben deze Draad geholpen. Want dat was jij toch? Die tegen Reflectra aan sprong toen ik de bol had gegooïd? Daardoor raakte ze pas echt uit balans.’ De tranentrekker knikte. Hij sprong op de grond en trok aan Maaïkes’ broekspijp. ‘Ik geloof dat-ie wil dat ik met hem meega.’ ‘Uit, dorst, sleutel’ zei de tranentrekker. ‘Er is een buiten-

deur' zei Maaïke. 'Dat ik daar niet aan gedacht heb. We hebben geen bol nodig. Er is een buitendeur. Zo kunnen we terug! En wij niet alleen. We kunnen de tranentrekkers ook vrij laten. Vergeet ik trouwens bijna het belangrijkste.' Maaïke sloeg zichzelf voor het hoofd. 'We moeten de spiegel die Grinziga weerspiegelt kapotslaan. Dan weten we zeker dat Xerdu blijft zitten waar-ie zit.' 'Moeten we die eerst zien te vinden,' zei Ellen. 'Dat wordt nog een klus. Er zijn hier duizenden spiegels.' De kleine tranentrekker sprong op en neer. Hij pakte Maaïkes' broekspijp en trok er aan. 'Daar, daar daar,' piepte hij. Hij wees naar een spiegel waar een zwarte lap overheen hing. 'Zou dat 'm zijn?' vroeg Maaïke hoopvol. 'Dat weten we gauw genoeg,' zei Ellen. Ze liep naar de spiegel en trok de lap er aan. Verbaasd keek Xerdu haar aan. 'Doe die lap maar weer terug, Ellen,' lachte Maaïke. 'We gaan een hamer zoeken.'

37. Verdriet

Als een hoopje ellende zat Joyce op de zolder. Na het versplinteren van de bol, hadden ze op zolder niks meer kunnen zien. ‘Maaïke, Ellen’ snikte ze. Caruso gaf haar een kopje. Ook bij hem liepen de tranen over zijn snoet. ‘Het doet me denken aan het droevige verlies van mijn oudoom Charles ora-tor’ begon Oratio. ‘Hij sneuvelde tijdens ...’ ‘Nu even niet, Oratio’ onderbrak Caruso hem. ‘Joyce heeft het al moeilijk genoeg.’ ‘Oh ja, sorry. Ik vind het ook heel erg van Maaïke en Ellen, hoor’ zei Oratio. ‘En Draad. Hij is ook verdwenen. Hij zat op Maaïkes’ oorbel. Hij kon een enorme betweter zijn. Echt. Maar er zat geen centje kwaad bij. Ik zal hem echt heel erg missen.’ ‘Oh ja, arme Draad’ zei Joyce verdrietig. ‘Hij was net op Maaïkes’ oorbel geklommen. Wat een waardeloze pech. Nou is hij ook weg.’ Ze hilde dikke tranen. Caruso zat ook driftig met zijn poot in zijn ogen te wrijven. Oratio snufte. Hij vloog op en landde op het puntje van Joyces’ neus. ‘We moeten elkaar blijven helpen Joyce’ zei hij. ‘Er is nog hoop. We kunnen toch proberen een andere schommelaar te vinden. Of op een andere manier proberen in de spiegelwereld te komen. Dan kunnen we Ellen en Maaïke en Draad redden! Echt het komt goed. Geloof me maar.’ Door haar tranen heen moest Joyce toch een beetje lachen. ‘Ga weg idioot’ snufte ze. ‘Ik word helemaal scheel, als je daar blijft zitten.’ Ze grabbelde in haar broekzak naar een pakje zakdoekjes en snoot haar neus. ‘We moeten een verhaal zien te bedenken, jongens. Voor Maaïkes’ ou-

ders. Als ze Maaïke een tijdje niet zien, zullen ze vragen gaan stellen. Bovendien weet Petra, Maaïkes' moeder, dat Ellen eerder naar huis komt. Ze zal dus verwachten Ellen binnenkort te zien. Maar wat? Ik weet zelf niet eens precies wat er nou gebeurd is. 't Is zo vreemd allemaal. Maaïke en Ellen verdwenen. Naar een spiegelwereld. Waar een idiote heks rondloopt. Maar nu niet meer, want ze is versplinterd. Natuurlijk is dat goed maar nu kunnen Maaïke en Ellen niet meer terug. Dat kan ik toch niet aan haar ouders vertellen?' 'Draads' neef gebruikte een dauwdruppel als kristallen bol' zei Caruso nadenkend. 'Dat zouden wij ook kunnen proberen. Morgenochtend vroeg, als er dauw hangt.' Joyce barstte opnieuw in tranen uit. 'Misschien zien we Ellen, Maaïke en Draad wel nooit meer' snikte ze. 'Wat zal er daar met ze gebeuren? Wat een rotzooi!' Caruso ging moedeloos naast haar zitten. 'Ik weet het ook even niet, meid' zei hij verdrietig.

38. Sleutel

‘Weet jij waar Reflectra die sleutel bewaarde, Maaike?’ vroeg Ellen. ‘Heb jij dat toevallig gezien?’ ‘Ze had ‘m om haar nek, aan een lange ketting’ antwoordde Maaike. ‘Dat zou vette pech zijn’ baalde Ellen. ‘Dan is-ie waarschijnlijk mee versplinterd. Nou dan kunnen we het wel vergeten.’ Ze hoorde een boel gerinkel. De tranentrekkers scharrelden tussen de glasscherven. Ze bekeken alle scherven en sloegen de grotere scherven kapot in hele kleine stukjes. ‘Die willen zeker weten dat Reflectra niet terugkomt’ zei Maaike grijnzend. Ineens hield één van de tranentrekkers een scherf omhoog. De kleine tranentrekker liep naar hem toe en pakte de scherf. Hij rende er mee naar Ellen. Die pakte de kleine tranentrekker met scherf en al op. ‘Het is de sleutel!’ riep ze. ‘Maaike, de sleutel zit in deze scherf. Kijk maar.’ Ellen gaf de tranentrekker een dikke zoen op zijn kopje en zette hem weer neer. ‘Moeke, moekie en buiten. DORST’ zei de tranentrekker. Hij trok aan Ellens’ broekspijp. ‘Geweldig’ zei Maaike, ‘dat ze die sleutel gevonden hebben, tussen al die scherven. Maar hoe krijgen we ‘m uit die scherf? En hij is natuurlijk ook piepklein. Te klein voor het slot.’ ‘Hoe deed je dat met het schommelen?’ vroeg Ellen. ‘Daar deed ik eigenlijk niks voor’ zei Maaike nadenkend, ‘ik ging op de schommeldraad van Draad zitten en concentreerde me op waar ik heen wilde. En dan zette ik me in gedachten af. Kijk, zo.’ Maaike ging op de punt van een stoel zitten en wiebelde tot de stoel op zijn achterpoten stond. Ze zette zich

af en dacht: Buitendeur. Slot. Sleutel. POEF hoorde ze. Vol verbazing keek ze naar haar hand. Daarin lag de sleutel, weer van normale grootte. 'Je zou denken dat ik er zo langzamerhand een beetje aan begin te wennen. Dat er allemaal magische dingen gebeuren,' zei ze. 'Maar ik zweer het, het gaat echt per ongeluk, alles.' 'Nou, je hoort mij niet klagen' lachte Ellen. 'Mij ook niet' knikte Maaïke 'maar zodra we weer thuis zijn, ga ik wel les nemen bij Caruso. Ik zal zelfs naar de verhalen van Oratio luisteren, als ik daar wat van kan leren.' Ze glimlachte. 'Wie weet wat ik allemaal kan' zei ze. 'Ik weet het niet' antwoordde Ellen. 'Eén ding is wel zeker. Je bent veel sterker dan ik.' Maaïke keek naar beneden, de kleine tranentrekker trok nu aan haar broekspijp. 'Moekie. DORRRSST!' zei hij en wees naar het einde van de gang. Maaïke ging op haar hurken zitten. 'Moet ik meekomen?' vroeg ze. De kleine tranentrekker knikte en rende weg. Hij keek om en wenkte naar Ellen en Maaïke. 'Laten we hem maar volgen' zei Maaïke. Samen met Ellen liep ze achter de kleine tranentrekker aan. Ook de andere tranentrekkers liepen mee. 'Hier ben ik eerder geweest' zei Maaïke. 'Kijk, daar heb ik achter de spiegel gezeten' wees ze. 'Dat is ook heel apart. De tranentrekkers hebben hier een heel eigen wegennet gemaakt. Volgens mij moeten we hier linksaf om naar de buitendeur te gaan.' Ze wilde de hoek al omgaan maar zag toen dat de tranentrekkers de andere kant op waren gelopen. De kleine tranentrekker had de broekspijp van Ellen vast en trok er aan. 'Rechtsaf dan, ook goed,' zei Maaïke. Ze liepen een stukje een gang in. 'Ik weet

niet waar we heen gaan, hoor,' zei ze tegen Ellen. 'Ik ben hier nog nooit geweest.' 'Wat hier ook is, we zijn er blijikbaar,' zei Ellen. De tranentrekkers waren bij een deur blijven staan. Ze sprongen er tegenop maar konden niet bij de deurnop komen. 'Open! Moekie!' gromde de kleine tranentrekker. Hij keek smekend naar Maaïke. 'Oké, rustig maar.' Maaïke aaide hem over zijn kopje en deed de deur open. Ze hoorde een fel gekrijs. Midden in de kamer hing een grote kooi. Er zaten minstens 20 tranentrekkers in. De kooi hing aan een dikke kabel met een grote haak. De kabel was door een oog in het plafond getrokken. De tranentrekkers uit de gang stormden omhoog en probeerden naar de kooi te springen. Maar die hing te hoog. Alle tranentrekkers krijsten, zowel die in de kooi, die hun armen door de tralies naar beneden staken, als die op de grond. 'Wat een rotstreek van die Reflectra,' zei Maaïke. 'Zo hield ze de tranentrekkers natuurlijk in haar macht. Ze hield er hier een stel gevangen.' Ellen keek om zich heen. 'Daar is een katrol, Maaïke,' wees ze. 's Kijken of we die kooi kunnen laten zakken. Ellen en Maaïke draaiden aan de katrol. Soepeltjes zakte de kooi naar beneden. Hij stond nog niet of de eerste tranentrekkers waren er al bovenop gesprongen. Door de tralies heen probeerden ze de anderen, in de kooi, te omhelzen. 'Even opzij, jongens,' zei Maaïke. Ze gaf een paar tranentrekkers zachtjes een duwtje. 'Hier zit een grendel, Ellen. Jeetje, Reflectra was er wel heel zeker van dat de tranentrekkers er niet bij konden. De grendel zit niet eens vast met een slot.' Maaïke schoof de grendel weg en de deur van de

kooi zwaaide open. De gevangen tranentrekkers stoven er uit. De kleine tranentrekker keek stralend naar één van de tranentrekkers uit de kooi. ‘Moekie!!!’ riep hij en sprong in haar armen. Na een paar minuten knuffelen, sprong hij weer op de grond en liep naar Maaïke en Ellen. ‘Vrij!’ lachte hij. ‘Buiten, DORRRST.’ Hij wenkte naar zijn moeder en naar Ellen en Maaïke en rende de deur uit.

39. Buitendeur

Maaïke, Ellen en alle tranentrekkers holden achter hem aan. Ze liepen kris kras door een heleboel gangen naar de buitendeur. ‘Doen open, open,’ de kleine tranentrekker sprong ongeduldig op en neer. ‘Ja ja, ik doe mijn best. Even op adem komen hoor,’ sputterde Maaïke. ‘Ik heb net het wereldrecord gangensprint verbroken, denk ik. Foei, wat kunnen jullie rennen.’ Ze stond even uit te hijgen en pakte toen de sleutel. ‘Ik durf het bijna niet te geloven, Ellen,’ riep ze blij, ‘maar die sleutel past.’ Ze draaide de sleutel om. Piepend zwaaide de buitendeur open. Ze kreeg een duw en verloor bijna haar evenwicht. ‘Hé, kijk uit’ riep ze. ‘Je kunt maar beter even opzij stappen’ hoorde ze Ellen zeggen. ‘De tranentrekkers zijn niet te houden.’ Het was zo, alle tranentrekkers renden naar buiten. ‘Die gaan op zoek naar iets te drinken’ zei Ellen. ‘Laat de deur maar op een kier staan. Dan kunnen ze er later weer in. Zullen wij op zoek gaan naar een hamer of een kei of een stok waarmee we de spiegel naar Grinziga kunnen stukslaan? Ik zal me een stuk veiliger vinden als ik zeker weet dat Xerdu niet uit Grinziga weg kan. En ik wil ook op zoek naar de spiegelbeelden van de dieren die Reflectra hierheen heeft gehaald. Ik hoop dat die teruggaan naar hun lichaam, als we ze buiten zetten. Hier buiten zijn ze onder de betovering van de spiegelwereld vandaan. Zeker weten doe ik het niet, maar we kunnen het proberen. Binnen gaan ze in ieder geval dood. ‘Is goed’ knikte Maaïke. ‘Ik denk dat we die haak, waaraan de kooi van de tranentrekkers hing

wel kunnen gebruiken om de spiegel naar Grinziga stuk te slaan. Kom op, dan gaan we die halen. Ik verheug me er al op om Xerdu een klap te geven. Al is het dan alleen maar in een spiegel. 'Samen met Ellen liep ze weer door alle gangen. Ze keken meteen in alle kamers, of ze dierenspiegelbeelden zagen. 'Tjeez' zei Maaïke 'dit kan nog wel even gaan duren. Het is groot hier.' Ze hadden inmiddels 2 katten, 3 honden, 10 vogels en een vijver met vissen gevonden. Allemaal bewegingloos. Toen ze bij de vijver stonden, hoorden ze zacht poefffff en 3 vissen verdwenen. 'Die zijn doodgegaan in de buitenwereld' zei Ellen verdrietig. Dan verdwijnen ze hier. Daar was ik al bang voor. Afschuwelijk. 'Reden te meer om op te schieten' zei Maaïke.

40. Xerdu

‘Zeg maar dag met je handje tegen de vrijheid.’ Breed lachend stond Maaïke voor de spiegel. Ze zag Xerdu aan de andere kant. Aan zijn rode kop en breed open mond te zien, stond hij te schreeuwen. ‘Je kletst maar een eind weg, jongen,’ zei Maaïke plagerig. ‘Wij hebben er geen last van. Je hebt geen geluid en ook geen ondertitels.’ ‘Genoeg geplaagd, Maaïke,’ zei Ellen. ‘Geef maar een goeie klap op de spiegel. Hoe kleiner de stukken, hoe beter.’ Maaïke zwaaide de haak naar achteren. Ze zag dat Xerdu haastig achteruit stapte. ‘Die maakt dat-ie weg komt,’ zei ze. ‘Jammer dat hij niet ook versplintert, zoals Reflectra deed.’ Toen gaf ze een enorme klap tegen de spiegel. Die brak, met een mooie harde knal, in een heleboel stukken. ‘We vragen straks de tranentrekkers om de stukken nog wat kleiner te maken. Daar zijn ze goed in,’ grinnikte Maaïke.

41. Spiegelbeelden

‘Ik zou het helemaal niet erg vinden om zo langzamerhand eens naar huis te gaan,’ zei Maaïke, terwijl ze weer met Ellen door de gangen liep. ‘Ik begin honger te krijgen.’ ‘Anders ik wel,’ hoorden ze. Draad was wakker geworden en zat nu één voor zijn poten uit te rekken, op Maaïkes’ oorbel. ‘Kan jij alweer spiegelen, Draad?’, vroeg Maaïke hoopvol. ‘Ik voel me nog als een pasgeboren babyspinnetje, meid, sorry. Geen greintje toverkracht. Ik zal nog wel even rust nodig hebben.’ ‘Trek het je niet aan,’ zei Maaïke. ‘Je hebt meer dan genoeg gedaan. Je hebt je rust dik verdiend.’

Maaïke en Ellen liepen nog 5 x heen en weer. Tot ze alle spiegelkamers gecheckt hadden en zeker wisten dat er geen spiegelbeelden van dieren meer lagen.. De kleine tranentrekker hielp mee. Hij rende vooruit en keek in alle kamers. Als er gespiegelde dieren waren, waarschuwde hij Maaïke en Ellen. ‘Oh kijk, dit zijn twee kittens. Volgens mij heb ik die in het pension gezien, waar Caruso logeerde’ zei Maaïke toen ze de laatste kamer waren ingelopen. ‘Wat ziefel dat ze nu hier zijn. Ze horen lekker te spelen met hun broertjes en zusjes.’ Maaïke en Ellen liepen met de kittenspiegelbeelden naar de kamer waar ze alle andere gevonden spiegelbeelden heen hadden gebracht. Nou moesten ze allemaal nog naar buiten. ‘Als we nou iets zouden hebben om alle gespiegelde dieren te dragen, hoeven we niet zo vaak heen en weer te lopen’ mompelde Maaïke. Ze keek om zich heen. ‘Eén van die wandkleden, die kunnen we wel

gebruiken' wees ze. 'Als we dat plat neerleggen en we leggen alle dieren spiegelbeelden er op, pakken we allebei twee punten en dan dragen we alles naar de buitendeur. Alleen voor die vissen moeten we nog iets van een emmer vinden.' PPOeff hoorden ze weer. Eén van de honden verdween. Ppppoef, en nog één. 'Opschieten Maaike' zei Ellen. 'We raken er steeds meer kwijt.' Ze gristen het wandkleed van de muur, legden de gespiegelde dieren die nog over waren er op en liepen zo snel mogelijk naar de buitendeur. Maaike legde alle dieren buiten. Toen stapte ze zelf weer naar binnen. 'Wat er ook gaat gebeuren, het gebeurt niet meteen als je naar buiten stapt' zei ze. 'Anders waren ze nu al wel verdwenen. Toch?!' Gespannen keken Ellen en Maaike naar de spiegelbeelden van de dieren die buiten lagen. Eerst gebeurde er niets maar toen vervaagden de spiegelbeeld dieren heel langzaam. Tot ze helemaal verdwenen waren. 'Ik wou dat er een manier was om te controleren dat ze echt terug gaan naar hun lichaam in de buitenwereld' zei Ellen. 'Als we thuis zijn, kunnen we een paar van de originelen opzoeken, die werden weerspiegeld in de spiegels hier. Die kittens bijvoorbeeld. Als we die in het pension zien, als we weer thuis zijn, weten we het zeker.' 'Oh, ja! Dat komt goed uit,' knikte Maaike blij. 'Dat pension is vlakbij.

42. Vertrek

Maar Ellen,' zei ze toen. 'Wij zelf dan? Hoe komen wij hier weg? Wij zijn geen spiegelbeelden.' Ellen gaf haar een knuffel. 'Klopt. Wij zijn hier helemaal. Dus wij kunnen die deur gebruiken, net als Reflectra deed. Ze moet af en toe naar onze wereld gegaan zijn om boodschappen te doen. Ze moest toch eten, af en toe haar haar wassen en meer van dat soort dingen,' zei Ellen. 'Nou, dat van dat haarwassen weet ik niet zo zeker,' lachte Maaïke. 'Reflectra had echt een afschuwelijk vet bosje haar. Dat moet ze zelf toch ook gezien hebben, met al die spiegels om haar heen. Alhoewel, dat zijn natuurlijk geen spiegels om in te kijken, het zijn spiegelbeelden.' 'Hoe dan ook,' onderbrak Ellen haar, 'door die deur gaan werkt waarschijnlijk hetzelfde als schommelen. Je moet op de drempel gaan staan en je concentreren op waar je naar toe wilt. Dan opent er op die plek een deur in de buitenwereld.' Het is alleen de vraag of dat allemaal wel klopt ... dacht ze ongerust. Ik heb het in ieder geval nooit uitgeprobeerd. Dat zei ze niet tegen Maaïke. Die maakte zich duidelijk geen zorgen en Ellen wilde dat zo houden. Ze zouden allebei het risico moeten nemen om door de buitendeur te gaan. Ellen tikte Maaïke op haar schouder. 'Voor ons is er niks meer te doen hier, we kunnen terug gaan.' Maaïke knikte. Ze riep de kleine tranentrekker en pakte hem op. 'Dank je wel!' zei ze en aaide het beestje. Ellen ging er bij staan. 'Ja, bedankt' zei zij ook. 'Zullen jullie het wel redden hier?' De tranentrekker knikte. 'Buiten, drinken' zei

hij ‘binnen huis.’ Hij grijnsde al zijn puntige tandjes bloot. ‘Heks dood’ zei hij nog en grijnsde nog breder. Toen worstelde hij zich los uit Maaikes’ handen en rende naar zijn de anderen. We moeten goed zorgen dat de buitendeur openblijft, als wij weg gaan’ zei Ellen. ‘Dan kunnen ze in de spiegelwereld blijven wonen en drinken gaan zoeken wanneer ze maar willen.’ ‘Lijkt me een goed plan’ beaamde Maaike. ‘Even kijken of er iets is waarmee we de buitendeur vast kunnen zetten.’ ‘Hoeft niet’ grinnikte Ellen ‘ze hebben het zelf al geregeld.’ Maaike keek en zag een stel tranentrekkers aan komen lopen. Ze rolden een flink rotsblok voor zich uit en legden dat tussen de deur. ‘Slimme beestjes’ zei Maaike bewonderend. ‘Daar hoeven we ons geen zorgen over te maken. Dan is het nu zover, Ellen. Wij gaan hier weg. Geef me een hand. Dan zijn we zo weer thuis,’ lachte Maaike. ‘Zit jij stevig, Draad? We willen jou niet kwijt raken.’ Ellen lachte terug. Ik wou dat ik net zo optimistisch en zeker was als Maaike, dacht ze. Maar, geen andere keuze dan door de deur te gaan. Hier kunnen we ook niet blijven. Naast elkaar stapten Ellen en Maaike naar buiten .

43. Weerzien

TRRINGGG TRINGGG. Joyce schrok. ‘Er wordt gebeld’ zei ze. ‘Caruso, wat moet ik doen?’ ‘Open doen, meid’ zei Caruso. ‘We kunnen sowieso niet op de zolder blijven zitten. Als we er dan toch vanaf moeten, dan moet het nu maar.’ TRRRRIINGGG TRRRRRRIIINGGGG klonk het beneden. ‘Wie het ook is, hij of zij is behoorlijk ongeduldig’ zei Joyce. Ze liep naar de zoldertrap en klom naar beneden. Toen de gewone trap af. Potverkoffie, nou gaat mijn telefoon ook nog, zei ze. Even kijken wie dat is. Ze grabbelde haar telefoon uit haar broekzak en klapte hem open. ‘Het nummer van Maaïke thuis’ zei ze en zuchtte diep. Haar vader of moeder. Nou moet ik vertellen dat Maaïke verdwenen is.’ De tranen sprongen weer in haar ogen. ‘Hallo, met Joyce’ zei ze, toen ze opnam. ‘Joyce, fijn dat je opneemt. Ik krijg Maaïke maar niet te pakken’ klonk de stem van Maaïkes’ moeder. ‘We hebben nieuws. Ellen is eerder teruggekomen van vakantie. Ze stond hier zo maar voor de deur. Ze zei dat ze bij haar eigen huis is langsgegaan en daar haar rugzak heeft neergezet. Maar jullie waren er niet. Dus is ze naar mij gegaan omdat ze even wilde bijkletsen. Ze is hartstikke bruin en heeft een fijne vakantie gehad. Ze moet me nog vertellen waarom ze eerder teruggekomen is maar ze wilde eerst een kopje koffie. Ik heb haar in de tuin neergezet, in zo’n lekker loungestoel. Toen ik haar koffie ging brengen, zag ik dat ze in slaap gevallen is. Zeker een jetlag. Ik laat haar maar even uitrusten. Ik heb al een paar keer naar Maaïke gebeld

om het jullie te vertellen maar ze neemt maar niet op. Zijn jullie boodschappen doen ofzo? Ik stond op het punt om naar jullie toe te komen. Toen dacht ik ‘ik probeer het nummer van Joyce. En gelukkig heb ik jou nu wel aan de lijn. Ellen vindt het leuk als jullie nog een paar dagen bij haar blijven logeren. Gezellig hè. Is Maaïke daar? Geef haar even, dan kan ik het haar ook vertellen. Ellen is haar lievelingstante.’ ‘Nou, ja, weet u’ zei Joyce aarzelend ‘wat een leuk nieuws dat Ellen het goed vindt dat we bij haar logeren. Dat is fijn! Maar Maaïke ...’ TRRRRRRIINNNG TRRRRRRIIIIIINNNNNNGG TRRRRRRRRIIIIIINNNNNNNNGGGGGGGGGG klonk het door de gang. ‘Er staat iemand aan de deur’ zei Maaïkes moeder. ‘Iemand die duidelijk heel graag naar binnen wil want hij heeft zijn vinger op de bel gezet. Doe maar even open meid. Anders krijg je nog een gehoorbeschadiging. En vraag Maaïke daarna of ze me belt. Zo snel mogelijk. Op mijn mobiele nummer. Ik ga even naar de bibliotheek maar heb mijn mobiel bij me.’ Ze verbrak de verbinding. Joyce haalde opgelucht adem. ‘Nog even uitstel’ zei ze tegen Caruso. ‘Het was Maaïkes’ moeder. Ellen is daar aangekomen! Ze heeft net gedaan of ze alleen even hier was geweest om haar bagage neer te zetten en ons toen niet thuis trof. Ze heeft niets over het spiegelavontuur verteld. Ze is blijkbaar uitgeput want ze is in de tuin in slaap gevallen.’ Dus wat Maaïke en Ellen ook gedaan hebben in de spiegelwereld, Ellen heeft kunnen ontsnappen. Dat is in ieder geval goed gedaan. Oh Maaïke’ snikte ze toen, ‘het is heerlijk dat tante El-

len terug is. Maar het is allemaal waardeloos nu je zelf verdwenen bent.' TTTTTRRRRRRRRRRR-RIIIIIIIIIINNNNNNNNGGG 'Ja, hou' eens op met dat lawaai. Er is niemand doof hoor. Ik kom al' riep ze. 'Wat een volhouder' zei ze geïrriteerd. Ze liep naar de deur en deed 'm open. 'Had wel iets sneller gekund Joyce' grijnsde Maaïke. 'Ik sta hier al uren op de stoep.' Joyce keek haar met open mond aan. 'Je mond staat open. Het tocht hier, Joyce' zei Maaïke lachend. Toen liep ze naar binnen en sloeg haar armen om Joyce heen. Ze duwde de voordeur dicht en gaf Joyce nog een dikke knuffel. 'Maaïke' zei Caruso, luid spinnend. 'Waar kom jij nou vandaan?' 'En Draad, jij bent ook weer terug' zei Oratio blij. De spin zat breed grijnzend op Maaïkes' oorbel. 'De buitendeur in de spiegelwereld' zei Maaïke 'dat is een verbinding naar het tuinhekje van Ellens' tuin. Ik zweer het. Ik ben er net doorheen gelopen.' Joyce staaarde haar ongelovig aan. 'Je bent uit de spiegelwereld gelopen? Door de buitendeur? En toen stond je voor het tuinhekje, hier?' 'Correct samengevat, Joyce.' Maaïke pakte haar vriendin vast en knuffelde haar nog een keer. 'Vraag me niet hoe het kan maar het is zo!' Joyce begon ook te lachen. 'Er is nog meer goed nieuws, Maaïke' zei ze blij. 'Ellen is ook terug. Die was bij je ouders terecht gekomen. Ze zit daar nu in de tuin. In slaap gesukkeld op zo'n lekkere stoel. Je moeder belde net om het te vertellen. Of je haar even terug wilt bellen. Ze kon je op je eigen mobiel niet te pakken krijgen. 'Echt?!' Maaïke sprong op en neer van plezier. 'Oh boy, dan is alles goed gekomen. We hebben alle

spiegelbeelden van de dieren die Reflectra naar de spiegelwereld had getrokken, naar buiten gebracht. We hoopten dat ze dan terug zouden gaan naar hun eigen lichaam. Het was een gok want we wisten het niet zeker. Ellen en ik zijn daarna zelf door de buitendeur gegaan. We hadden elkaars hand vast. Maar we zijn toch op verschillende plaatsen terechtgekomen. We hadden ook niet afgesproken waaraan we zouden denken. Ik kwam dus uit bij het tuinhekje, hier. En Ellen is naar ons huis gegaan. Wat geweldig. Ik ga meteen mijn moeder bellen. In de spiegelwereld was mijn mobieltje zo dood als een pier. Geen bereik. FF kijken of hij het weer doet.' 'Anders kun je de mijne lenen' zei Joyce. 'Geef maar' zei Maaïke, 'de mijne doet het misschien wel weer maar nu is de batterij leeg.' Ze belde haar moeder en luisterde naar haar verhaal. 'Ik begrijp er niks van mam,' zei Maaïke, vet knipogend naar Joyce, Caruso, Draad en Oratio. 'Maar Joyce en ik komen meteen naar huis. 's Kijken of we Ellen de schone slaapster wakker kunnen maken. Tegen de tijd dat wij er zijn, heeft zij wel genoeg geslapen.' We springen nu op onze fiets.' 'Denk er om Joyce,' zei Maaïke. 'We moeten wel doen of we Ellen voor het eerst zien. En of we het verhaal over de zieke moeder van haar vriendin nog niet gehoord hebben. Mijn moeder weet niet dat ze hier al was.' 'Tot morgen, Caruso, Draad en Oratio' zei ze. 'We kunnen jullie jammer genoeg niet meenemen naar ons huis. Maar we komen vanavond terug. Met Ellen. Om alle verhalen uit te wisselen. En dan hebben we nog twee weken vakantie, JIPPIE! Kunnen we nog een keer

naar de Veenmeerder plassen gaan, lekker varen en zwemmen. Zo'n bootje huren is hartstikke leuk. Tante Ellen wil vast wel mee.

Van elk verkocht boek gaat 1 Euro naar

www.soskinderdorpen.nl